

கவிதை

உள்ளே:

எஸ். வி. ஆர்.

‘இரத்தக் கலப்பு ஏற்பட்டுவிட்டதே; ஏன் இன்னும் ஆரியர் - திராவிடர் பிரச்சினை நாட்டில் நடமாட வேண்டும்?’ என்று நம்மை நையாண்டி செய்யும் தோழர்கள் பார்ப்பனர்களுக்கு முதலில் புத்தி கூறி, அவர்களின் உயர்தன்மையைக் கைவிடவும் அவற்றுக்கு ஆதாரமான சாஸ்திர புராண குப்பைகளைக் கொளுத்தி விடவும், அதற்கேற்ற கடவுள்களைத் தாக்கவும் கேட்டுக்கொள்ளட்டும்; பிறகு வரட்டும் நம்மிடம்.

பெரியார் ஈ.வே ரா.

சிந்தனைகள். (பக். 558)

5ஆம் ஆண்டுத் தொடக்கம் சிறப்புச் சிறப்பிதழ்

அக்டோபர் - நவம்பர், 1995. இதழ் விலை ரூ. 10.

படிப்பகம்

தமிழன் ம. பொ. சி.

3 - 10 - '95 இரவு,
ம. பொ. சி. மாரடைப்பால் மரணம்—
நம்மைப் பிரிவாரா?
நாட்டை மறப்பாரா?
நூற்றாண்டை வாழ்ந்தவர்.
இந்திய, தமிழக வரலாற்றில்
இடம் பெற்றவர்.

ஆறு முறை சிறை.
தேசத்தைச் சிறையாகக் கண்டு
விடுதலைக்காகப் போராடியவர்.
தொழிலாளர், தாழ்த்தப்பட்டோர்,
எழுத்தாளர், பிற்பட்டோர் நலன்—
எனப் பாடுபடப் பதவிகளில் இருந்தவர்.
சாகித்ய அகாதமி விருதாளர், பத்மபூரி,
கலைமாமணி, இயல்தமிழ்ச் செல்வம்,
டாக்டர்—

திருத்தணி, கன்னியாகுமரி என்று
நிலம் மீட்டவர்.

சிலப்பதிகாரம், திருவருட்பா என்று
பண்பாடு வளர்த்தவர்.

கட்டபொம்மன்,
கப்பலோட்டிய தமிழன் என்று
விடுதலைப் போரில்
தமிழர்களின் பங்கைச் சொன்னவர்.

தமிழ்நாடு எனப்
பெயர் மாற்றத்திற்குப் போராடியவர்.

'தமிழ்நாடு' இதழாசிரியர்.
அவர் கழகம் 'தமிழரசுக் கழகம்'.

அவர் முரசு 'தமிழ் முரசு'.
'செங்கோல்' ஆட்சிக்காகவே

சிலப்பதிகாரம் பேசிய
'சிலம்புச் செல்வர்'.

மகளுக்குக்

பின் அட்டை உள்பக்கம்

இதழ்

ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 60.
ஆயுள் சந்தா ரூ. 600.
சந்தாவை M. O. செய்க.

படைப்பிலக்கிய மாத இதழ்

ஆசிரியர்: கவிதாசரண்

முகவரி:

ஆசிரியர், "கவிதாசரண்", 31, டி.கே.எஸ். நகர், சென்னை-600 019.

தொலை பேசி எண்: 54 44 99

அக்டோபர் 21, 1995

5ஆம் ஆண்டுத் தொடக்கம் சிறப்புச் சிறப்பிதழ்

“மனித நேயப் பார்வையோடு, தமிழின்
கலாச்சார் - பண்பாட்டு மதிப்பீடுகளை
இலக்கியத் தேடலாக்கும் இதழியக்கப்
பயணம். தமிழுக்கான பரிமாணங்கள்
யாவும் இதழுக்கான திசைகளாகும்.

அக்டோபர் - நவம்பர், 1995. இதழ் விலை ரூ. 10.

★ சொந்தக் கோவணத்தில் சுயம் வளர்க்கும்...

என்ன சொன்னாலும் சொந்தக் கோவணத்தில் சுயம் வளர்க்கும் வாசகர்களில் நானும் ஒருவன். தங்களின் கடிதத்தை குலை சுகனில் கண்டேன்.

நீங்கள் கூறியதுபோல அதிகம் வாசிக்கப்படுகிற, அதிகம் நேசிக்கப்படுகிற, புரிந்துகொள்ளப்படுகிற, மனதில் நிற்கிற - தைக்கிற இதழ்தான் கவிதாசரண். இதற்கு நமக்குப் புள்ளி விவரம் தேவையில்லை. சோம்பேறித்தனமான எதிராளியைக்கூட 'ஏதேனும் பதில் சொல்லியே ஆகணும்' என்ற சுரணையோடு எழுதத் தூண்டுகிற இதழ் கவிதாசரண். கலகத்தில்தான் நியாயம் கிடைக்குமென்றால் அதை ஏன் செய்யக் கூடாது?

செகதாபி சகாரா ●

★ வெளியிட்டிருக்க வேண்டும்

வாசந்தி பேச்சு நடத்தியபோது, கூடவே நிறப்பிரிகை மலம் துடைத்து அனுப்பியவர்களையும் கலந்து பேசியிருக்க வேண்டாமா? குறைந்த பட்சம் துண்டறிக்கையை நிறப்பிரிகை வெளியிட்டிருக்க வேண்டும். இது குறித்தான சிறு குறிப்பையாவது இந்தியா டூடே வெளியிட வேண்டும் என நிர்ப்பந்தித்திருக்கலாம்.

எங்களைப் போன்ற பலரின் ஐயங்களை கவிதாசரண் முழுமையாக வெளியிட்டிருப்பது அவசியமான ஒன்றாகும்.

குடவாசல் சார்லசு ●

★ பகைமையைத் தூண்டும் நோக்கம்?

'இந்தியா டூடே' சென்ற ஆண்டு மலரை மலம் துடைக்கப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று நிறப்பிரிகை கூறியது. இந்த ஆண்டு மலரில் நிறப்பிரிகை நண்பர்கள் எழுதியுள்ளனர் இதற்காக நீங்கள் நிறப்பிரிகை நண்பர்களை கண்டித்துள்ளீர்கள். மலம் துடைக்கத்தான் வேண்டும் என்பது உங்கள் கருத்தா? விமர்சனம் என்ற பெயரில் யார் செய்தாலும், இது இழிவுபடுத்தும் முயற்சி. பகைமையைத் தூண்டும் நோக்கம். நிறப்பிரிகை நண்பர்களின் மறுபரிசீலனை சிந்தனையைத் தட்டிவிடுகிறீர்கள்.

சுபமங்களா, தினமணி, இந்தியா டூடே போன்ற இதழ்களில் எழுதிய சில நண்பர்களை நிறப்பிரிகை நண்பர்கள் குறை கூறினார்கள்; கேவலப்படுத்தினார்கள். வாய்ப்புக் கிடைத்த போது அவர்களும் எழுதினார்கள். தங்களுக்கு ஒரு நீதி, மற்றவர்களுக்கு ஒரு நீதி என்ற முறையில் நி. பி. நண்பர்கள் நடந்து கொண்டார்கள். இப்பொழுது தடுமாறுகிறார்கள்.

எதிர்க்கலாச்சாரம் பற்றி நீங்கள் முன் வைத்துள்ள கருத்துக்கள் பெரிதும் பாராட்டிற்கு உரியவை. பெரியவர் குன்றம் கூறிய

கவிதாசரண்

படி, உணர்வு அளவில் நாம் கொண்டிருக்கும் பார்வையைத்தான் கவிதாசரண் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். நி. பி. நண்பர்கள் நிதானமாக சிந்திக்க வேண்டும்.

கோவை

ஞானி

★ மாயாவதி சாணக்கியம்?

கண்மணி கவிதையை சிறப்பாய் மொழிந்துள்ளீர்கள். அ. மார்க்ஸ் கட்டுரை நன்றாயுள்ளது புதிய கோணத்தில். நிறப் பிரிகை சி கோ. வைப் பற்றி நீங்கள் நிறைய எதிர்ப்பார்த்து 'இப்படி ஆகிவிட்டார்களே' என வருத்தப்பட்டு எழுதியுள்ளீர்கள். ஏகாதிபத்தியங்களின் வளர்ப்புக் குழந்தைகளாம் தன்னார்வக்குழுக்களின் செல்லப் பிள்ளைகள் அவர்கள். ஆடு பகை, குட்டி உறவென்று சொல்வார்கள். அதைப்போலவே அவர்களின் நடவடிக்கைகள் இருக்கும். உத்திரப்பிரதேசத்தின் மாயாவதி சாணக்கியம் இவர்களுக்கு இருக்காதா என்ன? அதிதீவீரமாய் பார்ப்பனர்களை எதிர்ப்பவர்கள் என்று பீற்றிக் கொண்டவர்கள், சமரசம் செய்வதிலும், பின்பு சகஸ்ரநாம பஜனை பாடுவதிலும் முன்னணியில் இருப்பதை நாடறியும். தேசியம் ஒரு கற்பிதம். வயிற்றுப்பாட்டின் ஜீவிதம் மட்டுமே சாஸ்வதம். இதுதான் அவர்கள் முழுக்கம்.

விருத்தாசலம்

பட்டி செங்குட்டுவன்

★ ரொம்ப அவசியமா?

'தத்தெடுக்கப்பட்ட தலித் விடுதலை' என்ற தலைப்பில் இளைய நந்தன் எழுதிய விழா விமர்சனம் படித்தேன். அவர் எழுத ஆரம்பிக்கையில் "வேன்களிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டவர்கள் விழாவுக்கு வந்த தலித் மக்கள்" என்று எழுதியுள்ளார்.

இது ரொம்ப அவசியமா? இது எழுதாவிட்டால் நந்தனின் நடுநிலை முன் நசங்கியா போகும்?

"71 ஆம் பக்கம் தலித் விடுதலையில் கிறிஸ்துவ குழுக்கள் உள்ளே இறங்கியுள்ளது, மதமாற்றமே அதன் குறிக்கோள்" என்கிறார். அந்நிய நிதியோடு அவர்கள்தான் செய்கிறார்கள் எனில், செய்யட்டுமே. இந்து அமைப்பா செய்யத் துணியும்? இல்லை அரசா நிதி தரும்? மதமாற்றம் அதன் குறிக்கோள் என்பது முழு உண்மையல்ல.

ஹென்றி தியாகராசனை விடுதலை தரகர் என்ற பதப் பிரயோகத்தால் குறிப்பிட்டுள்ளதை நான் கண்டிக்கிறேன். எனக்கு தெரிந்த வரை அவர் தலித். அவர் இயக்குவது தலித் விடுதலைக் கல்வி அறக்கட்டளை. அதன்மூலம்:

- 1) நூற்றுக்கணக்கான லீடர்ஷிப் கேம்ப் (தலைமை பயிற்சி முகாம்) மூலம் தலித் மாணவர்களுக்கு மக்களை ஒன்றிணைத்து நீதிக்காக போராடத் தூண்டுவது பற்றி பயிற்சி தொடர்ந்து நடத்துகிறார்.
- 2) பெண்களுக்கு தொழிற் பயிற்சி மற்றும் பணி பொருள் அளிப்பு.

3) மனித உரிமை முரசு மூலம் அம்பேத்கர் கொள்கை பரப்பு.

இப்படி முடிந்த வரை பணியாற்றும் ஒரு நபரை தரகர் என்று எழுதி, எழுத்து நாகரிகம் இல்லையென்று நந்தன் பறை சாற்றிக் கொண்டுள்ளார்.

சென்னை- 39

சூர்யா

★ குறைத்து மதிப்பிடுகிறார்

நிறப்பிரிகை தோழர்களைத் தக்க நேரத்தில் மேற்சென்று இடித்தற் பொருட்டு செய்துள்ளீர்கள். நல்ல நோக்கமுள்ள நிறப்பிரிகை தோழர்கள் இனி இதுபோன்ற தலைக்குனிவை மீண்டும் ஏற்படுத்தாமல் இருப்பார்கள் என நம்புவோமாக!

அடுத்து ஞானி அய்யா கடிதம் பற்றி:

பாரதி, பரிதிமால் கலைஞர், உ. வே. சா. ஆகியவர்களைக்கூட தமிழர்களாய் ஏற்றுக் கொள்ளத்தகாத அளவுக்கு பார்ப்பன, பார்ப்பனிய எதிர்ப்பு முற்றிப்போனது கண்டு முன்னாள் திராவிடர் கழகக்காரன் என்ற வகையில் நான் மிகவும் வருந்துகிறேன். ஆனால் அந்த நியாயமான 'இரக்கம்' ஞானி அய்யாவிடம் மிகவும் தளர்ந்து 'பார்ப்பனியம்' முழுவதற்குமே போய் 'மிகவும் தாராள வாத'மாகிவிடுகிறது. அப்படியானால் பி. ஜே. பி. யை எதிர்க்க வேண்டியதில்லை. ஆர். எஸ். எஸ் ஐ வையக் கூடாது; இந்து முன்னணியைப் பாராட்டிப் பேச வேண்டும். சங்கராச்சாரியாரை போற்றித் தொழ வேண்டும். இது சரியா?

சுமார் 60 ஆண்டுகாலமாக பார்ப்பனர்களை 'பெரியார்' திட்டித்தீர்த்ததால்தான் பாபர் மசூதி இடிப்பின்போது மிகக் குறைந்த கொலைகள் விழுந்த பெரிய மாநிலங்களில் தமிழ்நாடு முதல் இடத்தில் இருந்தது. பார்ப்பனியத்தை மென்மையாக வையும் கம்யூனிஸ்ட்டு கேரளத்திலும், மேற்கு வங்காளத்திலும் எவ்வளவு கொலைகள், நடந்தன என்பதை நாமறிவோம். அதுபோல சிறந்த இலக்கியங்கள் பிறப்பதாக கூறப்படும் கர்நாடகாவில் பிரதான எதிர்க்கட்சி பி. ஜே. பி. யே என்பதையும், தலித் இலக்கியம் தழைத்துள்ள மகாராஷ்டிராவில் அவைதான் ஆளுகின்றன என்பதையும் அவைதான் 'பம்பாய்' கலவரத்தையும் அரங்கேற்றின என்பதையும் சின்ன பாப்பாவும் அறியும்.

எனவே பார்ப்பனியத்தை, அவர் முதன்மையாகக் கருதும் தனியுடமை, அரசதிகாரம், முதலாளியம், ஏகாதிபத்தியம் ஆகியவற்றின் பொருளியல் சக்திக்கு இணையாகவே வைத்து எதிர்த்தால் தான் இந்திய துணைக்கண்டம் வரப்போகும் 'இந்து நாசிச' ஆட்சியிலிருந்து தப்பும்.

பார்ப்பனியத்தின் கெடுதலின் பங்கை அவர் மிகவும் குறைத்து மதிப்பிடுகிறார். சம அந்தஸ்து உள்ள ஜாதிகளான வன்னியர் - முக்குலத்தோர், பறையர் - பள்ளர், பிள்ளைகள் - செட்டியார் ஆகிய ஜாதிகளையே ஒன்று கலக்கவிடாமல் அடித்திருப்பது

பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வா? அல்லது 'நான் உயர்ந்தவன்; நீ தாழ்ந்தவன்' என்று பார்ப்பனியம் வளர்த்துள்ள கருத்தியலா என்பதை அய்யா அவர்கள் அருள்சூர்ந்து கவனிக்க வேண்டும்.

கும்பகோணம் கோ. ஜெயபாலன்

★ புதிய கோட்பாடுகளை 'ஞானியிசமாக' வெளியிடட்டும்.

கோவை ஞானி தன் கடிதம் முழுவதும் பார்ப்பனிய எதிர்ப்பினை மழுங்கச்செய்யும் அத்தனை வேலைப்பாடுகளையும் அமைத்துள்ளார். மார்க்சியத்தின் முதன்மையான எதிரியே பார்ப்பனியம் தான். வர்ணாசிரம முறையைப் பற்றி கேள்வி எழுப்பாமல் பாட்டாளி வர்க்கம் தனக்குள்ளான சாதி, மத பிளவை அகற்றிக் கொள்வது எப்படி? இந்த மண்ணின் பூர்வீக குடிமகன் கேள்விகள் அற்று சுமந்திருக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? உருத் தெரியாமல் சிதைக்கப்பட்ட தன் வாழ்வுமுறையை மீட்டெடுக்கும் முயற்சியை சுருக்கிட வேண்டிய அவசியம் என்ன?

பார்ப்பனிய தகர்ப்பு என்பது மனிதர்களை அழிக்கும் செயலில்லை. கருத்தியல் தொடர்புள்ளது. பார்ப்பனிய கருத்தியலை தகர்ப்பதும் - உண்மையான தமிழியக் கருத்தியலை உருவாக்குவதும் தான். 'உறிஞ்சி துப்பும்' கருத்தியல் முயற்சிகள் தொடர்ந்து வடிவம் மாற்றி நடந்து கொண்டதானே இருக்கிறது. தனியுடமையைக் காப்பாற்றவே இவ்வர்ணாசிரம முறை. வர்க்கத் தெளிவு வர வர்ணாசிரம குழப்பம் புரிய வேண்டும், குழப்பம் அகல வேண்டும். இந்த முதல் போரைத்தான் பெரியார் தொடங்கினார். அடுத்த கட்டமாக வர்க்கப் போர் தொடங்கியிருக்க வேண்டும். முதல் போர் ஒரு கால கட்டத்திற்கு மேல் தொடராமல், தொய்வுகளும், சிதறல்களுமாகிப் போனது. இதில் இடதுசாரிகள் தோழமையாக செல்லாமல் இருந்தது பலவீனமான செயல். பெரியாரும் இவர்களோடு இணையாமல் போனதற்குக் காரணம், இடதுசாரிகளின் பார்ப்பனியத் தலைமைகள் ஐயத்திற்குரியதாகவே அவருக்குப் பட்டிருக்க வேண்டும். இன்றளவும் அந்த ஐயம் க்ளையப்படவில்லை. ஐயம் நியாயமானதாக இந்த மார்க்கிஸ்டுகள் அர்த்தப் படுத்தி வருகின்றனர். இவர்கள் சொல்லும் முழுப் புரட்சி, முழுமையான மாற்றத்திற்கு பிறகு சாதி, மதங்கள் இல்லாமல் போகும் என்பதுதான். இந்த முழுபுரட்சியும் முழுமையான மாற்றமும் எப்படி நிகழ்த்துவது? யார் நிகழ்த்துவது? எந்த சாதி நிகழ்த்துவது? எந்த மதம் நிகழ்த்துவது? சாதி-மதம் என்ற பார்ப்பனிய கருத்தியல் அங்கு இருக்கிறதல்லவா? பிளவுபட்டுக் கிடக்கும் பாட்டாளி வர்க்கம் எப்படி முழுப் புரட்சி நடத்த முடியும்? முடியாது என்பது திட்டவாட்டமாகத் தெரியும் இந்தப் பார்ப்பனிய மார்க்சியத் தலைவர்களுக்கு.

மார்க்சியம் வெறும் பொருளியல் குறித்த சிந்தாந்தம் இல்லை. மானுட பிரக்ஞையை உள்ளோட்டமாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டது. மானுடம் முழுமைப்படாமல் சிதைவுபடுத்தும் காரணி

களைக் கண்டுணர்ந்து, அதைக் களைந்தெறியும் சித்தாந்தம்தான் மார்க்சியம் என புரிந்துகொள்ளலாம். இது அரசியல் வெற்றிக்கான போராட்டம் இல்லை. மனித குல மீட்பு போராட்டம்.

பெண் விடுதலையும் தலித் விடுதலையும் நிகழ்வதற்கு, முதல் தகர்ப்பிற்கு இலக்காவது பார்ப்பனியம்தான். பார்ப்பனியத்தை தம் பிடிக்கும் ஞானியின் தலித் விடுதலை ஆதரவு எத்தகையதாகும் என்பதைக் கேள்விக் குறியிலேயே வைப்போம். பார்ப்பனியத்தை எதிர்க்காத எல்லா விடுதலையும் நிகழக்கூடிய புதிய கோட்பாடுகளை ஞானி வெளியிட்டும். மார்க்சைத் தொடாத 'ஞானியிசமாக' இருத்தலே மார்க்சுக்கு துரோகமானதாக இருக்காது.

கவிதாசரண் நேர்ப்போக்கில் பல பிம்பங்கள் சிதறிப் போயிருக்கின்றன. போலிகள் அடையாளம் காணப்பட்டிருக்கின்றன. சந்தர்ப்ப தாட்சணிய நட்புகளை உடைத்தெறிந்து, எந்த சமரசமும் இல்லாத கொள்கை ரீதியான இயக்கமாகத் தோழமைப் படுதலையே ஏற்கிறீர்கள் என உணர்கிறேன். காக்கை கூட்டில் குயில் குஞ்சு பொறித்துக்கொண்டு விடுவதான தோழமைகள் வெகுகாலத்தைத் தின்று போய் விடும் நிகழ்ச்சிகளும் நடந்து விடுகின்றன.

'சுரணை' படு உண்மையாக உள்ளது. தலித் விடுதலை குறித்த தங்களின் பார்வை தெளிவாக இருக்கிறது. இந்த தலித் தியவாதிகள் கலகப்படுத்தி தங்களை சிகரப்படுத்தும் போக்காகவே இருக்குமோ என்னும் ஐயம் பலப்படவே செய்கிறது. அவர்கள் நின்ற இடத்திலிருந்து பல படிகள் இறங்கி இருக்கிறார்கள். அவர்கள் குறிப்பிடும் தலித் விடுதலை இன்றைய எதார்த்தத்தில் இயலக்கூடியதாக இல்லை. எல்லா கிராமத்து சேரிகளிலும் இருக்கும் தலித்துகள் அந்த கிராமங்களை மீறி நிற்க முடிவதில்லை. அவர்களிடம் ஜீவாதார அடிப்படைகள் ஏதும் இல்லாத நிலைதான் காரணம். வெட்டிமையை மறுக்கும் போது வேலை வாய்ப்பில்லை. பட்டினி அவர்களை உருக்குலைக்கிறது. எதிர்க்குரல் பசிப் பிடுங்கலில் மெல்ல மறைகிறது. அவர்களின் போராட்டம் அவர்களை பட்டினி போடவே செய்யும் என்ற சூழல் முதலில் மாற்றியமைக்க வேண்டும். அதற்கான ஆதாரங்களை உருவாக்க வேண்டும்.

தலித் விடுதலை நிகழாமல் சமூக - பொருளாதார மாற்றங்கள் நடக்கப் போவதில்லை. 'தலித் விடுதலை மட்டும்' என்பதும் முழுமையாக இருக்காது. இவை முரண்பட்டு எதிர் எதிர் திசையில் போகுமானால் முதலாளித்துவமும் பார்ப்பனியமும் சங்கடங்கள் இல்லாமல் கூடிக் குலாவிக் கொள்ளும். இடதுசாரி இயக்கங்களும் தலித் இயக்கங்களும் இதை கவனத்தில் கொள்வது நல்லது.

பிச்சினிக்காடு வை. வைத்திலிங்கம் ●

★ அ. மார்க்ஸ் எழுதுகிறார்

கவிதாசரண் - ஜூலை '95 இதழில் நிறப்பிரிகையாளர்களாகிய எங்களைத் தூக்கித் துவம்சம் செய்துள்ளீர்கள். அரசு எங்களைத் தாக்குகிறது; மைய நீரோட்டப் பத்திரிகைகள் தாக்குகின்றன;

பார்ப்பன ஆதரவு சக்திகள் மும்முரமாக நின்று தாக்குகின்றன. அவற்றோடு நீங்களும். நாங்கள் மதிக்கும் தோழமைச் சக்திகளில் மூத்தவராகிய உங்களுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டிய அல்லது விளக்கமளிக்க வேண்டிய கடமை எங்களுக்கு உண்டு.

முதலில் உங்கள் கோபாவேசக் கட்டுரையில் இரண்டு தகவல்களை மறுக்க வேண்டியிருக்கிறது. 1) இந்த 'இந்தியா டூடே' இதழில் ரவிக்குமார் எழுதுவதெனவும், அடுத்த இதழில் நான் எழுதுவதெனவும் வாசந்தியுடன் உடன்பாடு செய்து கொண்டுள்ளோம் என ஓவியர் வீரசந்தானம் குறிப்பிட்டதாகச் சொல்லியுள்ளீர்கள். இது முற்றிலும் தவறான செய்தி. தோழர் சந்தானம் அவர்களை நான் சந்தித்துப் பல மாதங்களாகிவிட்டன. இது குறித்து நான் அவருடன் பேசியதுமில்லை. இந்தியா டூடேயில் எழுதியது பற்றி விமர்சிக்க உங்களுக்கு எல்லா நியாயங்களும் உண்டு. ஊகங்கள் அல்லது கேள்விப்பட்ட செய்திகளின் அடிப்படையில் செய்தியை உறுதி செய்து கொள்ளாமல் இப்படி கடுமையாய்ச் சாடியிருக்க வேண்டுமா? வாசந்தியை நான் பார்த்ததே கிடையாது. வாசந்தி பாண்டிச்சேரி வந்து தோழர்கள் கல்யாணி, ரவிக்குமார், ராஜ் கவுதமன் போன்றவர்களைச் சந்தித்து விரிவாகப் பேசியுள்ளார். கடந்த காலத்தில் 'இந்தியா டூடே'யில் திராவிட இயக்கங்கள், தலித் இலக்கியம் போன்றவை பற்றி எல்லாம் எழுதப்பட்டதற்காக வருத்தம் தெரிவித்து, இவை குறித்து விரிவாக என்ன எழுதினாலும் அதனை முழுமையாக வெளியிடுவதாக வாக்களித்து அவர் வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க நமது தோழர்கள் எழுதினார்கள் என்பதுதான் உண்மை. என்னை எழுதுமாறு வற்புறுத்தி வாசந்தியிடமிருந்து கடிதங்கள் தந்திகள் மட்டுமே வந்தன. எதற்காக இவ்வளவு விளக்கமாய்ச் சொல்கிறேன் என்றால் இது ஏதோ உட்கார்ந்து பேசி எடுத்த முடிவு அல்ல.

2) கடலூர் கூட்டத்தில் நான் பேசியதின் முக்கிய பகுதிகள் எனத் தாங்கள் குறிப்பிட்டவற்றிலும் எனக்கு உடன்பாடு இல்லை. நீங்கள் திரித்துப் போட்டிருக்கிறீர்கள் என்று நான் சொல்லவில்லை. நீங்கள் உள்வாங்கிக் கொண்டபடி உங்களுக்கு முக்கியமாகப் பட்டவற்றைப் போட்டுள்ளீர்கள். ஆனால் எனது பேச்சின் தொனியும், நான் பேசிய செய்திகளும் சரியாக வெளிப்படவில்லை என்பதே என் கருத்து. எனது அன்றைய பேச்சு முழுவதும் வீடியோ பதிவு செய்யப்பட்டது நினைவிருக்கலாம். அதனைப் போட்டுப் பார்த்தீர்களானால் உண்மை விளங்கும். ஒருவரது பெயரைப் போட்டு அவரது பேச்சு எனப் போடும் போது மிக்க கவனம் தேவை. இந்த அடிப்படையில் 'சுபமங்களா செப் '95 இதழில் கோமல் வேறு எனது 'பேச்சை' மேற்கோள் காட்டி எழுதியுள்ளார். மலம் துடைப்பதாக எடுத்த முடிவுக்காகவே இப்போது நாங்கள் வருத்தப்படுவது போல ஒரு தொனி இதில் வெளிப்படுகிறது. மலம் துடைப்பதென எடுத்த முடிவு முன் தீர்மானிக்கப்பட்டதில்லை என்றாலும் அதனை முன் மொழிந்தது நான்தான்.

அனைவராலும் அது ஏகமனதாக ஏற்கப்பட்டு தீர்மானமாக்கப்பட்டது. அதற்காக நாங்கள் இன்று வரை வருத்தப்படவில்லை. அது சரியான முடிவு என்பதே இன்னும் நிறப்பிரிகையின் கருத்து.

இப்போது உங்கள் விமர்சனத்திற்கு வருவோம். இதனை ஒரு அறிவியற் பிரச்சினையாக நீங்கள் ஆக்க முனைவதில் எனக்கு உடன்பாடு இல்லை. இது குறித்து நாம் விரிவாக விவாதித்தாக வேண்டும். நமது பத்திரிகைகள் அனைத்தும் இன்று பெரும்பான்மையாகப் பார்ப்பனர்களின் கட்டுப்பாட்டிலேயே இருக்கின்றன. இவர்களில் ஒரு சிலர் குறிப்பிடத்தக்க அளவு சனநாயகப் பண்புடையவர்களாகவும் இன்னும் சிலர் பார்ப்பனிய இறுக்கமும் சனாதனப் பார்வைகளும் மேலோங்கியவர்களாக உள்ளனர். இன்று தலித்தியம், பெண்ணியம், போஸ்ட் மாடர்னிசம் என்றெல்லாம் பேசுவதை ஒரு ரொடித் தனம் போல இவர்கள் சித்தரித்து வருகின்றனர். கஸ்தூரிரங்கனின் சுபமங்களா பேட்டியில்கூட இந்தச் சூழலை 'ஆரோக்கியமற்றது' எனக் குறிப்பிட்டிருப்பதைக் கவனித்திருப்பீர்கள். கலாச்சாரச் சூழலின் சகல அம்சங்களிலும் சனாதன மதிப்பீடுகளுக்கு எதிரான மாற்றுக் கோட்பாடுகளையும் பார்வைகளையும் முன் வைக்கக் கூடியவர்களாக நாம் இருப்பது அவர்களை உறுதுக்கிறது. அரசியலில் இந்துத்துவப் புத்தியிர்ப்புடன் கலாச்சாரச் சூழலிலும் இது வெளிப்படத் தொடங்கியுள்ளது. இந்தப் பணியில் மிகுந்த முனைப்புடன் பெரும் பத்திரிகைகள் மத்தியில் 'இந்தியா டே'யும் சிறு பத்திரிகைகள் மத்தியில் 'நிகமும்', 'காலச்சுவடு'ம் செயல்பட்டு வந்தன. மேலைச் சூழலில் வெளிப்படையாக பாசிசத்தை ஆதரித்து வரும் ஏடுகளில் எழுதுவதில்லை என உம்பரட்டோ, ஈகோ உள்ளிட்ட நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட சிந்தனையாளர்கள் கையெழுத்திட்டு ஒரு அறிக்கை வெளியிட்டிருப்பதைக் கண்டபோது இங்கும் கூட அப்படி ஒரு அறிக்கை வெளியிடலாம் என்கிற கருத்தை ஜெயந்தன் போன்ற நண்பர்களின் முன் வைத்தேன்.

பலருக்கும் எனது ஆலோசனையில் தயக்கம் இருந்தது. அந்தத் தயக்கத்தில் நியாயமும் இருக்கிறது. மேலைச் சூழலில் நூற்றுக் கணக்கான மாற்றுப் பத்திரிகைகள் உள்ளன. அவை 50,000 இலிருந்து பல லட்சம் பிரதிகள் வரை விற்பனையாகின்றன. எதிர் கலாச்சாரக்காரர்கள் அங்கே தனி வானொலி நிலையம் நடத்துவதற்குக் கூட உரிமை உண்டு. இங்கே நமக்கு அந்த வாய்ப்புகள் முற்று முழுதாக இல்லை. குறைந்த பட்சம் கொழும்பிலிருந்து வெளிவரும் 'சரிநிகர்' போன்ற அளவிலான இதழ்கள் கூட நம்மிடம் இல்லை. சிறுபத்திரிகைகளில் பெரும்பாலானவை இருநூறு, முன்னூறு பிரதிகளுக்கு மேல் விற்பனையாவதில்லை. வட்டம் சுருங்கச் சுருங்க சிறு பத்திரிகைகளிடம் ஒரு Elitist தன்மை வேறு வந்துவிடுகிறது. கருத்துகளை மக்கள் மத்தியில் கொண்டு செல்ல நம்மிடம் ஒருங்கிணைந்த இயக்கமுமில்லை. கட்சிக்காரர்கள் நடத்தும் பத்திரிகைகள் பற்றியோ சொல்ல வேண்டியதில்லை.

இந்தச் சூழலில் பரந்துபட்ட வாசகர்களைச் சென்றடைவது எப்படி என்பது ஒரு முக்கியமான கேள்வி. மாற்று ஒன்றை நாம் உருவாக்கும் வரை 'சுபமங்கலா' போன்று ஓரளவு சனநாயகத்துடன் இயங்கும் பத்திரிகைகளில் எழுதுவதென்பதும் தினமணிகதிர் போன்றவற்றை பயன்படுத்துவதும் தவிர்க்க இயலாததாகிறது. இப்படிப் பார்க்கும் போது, 'இந்தியா டூடே'யை மட்டும் நாம் என்றென்றைக்குமான எதிரியாகப் பிரகடனப்படுத்திவிட நியாயம் ஏதும் இருக்க முடியாது. தந்திரோபாய ரீதியில் தாக்கும்போது தாக்க வேண்டியதுதான்; மலம் துடைக்கும்போது மலம் துடைக்க வேண்டியதுதான். நமது கருத்துகளை வன்மையாக அவற்றின் மீது பதிக்கும் அவசியம் வரும்போது பதிக்க வேண்டியதுதான். மீண்டும் மலம் துடைக்க அவசியம் நேர்ந்தால் துடைத்தெறிய வேண்டியதுதான். இன்குலாப் போன்ற நமது மூத்த தோழர்கள் இத்தகைய பிரச்சினையைத் தொடர்ந்து சந்தித்து வருவது இங்கே சிந்திக்கத் தக்கது.

ஆனால் நம்மைப் பயன்படுத்தி நமது கருத்துகளுக்கு எதிராக அவர்கள் செயல்படுவதை மட்டும் நாம் எக்காலத்திலும் அனுமதித்துவிடக் கூடாது. எடுத்துக் காட்டாக சென்ற ஆகஸ்ட்டு 22, 1994 இல் 'இந்தியா டூடே' சிறப்பு ஆண்டு மலர் ஒன்றை வெளியிட்டது. தொடர்ந்து திராவிட - தலித் இலக்கிய முயற்சிகளைக் கொச்சையாக அந்த இதழ் தாக்கிவந்த நேரம் அது. இந்தச் சமயத்தில் அந்தச் சிறப்பு மலர் பற்றி 'இந்தியா டூடே' விளம்பரம் செய்திருந்தது. முற்றிலும் பார்ப்பன ஆதரவு சக்திகளின் பட்டியலொன்றைப் போட்டு இந்த இலக்கிய ஜாம்பவான்களெல்லாம் எழுதப் போவதாக அறிவித்திருந்தது. அந்த நிலையில் அதில் பங்கேற்பதை நாம் கண்டித்தோம். இன்று சூழல் சற்றே வேறுபட்டிருக்கிறது. அரசியல், கலாச்சார, இலக்கியக் களங்களில் தலித் இயக்கங்களும் நம்மைப் போன்றவர்களும் கொடுத்த அழுத்தத்தின் விளைவாக நமது கம்யூனிஸ்ட் தோழர்களிலிருந்து வாசந்தி வரை இறங்கிவர வேண்டிய நிர்பந்தத்தை நாம் ஏற்படுத்தியுள்ளோம். இது நமது வெற்றி. தொடர்ந்து இந்த அழுத்தத்தை நாம் அவர்களுக்கு கொடுத்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்.

நமது தலித் தோழர்கள் 'இந்தியா டூடே'யில் பங்கேற்றதை இன்னும் கொஞ்சம் ஆழமாகவும் நாம் பரிசீலித்தாக வேண்டி இருக்கிறது. தலித் உளவியல் மற்றும் தந்திரோபாயங்களை நாம் மிகவும் ஆழமாகக் கவனிக்க வேண்டும். காலங்காலமாக எல்லாவற்றிலிருந்தும் ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு நிலையில் எல்லாவற்றிலும் உரிமை கோரி, வாய்ப்பு கிடைத்த போது இடங்களைக் கைப்பற்றி, சாத்தியமானவற்றைச் சாதிக்க முயல்வது என்பதை அறிஞர் அம்பேத்கர் தொடங்கி இன்று மாயாவதி வரை நாம் காண முடியும். அம்பேத்கர் அவர்கள் காங்கிரசை எதிர்த்து வந்தார். பின்பு காங்கிரஸ் அமைச்சரவையிலேயே பங்கேற்று தலித் மக்களுக்கான

பல்வேறு நல நடவடிக்கைகளைச் சாத்தியமாக்க முயன்றார். இந்து சட்டத் தொகுப்பில் பிரச்சினை வந்தபோது அமைச்சு பதவியைத் தூக்கி எறிந்து விட்டு வந்தார். அரசியல் நிர்ணய சபை பற்றிப் பேச்சு வந்தபோது அதனை எதிர்த்தார். சபை அமைக்கப்பட்ட போது விரும்பிப் பங்கேற்றார். சிலவற்றை அரசியல் சட்டத்தின் மூலம் சாதித்தார். பின்னர் அரசியல் சட்டத்தை எரிக்கும் முதல் ஆளாக நான்தான் இருப்பேன் எனப் பிரகடனமும் செய்தார். இரட்டை வாக்குரிமைக்காகப் போராடினார். காந்தி உண்ணா விரதமிருந்து அழுத்தம் கொடுத்த போது மசிந்தார். பின்பு இறுதிக் காலத்தில் மீண்டும் இரட்டை வாக்குரிமைக் கோரிக்கையை முன் வைத்தார். பதவிக்காக அவர் சமரசம் செய்து கொண்டு தொங்கிக் கொண்டிருந்ததில்லை. இன்று மாயாவதி அரசு பாரதீய ஜனதா ஆதரவில் ஆட்சியைப் பிடித்திருப்பதை நாம் விமர்சித்தாலும் இந்தப் பின்னணியிலிருந்தும் நாம் அதைப் பார்த்தாக வேண்டியிருக்கிறது. பிரச்சினைகளில் எந்த அளவு சமரசமில்லாமல் நிற்கிறார்கள் என்பதை வைத்தே நாம் இதனை மதிப்பீடு செய்ய முடியும். இந்த நோக்கிலிருந்தும் நமது தோழர்களின் பங்கேற்பை நாம் பார்த்தாக வேண்டியிருக்கிறது.

இந்தச் சூழலில் உண்மையில் நாம் செய்ய வேண்டியது ஒரு வலுவான பரந்த அளவில் செல்லக் கூடிய ஒரு மாற்றுப் பத்திரிகையை, ஒரு மாற்றுக் கலாச்சார அணியை உருவாக்குவதுதான். 'களம் புதிது' தோழர்களின் அறிக்கையின் தோரணையில் நமக்குச் சில மாற்றுக் கருத்துகள் இருந்த போதிலும் இத்தகைய அணி சேர்க்கையின் அவசியம் குறித்து அவர்கள் முன் வைத்துள்ள கருத்தை நாம் பரிசீலிக்க வேண்டியவர்களாகவே இருக்கிறோம். இது குறித்து ஒரு ஆக்க பூர்வமான ஆலோசனைக்கும் செயல் திட்டத்திற்கும் நமது தோழமைச் சக்திகள் முன்வைக்க வேண்டுமென வேண்டுகிறேன்.

தஞ்சை அ. மார்க்ஸ்

ஆசிரியர் குறிப்பு: நண்பர் அ. மா. முன்மொழிந்ததை யாரோ மொழிந்ததாகச் சொன்னதுதான் நாம் செய்த தப்பு. மன்னிப்பு கோருகிறோம். நண்பர் வீர சந்தானம் சொன்னதை சரிபார்த்துக் கொள்ளவே கடலூர் கூட்டத்தில் அ. மா. முன்னிலையில் சொன்னோம். ஒலிப்பேழையில் இதையும் கேட்கலாம். நண்பர் அதைக் 'கவனிக்கவில்லை' என்று சொன்னார். அ. மா. வலியுறுத்தும் 'தொனி'யில் நமக்கு முற்றும் உடன்பாடில்லை. தந்திரோபாய உத்திகளும் சந்தர்ப்ப வாத அரசியலும் வலுத்தவனுக்கு ஆபுதங்கள். இளைத்தவனுக்கு மலின்பட உதவும் ரசாயணங்கள். சங்கர மடத்துச் சால்வையும் சலவை நோட்டுகளும் தலித் விடுதலையைத் தள்ளிப் போடத்தான் உதவும். நாம் முன்னெடுப்பது போராட்டமா அரசியல் சித்து விளையாட்டா என்று உணரப்படாத வரை, கல்வி மறுப்பும் தீண்டாமையும் காகிதக் குற்றங்களானதைக் காட்டிக் காட்டியே தலித்துகளைக் கட்டை விரலுக்குக் கீழே மேலும் வைத்திருக்கலாம். ஆனாலும் இது எங்கள் பிரச்சினை. பேசுவோம்

கவிதாசரண் இலக்கிய வட்டம்

முதல் கூட்டம் 3 - 9 - 1995 ஞாயிறு காலை சைதையிலுள்ள திருவள்ளூர் குருகுலம் (நரிக்குறவர்) பள்ளியில் நடந்தது. கூட்டம் சற்றுத் தாமதமாக 11 மணிக்குத் தொடங்கியது. மேலும் ஒரு அரை மணி நேரத்தில் மெய்யாகவே அரங்கம் நிறைந்திருந்தது. (92 பேர்). அண்மையில் நடந்த கூட்டங்களில் இது குறிப்பிடத் தக்கதாகப் பேசப்பட்டது. பல்லடம் மாணிக்கம், கே. ஏ. குணசேகரன், ஊடகம் ராமசாமி போன்ற வெளியூர் நண்பர்களும் வந்திருந்தனர்.

கூட்டத்திற்கு ஜெயந்தன் தலைமையேற்றார். காலைக் கூட்டத்தின் முதல் நிகழ்வாய் கவிஞர் பழமலயியின் 'இவர்கள் வாழ்ந்தது' கவிதைத் தொகுப்பு விமர்சிக்கப்பட்டது. 'மேட்டிமைத் தனத்தில் அந்நியப்படலே 'கௌரவம்' என்ற முகப்படாம் போட்டு நடந்த புதுக்கவிதையை 'சனங்களின் கதை'யாக்கி சந்தியில் கொண்டு வந்து நிறுத்தியவர் பழமலய. வரிகள் முழுதும் வரலாறுகளாய் விரிகின்றவை அவரது கவிதைகள்.

விமர்சனத்தை மா. அரங்கநாதன் தன் கட்டுரை மூலமாகத் தொடங்கி வைத்தார். ஒலிபெருக்கி இல்லாத குறை அப்போது உணரப்பட்டது. அவரைத் தொடர்ந்து பா. செயப்பிரகாசம், கோபிகிருஷ்ணன், கல்யாணராமன் ஆகிய மூவரும் விமர்சித்தனர். கல்யாணராமனின் விமர்சனம் வகைப்படுத்தி வடிவமைக்கப்பட்டிருந்ததோடு, அவை கவர்ச்சிக்கான கனத்த வெளிப்பாடும் அவருக்கு வாய்த்திருந்தது.

கவிஞர் பழமலய நீண்ட ஏற்புரை வழங்கினார். புதிய கலாச்சாரம் வீராசாமி போன்றவர்களின் சில கேள்விகளுக்கும் சேர்த்து விரிவாகப் பேசினார்.

சாதிகள் அறியப்படுதல் பற்றித் தன் கருத்தைச் சொன்னார். "என் பேச்சில் ஒருவரைப் புண்படுத்திவிடக் கூடாது என்பதற்குத் தான் அவருடைய சாதியை நான் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்" என்றார்.

"தெரியாவிட்டால் நீங்கள் புண்படுத்தித்தான் பேசுவீர்களா?" என்று கேட்டார் இன்குலாப்.

"சாதியின் தாக்கம் அப்படி. சாதியை மறுப்பதற்கே சாதி தேவைப்படுகிறது" என்றார் பழமலய. 'மனிதனைப் பேச எது தேவைப்படுகிறது?' என்று அவர் சொல்லவில்லை.

அடுத்த நிகழ்வாக, 'இன்றைய சிற்றிதழ்ச் சூழலும் 'கவிதாசரணம்' பற்றி டாக்டர் வீ. அரசு பேசினார். கவிதாசரண் இலக்கியப் பாசாங்குகளை உடைத்துப் போட்டு கேள்விகளை முன்வைக்கிறது என்றார். தொடர்ந்து 'கவிதாசரணம் நமது எதிர்ப்பார்ப்பும்' பற்றி கவிஞர் இன்குலாப் பேசினார். பேச்சினூடே, 'பார்ப்பனர் களும் பறையர்களும் ஒரு நாணயத்தின் இருபக்கங்கள்' என்னும் பொருள் தரக் கூடிய கவிதாசரணின் கருத்து தனக்குச் சரியாகப் படவில்லை என்றார். —பிற்பகல் கூட்டத்தில் அதே கருத்தை 'விவாதிக்க வேண்டிய ஆழமான கருத்து' என்று அவர் நண்பர் எஸ். வி. ராஜதுரை சொன்னார்.

இதழின் நிதி ஆதாரம் பற்றி ஜெயந்தன் சொல்ல முயன்றார். கவிதாசரண் எழுந்து, "இதழுக்கு சந்தா செலுத்துங்கள். நிதி தேவைதான். ஆனால் என்னையும் இதழையும் இளப்பமாய்க் கருதும்படியான இடத்திலிருந்தல்ல. எனக்கு அந்தக் கூச்சம் இருக்கிறது" என்றார். "எனக்கொன்றும் கோபமில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டே கோபமாகப் பேசுகிறாரோ" என்று நண்பர்கள் பேசும்படியாய் இருந்தது அவர் வெளிப்பாடு.

காலைக் கூட்டம் 2-45 க்கு முடிவுற்றது.

'கோடு' - தமிழ் இயல் மீட்சிப் பேரவை

பிற்பகல் கூட்டம் 3 - 45 க்குத் தொடங்கியது.

'கோடு - தமிழ் இயல் மீட்சிப் பேரவை'யின் அறிமுகக் கூட்டம் தொடங்கியது. 'கோடு' அமைப்பின் ஒற்றைவரிக் கோட்பாடாக, 'தமிழைத் தமிழனுடைய மொழியாக்குவது' என்று சொல்லி ஜெயந்தன் அறிமுகப்படுத்தினார். எஸ். வி. ராஜதுரை இதில் கலந்து கொண்டு 'கோடு' செய்ய வேண்டுவது பற்றியும் இன்றுள்ள பெரியாரியச் சூழலையும் விரிவாக, தெளிவாகத் திரட்டித் தந்தார். 'கோடு' அமைப்பு தன் பணியை பெரியாரிலிருந்து தொடங்க வேண்டும் என்பதை முத்தாய்ப்பாகச் சொன்னார்.

'கோடு' அமைப்பின் தலைவராக கவிஞர் இன்குலாப்பும், செயலாளராக கவிதாசரணும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டவர்களில் ஏழுபேரைச் செயற்குழு உறுப்பினர்களாகத் தேர்ந்ததோடு தமிழகம் அடங்கலாகச் செயற்குழுவை விரிவுபடுத்துவது என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

கூட்டம் 5 - 30 க்கு முடிவுற்றது.

சுருஷா

என்னைத் தமிழ் அன்னை பெற்றாள்,
ஏடெடுத்து வாழ்ந்திருப்பேன்;
இன்னுயிரைத் தோற்ற பின்னே
என் குழியில் பூத்திருப்பேன்.

மலர் 5 இதழ் 1 அக்டோபர் 21, 1995

முகங்கொள்

சிற்றிதழ்களோடு தொடர்புள்ளவர்கள் நன்கு சிந்திக்கிறவர்கள்; செறித்துக்கொள்கிறவர்கள்; கருத்துருவாக்குகிறவர்கள்; ஒன்றைப் புரிந்து கொள்வதற்கென்றே மறுவாசிப்பும், விவாதமும், கலந்துரையாடலும் மேற்கொள்கிறவர்கள். நவீன இலக்கியப் போக்குகள் பற்றிய தேடலும், தெளிதலும், கொஞ்சம் பாசாங்கும் கொண்டவர்கள். அந்தப் பாசாங்கையும் மற்றவர்களைப் புறக்கணிக்காத பட்சத்தில் தெளிதலுக்கான அனுமானமாகவே கற்பிதம் செய்கிறவர்கள்.

இத்தனை விரிந்த பார்வையுள்ளவர்களாகத் தோற்றப்படும் இவர்களிடம் பழகிய தடத்தை உடைக்கும் விமர்சனங்களை எதிர் கொள்வதில் மனத்தடைகள் முளைத்து விடுகின்றன என்பது சற்று ஆச்சரியமான விஷயந்தான்.

சிற்றிதழின் உள்ளடக்கம் பற்றிய பட்டியல் ஒன்று இவர்களிடம் இருக்கிறது. அது, சமூக ரீதியான அதிர்ச்சிகளுக்குத் தங்களை ஆட்படுத்திக் கொள்ளாமல், இலக்கிய ரீதியாகத் தங்களை மேலானவர்களாகப் புனைந்து கொள்ளவும், சமூகப் பொது மனிதனிடமிருந்து தங்களை அந்நியப்படுத்திக் கொள்ளவுமான - எழுதப் படாத ஒரு கோட்பாட்டை அவர்களுக்கு வழங்கத்தானோ என்னவோ.

இந்த நாட்டில், "கடவுள் மேலே இருக்கிறார். உலகம் நலமாய் இருக்கிறது," என்ற சித்தாந்தத்தைப் பிச்சைக்காரன் கூட நம்புகிறான். இந்த அறிவு ஜீவிகளும் அதை மௌனமாய் ஏற்கிறார்கள். ஏற்றத்தாழ்வு மிக்க சமூகக் கட்டுமானத்தில் எந்தவிதமான சுய விமர்சனமும் இல்லாமல் இளைப்பாறிக் கொண்டு, மீறல்களில் கள்ளச் சுகம்தேடி, படைப்பு சுகத்துக்காகவே படைப்பெழுதிக்கொண்டு, முரண்களைச் சுட்டுவது நட்புக்கு இழுக்கு என்று பசப்பி, நயத்தக்க நாகரிகம் காக்கும் கண்ணியவான்கள் இவர்கள்.

இவர்கள், முரண்கள் பற்றிய விமர்சனங்கள் தங்களைத் தொடர்விடாமலிருக்கவே விரும்புகிறார்கள். அந்த விமர்சனங்களை வெறும் வம்படி வழக்காகவும், விமர்சிக்கிறவனைக் 'கிள்ளிச் சுகப்படுகிறவனாகவும்' கணித்துத் தங்கள் மேன்மையைக் காத்துக் கொள்கிறார்கள். மனிதர்களின் பொய் முகங்கள் பற்றிப் புறம் பேசிக் களிக்கிறவர்கள்தாம். ஆனால் எழுதுவதில் இவர்களுக்குச் சம்மதமில்லை. பிறரை விமர்சிக்கத் தகுதியுள்ளவன் தன்னை விமர்சித்துக் கொள்ளத் தயங்காதவனாயிருக்க வேண்டுமல்லவா. இவர்கள் அதற்குத் தயாராய் இல்லை.

இவர்கள் இலக்கணப்படி எழுத்து என்பது என்றும் நின்று நிலைப்பது. அவ்வகை படைப்புகள் சில சொகுசான எழுத்துருவங்கள்தாம் — குறிப்பாகக் கதைகள்தாம் (கொஞ்சம் கவிதையும்) என்பது இவர்கள் கணக்கு. கதையில் ஒரு வசதி உண்டு. ஊர் முழுக்கப் பற்றியெரியும் போது அறையைத் தாழிட்டுக் கொண்டு 'பற்றியெரிவதை'ப் படித்து ரசிக்கலாம்.

இகழ் முழுவதும் கதைகளாகவே படைத்தளித்தால் இலக்கியத்திற்குப் 'பொற்காலம்' பிறந்துவிட்டதாக இவர்கள் சொல்லக் கூடும். 'மணிக்கொடி காலம்' என்னும் வரையறை கூட இப்படியாகப் பிரபலப்படுத்தப்பட்டதுதான். மணிக்கொடி காலத்தில் விடுதலைப் போர் உச்சம் பெற்றிருந்தது. சமூக தளத்தில் பால்ய விவாகம், தேவதாசி ஒழிப்பு, தீண்டாமைக் கொடுமை, பெண் கல்வி முதலியன தீவீர சர்ச்சைக்குள்ளாயின. விடுதலைப் போராளிகள் — திலகர் முதல் சத்தியமூர்த்தி வரை — இந்தச் சமூக மாற்றங்களுக்குப் பகையாளிகளாகவே இருந்தனர்.

இதில் ஏதொன்றாலும் தாங்கள் பாதிக்கப்படாமல், படைப்பாளிகள் என்போர் கதையெழுதிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் 'ஆங்கிலம்' படித்தவர்களாதலால் மேற்கின் நவீன இலக்கியப் போக்கை அச்ச அசலாக நமக்கு மீட்டுருவாக்கி (கொஞ்சம் திருட்டு ருவாக்கமும் கூட) கொடுத்தார்கள். அவைதான் இன்றும் தரம் சார்ந்த முன்னோடி எழுத்துகளாகப் போற்றப்படுகின்றன. இந்தத் தரம் சார்ந்த எழுத்துக்கான மோகம் நம் இலக்கியவாதிகளிடம் இன்னும் தொடர்கிறது. எப்போதும் தொடரத்தான் வேண்டும். ஆனால் தரம் பற்றிய மதிப்பீடு என்றைக்கும் மாறாததல்ல. அது ஆளுக்கு ஆள் மாறுவதோடு, ஆளுக்குள்ளேயே நாளுக்கு நாள் மாறுவதும் உண்டு. ஒரு காலத்தில் கார்க்கியின் 'தாய்' முதல் தரமான இலக்கியமாகத் தெரிந்த சுந்தரராமசாமிக்கு, அவரின் 'தாழ்ந்து பறக்கும் தமிழ்க்கொடி' காலத்தில் மூன்றாந்தரமாகி விடவில்லையா? அவர் வளர்ச்சி அப்படி. துலாக்கோலில் நிறுத்த சூலம் போய் கணிப்பொறியில் நிறுக்கும் காலமல்லவா?

இந்த இலக்கியவாதிகள் தங்கள் கட்சி அரசியலை மறைத்தாலும் மறைக்கலாம். ஆனால் அவர்களுக்கான அக அரசியல் அம்

கவிதாசரண்

பலப்படாமல் போகாது. அக அரசியல் இல்லாதவன் படைப்பாளியே அல்ல என்றும் சொல்லிவிடலாம்.

‘சிறுகதையின் திருமூலர்’ என்றழைக்கப்பட்ட மெளனியின் கதைகளில் தேவதாசி முறையோடு கூடிய ஜமீன் வாழ்க்கையின் நேசம் விரவிக் கிடக்கும். அதுதான் அவர் அக அரசியல். தரம் சார்ந்த எழுத்தைக் கணிப்பதில் தனியாத மோகம் கொண்டுள்ள சுந்தர ராமசாமிக்கு ‘கோவேறு கமுதைகள்’ உலகத் தரமான எழுத்தாகத் தெரிவது அவரது அக அரசியல் பார்வையால்தான். திருவல்லிக்கேணி வாசிகள் இடம் பெயர மனம் ஒப்புலதில்லை, காரணத்தை உங்களிடம் கேட்டால் ‘மெரினா கடற்கரையா’ என்று தான் வெகுளியாய்க் கேட்பீர்கள். ஆனால் கோமல் சுவாமிநாதனைக் கேட்டால் ‘இதற்குக் காரணம் பார்த்தசாரதிப் பெருமாளா, பாரதியா’ என்பார். இத்தனைக்கும் அவர் முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்; மார்க்சியவாதி. ‘நிறப்பிரிகை’யின் தொடரிழையாகவே தன்னை முன்னிறுத்தவும் சம்மதிக்கிறவர். ஆனால் அவர் அக அரசியலின் விதை பெருமாளின் ஆசீர்வாதத்தோடுதான். ஆயிரங்காலமாகக் கேள்வியில்லாமலேயே வளர்ந்து போன நம்பிக்கை அப்படி.

கேள்வி கேட்கிற எந்த விமர்சனமும் இந்தத் தர ஆய்வாளர்களைச் சலிப்படைய வைப்பது இயல்புதான். ஆனால் சமூக அடித்தட்டிலும் இடைத்தட்டிலும் பிறந்து, படித்து, மேல் வந்துள்ள புத்திலக்கியவாதிகளும் கூட எவ்வித உறுத்தலுமின்றி அந்த மனோபாவத்தை ஏற்றுக் கொண்டு விடுகிறார்கள் என்பதுதான் வேடிக்கை.

இவர்கள் தங்களுக்கான அடையாளங்களைத் தேடி அடைய வேண்டியவர்கள். பழக்கப்பட்டதைச் சரிபார்ப்பதும், திணிக்கப்பட்டதை நிராகரிப்பதும், எதிர்க்குரலில் நியாயம் கேட்பதுமான இந்தத் தேடலில் கேள்விகளும் விமர்சனங்களும் வீரிய மிக்க ஆயுதங்கள் தாம்.

இப்படியே உள்ளார்ந்த அரசியலைப் புரிந்து கொள்ளாமல், தர ஆய்வாளர்களின் மனத்தடைகளையே இவர்களும் வரித்துக் கொள்வார்களானால்,

அது ஒரு பாசாங்குத் தனமான இலக்கியத் தேடல்.

தப்பித்தலுக்கான தவம்.

தகர்க்கலாம், தப்பில்லை.

‘சங்கப்பலகை’ என்றோர் அமைப்பு. அந்தக் காலத்தில் ஜெயகாந்தனோடு ‘ஞானரதம்’ நடத்திய ‘தேவசித்திரபாரதி’ —டாக்டர் அப்பாஸ் இப்ராகிம் தொடங்கியிருக்கிறார். இந்த அமைப்பின் மூலம் தமிழ் நூல்களையும் பத்திரிகைகளையும் தமிழ்நாடு முழு

மையும் கற்றுக்கு விடவும் விற்று காசாக்கவும் ஒரு திட்டம் வகுத்திருக்கிறார். கணிப்பொறி மூலம் தகவல் தொடர்பைத் துல்லியமாக ஒருங்கிணைத்திருக்கிறார். யாரும் நினைத்துக்கூடப் பார்க்காத ஒன்றை இவர் நிகழ்த்திக்காட்டிவிடுவார் என்றே தோன்றுகிறது. காட்ட வேண்டும். இவரின் 'நூல் வழங்கு புரட்சி', மல்லாந்து கிடக்கும் 'தமிழ் ஆமை'களைப் புரட்டிப் போட்டுவிட்டால், 'தம்மையறிவார் தமிழறிவாரா'கத் தமிழ் மக்கள் மேன்மையுற ஒரு வழி திறக்கலாம். திறக்க வேண்டும்.

'சங்கப்பலகை' மாதந்தோறும் இரண்டாம் சனிக்கிழமை கூட்டம் நடத்துகிறது. நடைமுறையில் முதன்மையுறும் பொருள் பற்றி விவாதிக்கிறது. செப்டம்பர் மாதக் கூட்டத்தில் 'தமிழ் நாட்டில் தமிழ் விருப்பப் பாடந்தானா' என்பது பற்றி விவாதித்துள்ளார்கள். பாண்டிச்சேரி பல்கலைக் கழக முன்னாள் துணைவேந்தர் கி. வேங்கடசுப்பிரமணியன் முதலானோர் தமிழை முன்னெடுக்கத் தங்கள் கருத்துகளைச் சொரிந்திருக்கின்றனர். கூட்ட முடிவில் 'தமிழ் பரப்புக் குழு' ஒன்றை அமைத்திருக்கிறார்கள். அவன் பொறுப்பாளர் டாக்டர் வேங்கடசுப்பிரமணியன்தான்.

இவர் அண்மையில் 'தினமணி' நாளேட்டில் 'தமிழ்நாட்டில் தமிழ்ப் புறக்கணிப்பு' பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தார். நான்காம் தமிழ்ச் சங்கம் காண அரசுக்குப் பரிந்துரை செய்த வா. சே. குழந்தைசாமியைக் கூட 'நடக்கிற காரியமாய்ச் சொல்லுங்கள்' என உரிமையோடு தெருட்டியிருந்தார். இந்த டாக்டர் பேசுவதில் மகாசமர்த்தர். 1967இல் அப்போது நான் வேலை பார்த்த பள்ளியில் புதுக் கட்டிடத் திறப்புவிழாவுக்கு அண்ணா வந்திருந்தார். இவர் அப்போது சென்னை மாவட்டக் கல்வி அதிகாரி. (இவர் பள்ளிக் கல்வி இயக்குநரான போது, அந்த இயக்கக் களாகத்திலுள்ள தூங்கு மூஞ்சி மர நிழல்கள் யாவும் இவர் பேச்சைப் போலவே லஞ்சப் பேச்சாலும் அடர்ந்து கறுத்திருந்தது ஒரு கில்லாடித் தனமான கதை.) அந்த விழாவில் இவர் மடை திறந்த கடல் போலப் பேசினார் பாருங்கள், தி. மு. க. காரர்களெல்லாம் வெட்கிச் சிறுத்துப் போனார்கள். தினமணி கட்டுரையிலும்கூட அவரின் 'தமிழ் மோகம்' தலைவிரியாட்டம்தான்.

கட்டுரை வெளியான சில நாளில் அந்தப் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர் ஒருவர் 'ஆசிரியருக்குக் கடிதம்' எழுதியிருந்தார். தினமணியில் கட்டம் கட்டி முக்கியப்படுத்தியிருந்தார்கள். இந்த டாக்டர் அந்தப் பல்கலைத் துணைவேந்தராய் இருந்தபோது, 'பல்கலை சின்னத்தின் குறிக்கோள் வாசகத்தைத் தமிழில் போடலாம்' என மற்றவர்கள் சொன்னபோது, 'இது மைய அரசு நடத்தும் பல்கலை. நாம் தமிழ் என்றால் அவர்கள் இந்தி என்பார்கள். ஆகவே பிரெஞ்சு மொழியில் போட்டுவிடலாம்' எனச் சொல்லி அவ்வாறே போடச் செய்தாராம். சிறிது காலத்திற்குப் பின் அதனோடு சமஸ்கிருதத்தையும் சத்தமில்லாமல் சேர்த்துவிட்டாராம். இந்தக் கடி

தத்திற்கு நம் டாக்டர் கி. வே. இன்றுவரை பதில் சொல்லவில்லை. பதில் சொல்லும்படி அவ்வளவு முக்கியமாய்ப் பட்டிருக்காது.

டாக்டர் அப்பாஸ் இப்ராஹிம் மல்லாந்து கிடக்கிற ஆமையைப் புரட்டிப் போட்டோம். ஆனால் ஆமை 'சங்கப் பலகை' என்னும் வீட்டில் புகுந்துவிடக் கூடாது. அவர் காங்கிரஸ்காரர்தான் என்றாலும் அவருக்கும் விளங்கும்தானே.

'கணையாழி' தன் உருப்படியான முப்பதாண்டுகளை நிறைவு செய்து, கைமாறி, முப்பத்தோராவது ஆண்டில் நுழைகிறது. 'கனவுகள், லட்சியங்கள்' என்றெல்லாம் வாய்ப்பந்தல் போடாமல் பலரை எழுத்தாளர்களாக இனங்காட்டிய பெருமை கணையாழிக்கு உண்டு. அந்த வகையில் கஸ்தூரிரங்கன் ஓர் அருமையான மனித ராகிறார்.

"தேவைக்கதிகமான பணத்தில் சிலர் குடித்தார்கள்; சிலர் சூதாடினார்கள். நான் பத்திரிகை நடத்தினேன்," என்று ஒரு நேர் காணலில் சொல்லியிருக்கிறார் கஸ்தூரிரங்கன். இப்படிச் சொல்வது எளிமையாக, பளிச்சென்று சொல்லப்பட்ட வாக்கியமாயிருக்கலாம். குடிப்பதும் சூதாடுவதும் (பின் வேத காலத்- Post Vedic period இன்) புலைத் தொழிலாகவும், பத்திரிகை நடத்துவதும் எழுதுவதும் ரிஷித் தவமாகவும் இதை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டாம்தான். ஆனால், அவர்கள் குடிப்பதும் சூதாடுவதுமாக, இவர் பத்திரிகை நடத்துவதும் எழுதுவதுமாக வெளிப்படுவதன் சகல பரிமாணங்களையும் கவனம் கொண்டால் இந்த தேசத்தின் நீசத்தனமான பூர்வோத்திரம் தெரிய வரும். எனினும் அவர் சொற்களை எளிமை வழங்கும் கௌரவமாகவே எடுத்துக் கொள்ளலாம். "உண்மையில் அவர் எளிமை நம்மை ஆச்சரியப்பட வைக்கிறது," என்றார் ஜெயந்தன் ஒரு நாள். எனக்கு அதில் உடன்பாடுதான். எளிமை சிலருக்கு விலைமதிப்பற்ற அணிகலனாகும். காந்திக்கு அவர் இடுப்பு வேட்டியும் திறந்த மார்பும் வியக்க வைக்கும் கௌரவம்தான். ஆனால், இந்த எளிமை அம்பேத்கரிடம் இருந்திருந்தால் அவரைத் துடைத்துப் போட்டிருக்க மாட்டார்களா. அதனால்தான் அவர் தம் 200 ஜோடி கோட்-சூட்களோடு, எதிரியை அச்சுறுத்தும் பட்டங்களோடு, ஆணித்தரமான கேள்விகளோடு, கம்பீரமாகத் தன்னைக் காட்சிப்படுத்தியிருக்கிறார். கோவணாண்டிகளாய் வதைபடும் தம் மக்களுக்கு அவர் காட்டிய நிமிர்ந்து நிற்கும் வழியாகவும் அதைக் கருதலாம்தானே.

கஸ்தூரிரங்கனை நாம் ஒன்றும் குறைத்து மதிப்பிடவில்லை. முப்பது ஆண்டுகளில் முப்பது முறையேனும் கணையாழியை நிறுத்திவிட நினைத்தாலும் முடியாமல் தொடர்ந்திருக்கிறாரே, அதுவே அவரின் மேன்மையான தனித்துவம்.

கணையாழியை ஏற்றிருக்கும் 'தசரா' குழுவினர் ஆண்டு மலரோடு விழா எடுத்தனர். செய்நேர்த்தி மிக்க விழா. 'தசரா'வின்

முதல் தூண் தமன்பிரகாஷ் என்பதாலோ என்னவோ, விழாவில் மார்வாடி இளைஞர்களும் யுவதிகளும் பெருமளவில் கலந்துகொண்டனர். நவீன தமிழ் இலக்கிய விழாவின் புதுப் பரிமாணமாகவும் இதைக் கொள்ளலாம். இவர்களில் பெரும்பாலானோருக்கு வட்டிக்கடை - வாணிகத் தமிழ் நன்றாகவே தெரியும். ஆனால் எத்தனை பேருக்குத் தமிழ் இலக்கியப் பரிச்சயம் இருக்குமெனத் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. சுஜாதா தன் வழக்கப்படி வெகு அக்கறையாய்ப் புதுக்கவிதை வாசித்து அற்புத சுகமளித்தபோது, மார்வாடி இளைஞர்கள் தங்களுக்குள் சிரித்து ரசித்தது ராக் இசைபோல கொஞ்சம் இளசாகத்தான் ஈர்த்தது. இளசுகள் எப்போதும் அப்படித்தான்.

கணையாழி செப்டம்பர் இதழில் விழா பற்றிய விரிவான கட்டுரை வந்துள்ளது. அதைப் படித்தபோது நம்மைச் சில விஷயங்கள் கவர்ந்தன. விழாவின் ஒழுங்கும் நேர்த்தியும் குடியரசுத் தலைவரின் பரிசளிப்பு விழாவை ஒத்திருந்ததாக வெகுவாய்ப் பாராட்டப்பட்டுள்ளது. அதே மூச்சில் கடந்த 25 ஆண்டுகளாக இதுபோன்ற இலக்கிய விழாக்களில் கண்ட குடுமிபிடிச் சண்டைகளும், ஈகோமேதா விலாசங்களும், இஸங்களின் சண்டைகளும் கசப்போடு சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இந்த ஆசாரம் இலக்கியத்தைத் துணுக்குறுத்தும் ஆபாசமாய் இருக்காது; இருக்கக் கூடாது.

கணையாழி எடுத்த விழாவில் முதன்மைப்பட்டது விழா மட்டுமே. இலக்கியவாதிகள் அல்லர். ஆகவே இந்த ஒப்புமையின் முரண் பரிமாணம் ஒரு முக்கியத்துவத்தைப் பெறுகிறது. இலக்கியச் சண்டைகள் நம்மை சங்கடப்படுத்தும் தான் என்றாலும், அங்கே இலக்கியவாதி ஒவ்வொருத்தனும் அவனளவில் தனித்துவம் வளர்க்கும் முழுமையுடன் திமிறி நிற்கிறான். நவீன இலக்கியத் தேட்டத்தில் இந்தத் திமிறலின் பங்கு ஒன்றும் அற்பசொற்பம் அல்ல. கட்டுரை போற்றும் ஒழுங்கும், நேர்த்தியும் படைவீரர்களிடமும் மன நோயாளிகளிடமும் இன்னும் கூடுதலாய்க் கோலம் கொள்வதுண்டு.

விழா ஒழுங்கின் கூடுதல் அம்சமாக, தமன் பிரகாஷின் பணிவும் உள்ளார்ந்த ஈடுபாடும் மரியாதையும் சிலாகிக்கப்படுகின்றன. மேலும் தமன் பிரகாஷ், தன் தந்தை சம்பலால் மேடையில் அமர்ந்திருந்த போது, தனது இருக்கையில் அமராமல் நின்று கொண்டே இருந்தார் எனவும், 'இந்தப் பணிவு கணையாழியைக் காப்பாற்றும்' என்றும் சொல்லப்படுகிறது. தமன் பிரகாஷின் இச்சிறப்புகள் ஒரு தனிக் கட்டுரையாகத் தொகுக்கப்பட்டிருக்கும் பட்சத்தில் சிறப்பாய் இருந்திருக்கும். மாறாக, அவர் புகழ் பேசவில்லை கணையாழியின் உயிர் வாழ்தல் இவ்வாறு உறுதி செய்யப்படும் போது, ஒரு நவீன தமிழ் இலக்கிய இதழுக்குப் புதிய கோட்பாடு வகுக்கப்படுவதாகத் தோன்றுகிறது. அக்கோட்பாட்டின் அறநெறிச் சாரத்தில் நவீனமும் இலக்கியமும் எத்தனை சதவீதம் தேறும் என்றும் யோசிக்க வைக்கிறது. இந்த அறநெறிச்சாரம் தமன்பிரகாஷுக்கா, அல்லது அவர் முன்னால் வரிசையாய் நிற்கும் இதழ்ப் பணியாளர்களுக்கா என்பதும் ஒரு கேள்வி.

கவிதாசரண்

தந்தைக்கு முன்னால் இருக்கையில் அமராத - கணையாழியின் பதிப்பாளர் தமன் பிரகாஷ், அதன் கௌரவ ஆசிரியரான கஸ்தூரி ரங்கனை அவர் எழுதிய கட்டுரைக்காக 'ஆசிரியருக்குக் கடிதம்' பகுதியில் அக்டோபர் இதழில் கூர்மையாகக் கேள்விக்குள்ளாக்கு கிறார், "காந்திஜியின் பெயரைப் பயன்படுத்தி 'சுதேசி' என்ற வார்த்தைக்கு மிகவும் குறுகிய எண்ணத்துடன் இன்னும் இந்தியா -வை மாட்டுவண்டி கலாச்சார நாடாக நீடிக்கச் செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் கஸ்தூரிரங்கன் அவர்கட்கு ஏன்?", என்று. இந்தக் கேள்வி இதழின் ஜனநாயகப் பண்பைக் காட்டுவதாகக்கூடச் சொல்லலாம். அப்படியானால் 'தசரா'வில் உள்ள 'சா'வும் 'ரா'வும் இதே சுதந்திரத்துடன் இதைப்போலொரு கேள்வியை முன்வைப்பார்கள் என்று நம்பலாம். மேலும், தந்தைக்கு முன்னால் தன்யன் நின்றுகொண்டிருப்பது மாட்டுவண்டி கலாச்சாரத்தில்தான் என்பது நினைவுக்கு வருகிறது. தங்களது வியாபாரப் பெருக்கம் கருதி பெருமுதலாளிகளும், இந்த நாட்டை இந்துஸ்தானாக்கக் கருதி பிராமணர்களும் விடுதலைப் போராட்டத்தில் காந்திக்குத் துணை நின்றவர்கள், விடுதலை பெற்றபிறகும் சுதேசியத்தையும் இந்து- முஸ்லிம் நல்லிணக்கத்தையும் பேசிக்கொண்டிருந்த காந்தி வேண்டாதவராகிவிட்டதும், ஆகவே அவர் 'அகற்றப்பட' தள்ளி நின்று உதவினார்கள் என்பதும் விமர்சனமாக நம் நினைவைத் தொடுகிறது. நவீன இந்தியாவை நேசிக்கிற தமன்பிரகாஷ் நல்ல முதலாளியாக இருப்பார்.

"தினமணி கதிரில் நீங்கள் நினைத்த மாதிரி செயல்பட முடிந்ததா?" என்ற கேள்விக்கு, "இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்ஸில் அந்தப் பிரச்சினைக்கு இடமில்லை. நம்முடைய விருப்பப்படி செய்யலாம். விற்பனை குறைந்தால்தான் கேட்பார்கள்," என்று கஸ்தூரிரங்கன் சொல்கிறார். தமன் பிரகாஷின் கணையாழிக்கும் இந்தச் சுதந்திரம் பொருந்தலாம்.

அந்த விழாவில் கவிஞர் இன்குலாப்பின் பேச்சு - அவர் பயன்படுத்திய 'முற்போக்கு' என்னும் சொல், அடுத்த நான்கு பேச்சாளர்களைக் கிளறிவிட்டிருக்கிறது. இந்திராபார்த்தசாரதி தன்பங்குக்கு கணையாழியை முற்போக்காக மாற்றியதைச் சொல்லியுள்ளார். கஸ்தூரிரங்கன், கணையாழியில் எழுதுவதை இன்குலாப் தன் உரிமையாகக் கருத வேண்டும் என்று வெளிப்பட்டிருக்கிறார். ஜெயகாந்தன் தனக்கே உரிய அவை சமத்தாரங்களைப் பயன்படுத்தி 'வர்க்க இசைவுதான் தற்போதைய கொள்கை என்று சொல்லியுள்ளார். கிருஷ்ணகுமார் 'ஏழைப் பெண்ணின் கிழிந்த ஜாக்கெட்' வழியே சதை தெரிந்தால் பிற்போக்கு, வறுமை தெரிந்தால் முற்போக்கு என்று விமர்சித்திருக்கிறார்.

ஜெயகாந்தனை ஆசிரியராகக் கொண்டு தேவசித்திரபாரதி நடத்திவந்த ஞானரதம் இதழில் 'ராஜரிஷி' என்னும் கவிஞர் 'வேறு வேறு பார்வை' என்னும் தலைப்பில் பார்வைத் தலைப்புகளோடு எழுதிய கவிதை இது:

இளமை

வறுமை

அவள்

அவள்

கிழிந்த ஜாக்கெட்

கிழிந்த ஜாக்கெட்

இடுக்கு வழியே

இடுக்கு வழியே

பார்த்துச் சிரித்தது.

பார்த்துச் சிரித்தது.

இந்தக் கவிதையின் 'நுகர்பொருள் கலாச்சார வாசிகளுக்கான கவிதையை வெளியேற்றிய உரை விளக்கமாக' கிருஷ்ணகுமாரின் விமர்சனம் அமைகிறது.

கணையாழியின் கருத்தாக ஒன்றும் சொல்லப் படவில்லை எனினும் 'முற்போக்கு' பற்றிய விமர்சனத்தில் அதற்குள்ள ஈடுபாடு மிகவும் அப்பாவித்தனமாக வெளிப்படுகிறது.

விதிகளுக்குட்பட்டு, ஒழுங்கு பிசகாமல், பணிவும் மரியாதையும் காட்டி, கட்டுப்பாட்டோடு பணியாற்றும் ஊழியன் முதலாளியால் விரும்பப்படுவான்தான்.

ஒரு தந்தை தன் மகளை தெரிந்தே ஒரு செக்குமாட்டுக்கு தாரை வார்க்கமாட்டான். அப்படியே நேர்ந்தாலும், அதன் பிறகு தர்மத்துக்குப் புறம்பாக என்ன செய்துவிட முடியும்?

கஸ்தூரிரங்கன் வாழ்க!

21 - 9 - 1995 ஆம் நாள் இந்தியா தன் முகத்தில் காரித் துப்பிக் கொண்டது. அன்றுதான் பிள்ளையார்கள் மந்தை மந்தையாய் குண்டிகள் நனைய நனைய ஸ்பூனில் பால் குடித்தனர். இந்தியாவுக்கு வெளியேயும்கூட இந்தியப் பெண்கள் பரவசத்தோடு பிள்ளையாருக்குப் பாலூட்டி மகிழ்ந்தனர். இந்தியர்கள் என்றால் இந்துக்கள்தானே. மதச் சார்பற்ற நாடு இது என்கிறீர்களா. வாய்மையே வெல்லும் என்பது போல, இதுவும் சுவரில் தொங்கும் தற்கொலைச் சின்னம்தானே.

இந்த நாட்டு மக்களின் ஐந்து புலன்களும் மௌடிகச் சூட்டுக் கோலால் எத்தனை கொடூரமாய்த் தீய்க்கப்பட்டு, ஆறாவது புலன் மௌனத்தில் உறைய வைக்கப்பட்டிருக்கிறது!

விளிம்பில் தளும்பி நிற்கும் பாலோ நீரோ விரல் நுனியால் சின்னதாய்த் தொட்டால்கூட உடனே வழிந்து ஓடும் என்ற ஒரு அற்பமான உண்மையைக்கூட இவர்கள் சோதித்தறிந்ததில்லை. தங்களுக்குத் தெரிந்த சாதாரண உண்மைகளைக்கூட, ஒரு தூண்டலில் அற்புதமாகப் பார்த்து அதிசயிக்கும் அசட்டுத்தனத்தை மௌடிகமாய் வளர்த்துக் கொண்டுள்ளார்கள்.

'இது ஒன்றும் புதுமையில்லை' என்று சொன்ன பாவத்திற்காக 'மூன்றாந்தர விஞ்ஞானிகள்' என்று பாய ஒரு சேஷன்.—சேஷன் என்றதுமே 'பாய்ச்சல்' என்றுதான் பத்திரிகைகாரருக்கும் எழுத வருகிறது. மக்கள் நம்பிக்கையை மூடப்பழக்கம் என்று சொல்லி

கவிதாசரண்

ஏமாற்றுவதா என்று கண்டனம் செய்யும் உள்ளூர் கணேசன் 'பாமர மக்கள்தான் இது சரியா என்று கூற வேண்டும்' என்று சொல்ல ஒரு வெங்கைய நாடூடு. 'நான்தான் பால் குடிக்கச் சொன்னேன்' என்று பிரகடனம் செய்ய சந்திரா சாமி.

இந்த நாடு எந்தத் திசையில் துரத்தப்படுகிறது என்பது யாருக்குத்தான் தெரியவில்லை. தடுக்க ஒரு தலைவன் இல்லை. எல்லாத் தலைவர்களும் துரத்துகிறவர்கள்தான்.

ஒரு பெரியார் இந்தத் தமிழ் நாட்டில் 60 ஆண்டுகள் சுற்றிச் சுற்றி வந்து ஒழித்த மூடப்பழக்கங்களை ஓர் அரைமணி நேரத்தில் மீட்டெடுத்துவிடும் ராட்சசத்தனம் நம்மைப் பயமுறுத்துகிறது. பக்தி என்றதும் பத்து வயதுக்கு மேல் வளர மறுக்கும் பார்ப்பனப் பூசாரிகளுக்கு சேஷன் ஒரு உதாரணம். அற்புதங்களுக்கு ஒப்புதல் தந்து பரப்புகிறவர்கள் அவர்கள். ஒரு கந்தனும் - சுப்பனும் இதை அற்புதமென்று பரப்பிவிட முடியுமா?

நம் ஞானி கொஞ்சம் யோசிக்கக் கூடாதா? இது தலைவனில்லாத நாடு. மதம் பேசுகிறவனும் மௌனமும் பரப்புகிறவனுமே இங்கே தலைவர்கள். அவர்கள் அத்தனை பேரும் சந்திராசாமி யின் சீடர்கள். சீடர்கள்தான் என்பதற்கு சாட்சி சொல்ல ஒரு சுப்பிரமணியன் சாமி. சந்திராசாமியைக் கைது செய்யச் சொல்லும் குருட்டுத் துணிச்சல் பெற்ற ஒரு சின்ன அமைச்சர். அடுத்த 24 மணி நேரத்தில் அவர் துறையைப் பிடுங்கிக் கொண்டு காட்டில் துரத்தியடிக்கும் பன்மொழிப் பிரதமர். சந்திராசாமியைக் கைது செய்வதா என்று கண்டன ஊர்வலம் நடத்தும் காவிச் சாமியார்கள் பேரணி. இவர்கள் காலைப் பற்றிக் கிடக்கும் பாமரக் கூட்டம்.

சாமியார்கள் சந்திராசாமியைக் காக்கத் தெருவில் இறங்கினால் அது 'சந்தியம்' காக்க என்றும், சசிகலாவைக் காக்க அ. தி. மு. க. காரர்கள் தெருவில் இறங்கினால் அது சட்டத்தைச் சீர்குலைக்க என்றும் பிரகடனம் செய்யும் சுப்பிரமணியன் சாமிகள். இங்கே நியாயம் என்பது அவனவன் தகுதிக்கும் வசதிக்குமான நுகர் பண்டம்தான்.

'தோலிருக்கச் சுளை முழுங்கி' என்பார்கள்.

இந்திய அரசியல் சட்டம் அப்படியே இருக்க, இது ஒருநாள் இந்து தேசமாகி, சட்டம் வழங்கும் அடிப்படை உரிமைகளான மத சுதந்திரம், மொழி சுதந்திரம், இன சுதந்திரம் சமத்துவம், சக வாழ்வு எல்லாம் அனாவசியங்களாகி.....

நாம் பார்த்துக் கொண்டேதான் இருக்கப் போகிறோமா!

பிள்ளையார் பால் குடிக்கிறார் என்றால் அது பரவசப்படுகிற அற்புதமல்ல; குலை நடுங்க வைக்கிற பயங்கரம். மதவாதம் நமக்கு வழங்கப் போகும் அடிமை சாசனத்தின் அறிமுகம்.

இப்போது ஒரு பெரியார் வேண்டும்.

பெரியார் வளர்த்த இயக்கம், அவருக்குப் பிறகு தேய்ந்து

சுருங்கி, இன்று ஒரு லாட்டரி நிறுவனமாய் சிறுத்துவிட்டது. இல் லையென்றால் 'பிள்ளையார் பால் குடிப்பதை நிரூபித்தால் திராவி டர் கழகம் ஒரு லட்ச ரூபாய் பரிசு அளிக்கும்' என்று அறிவித்தி ருப்பாரா வீரமணி. பெரியார் இதைச் செய்திருப்பாரா? கஞ்சத் தனத்தால் அவர் செய்திருக்கமாட்டார் என்று கொச்சையாக ஒரு பதிலைச் சொல்லிவிடாதீர்கள். காதில் கேட்டதும் 'சீ' என்று ஒதுக்க வேண்டிய மூடத்தனத்தை பரிசுக்குரிய பொருளாக்குவது ஓர் எதிர்மறை அங்கீகாரம் என்பது அவருக்குத் தெரியும். வீர மணியின் அறிவிப்பு — 'இதை நிரூபிப்பதற்கு ஆள் இல்லை' என்ற நம்பிக்கையால்தானே தவிர 'இது நிரூபணத்துக்குரியதல்ல' என்ற உண்மையின்பால் செய்ததல்ல. பெரியாரை விமர்சிக்கலாம். அவர் அமைத்துக் கொடுத்த மேடையில் நின்று கொண்டான் நாம் அவரை விமர்சித்தாக வேண்டும். தோள் மீது உட்கார்ந்து கொண்டே பேரப்பிள்ளை தாத்தாவை உதைப்பானே, அதுபோல் தான் நம் விமர்சனமும். ஆனால் இந்தப் பரிசளிப்பு அவருக்குச் செய்கிற அவமரியாதை. ஒரு மகத்தான இயக்கம் அவர் சேர்த்து வைத்துவிட்டுப் போன காசால் வெறும் பணம் புழுத்த நிறுவன மாகிப் போன கொடுமை அது. வெட்கப்பட வேண்டும் நாம்.

'எழுத்து' இதழ் நடத்திய சி. சு. செல்லப்பாவின் 'எனது சிறு கதை பாணி' எனும் நூலை வெளியிட்டு, அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த 'விளக்கு' நிறுவனம் 1-10-1995இல் விழா எடுத்தது. சி.சு.செல் லப்பாவையும் 'எழுத்து'வையும் விமர்சிக்க நமக்கு நிறையவே இருக் கும். ஆனால், 'பொருள்வழிப் போதல்' எனும் மனிதப் பீழைக் கிடையே தனிமனிதப் பலமாகக் கொண்டுள்ள - பரிசுகள் பற்றிய அவரின் தீர்மானமான தீவிரப் போக்கையும் வெளிப்பாட்டையும் யாரும் ஸ்வீகரித்துக்கொண்டுவிட முடியாது. இவரின் எதனாலும் சமரசப்படாத அந்தச் செம்மாப்பு தம்மைத் தாமே புண்படுத்திக் கொள்ளாமல் வைத்துக் கொள்ளத்தானே தவிர, பிறரைப் புண்படுத்த அல்ல. பிறர் புண்பட்டதாகக் கருதினால் அது அவர்கள் அறிந்தோ அறியாமலோ அவரைப் புண்படுத்த முயன்ற குற்றம் தான். அவரைப் 'பிழைக்கத் தெரியாதவர்' என்பார்கள். இப்படிச் சொன்ன எத்தனையோ பிழைக்கத்தெரிந்தவர்கள், பிழைத்து முடித் துப் போய்ச் சேர்ந்தாயிற்று. செல்லப்பா அதே தீவிரத்தோடு நான் பிழைத்திருப்பது 'பிழைகளைச் சேகரிக்க அல்ல' என்று சொல் லவே வாழ்கிறார். இவரை நம்மில் 101 சதவீதம் பேர் பின்பற்ற முடியாது. பின்பற்ற முடியாதவர்கள் நம் வணக்கத்துக்குரியவர்கள். ஆனாலும் நம் கௌரவம் அவரைக் 'கிறுக்கு' என்றே சொல்லத் தோன்றும். சொல்லுங்கள். ஆனால் உங்கள் நித்திரையில் அவ ரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ளுங்கள். அவர் கையைப்பற்றி உங்கள் தலையில் வைத்து ஆசீர்வதித்துக்கொள்ளுங்கள். எழுத்து எந்தப் பெரிய இலக்கிய ஜாம்பவானையும் உருவாக்கிவிடவில்லை என்பதற்கும் சேர்த்துத்தான்.

கவிதாசரண்

அ. மார்க்ஸ் நாம் எழுதிய கட்டுரையின் மேல் எழுதிய கடிதம் தன் நண்பர்களை அணைத்துக் கொள்வதில் அவர் காட்டும் கன்னியமான வெளிப்பாடாக இருப்பது நிறைவான அம்சம். அவர் கருத்தின் எந்தப் பகுதியோடும் நமக்கு உடன்படாமை இருக்குமானால், அது நமக்கும் அவருக்குமுள்ள புரிதலுக்கான அம்சமே தவிர, பிறரின் இடையீட்டுக்கான விவகாரமே அல்ல.

அண்மையில் அறியக் கிடைத்த ஒரு செய்தி.

அண்மைக்கால வளைவு நெளிவுகளோடான பயணத்திற்கு முற்பட்ட ஒருநாளில், பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி தம்மிடமுள்ள டேப் ரெக்கார்டரைக் காட்டி, “இதை விற்றுக் கொடுத்தால் செலவுக்காகும்,” என்று சொல்ல, “நண்பர் ஒருவர் கேட்டார். எவ்வளவு என்றால் விற்கலாம்?” என்று மார்க்ஸ் கேட்டார். “இரண்டாயிரம் என்றால் கொடுத்துவிடலாம்,” என்று அவர் சொல்ல, மார்க்ஸ் அந்தத் தொகையைக் கொடுத்து வாங்கிக் கொண்டார். அவர் உபயோகத்துக்குத்தான். “ஏன் உங்களுக்கென்று சொல்லியே வாங்கியிருக்கலாமே,” என்று கேட்ட போது, “நமக்கென்றால் குறைத்துக் கொடுக்க முயல்வார். அதைத் தவிர்க்கத்தான்” என்றார். இது மார்க்ஸின் அந்த நாள் பரிமாணம். இன்னும் பல பரிமாணங்களிலும் கூட மார்க்ஸ் இன்று மாறியிருப்பாரோ என்ற மெல்லிய இழை சில நண்பர்களிடம் ஓடும் போல் தெரிகிறது.

எனக்கு அந்த மார்க்ஸ் பிடித்திருக்கிறார். இன்றைய மார்க்ஸ் எந்த இடைவெளியையும் வெற்றுப் பிரதேசமாய் விஸ்தரித்திருப்பார் என்று நான் நினைக்கவில்லை. என் பழக்கம் அவ்வளவு குறுகியதுதான். ஆனாலும் நினைக்கவில்லை என்பது நினைப்பின் எதிர்மறைதான். எனக்கது நேர்ப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

மக்களுக்கான சினிமா

விலை ரூ. 60

தாமரைச் செல்வி பதிப்பகம், 31/48, ராணி அண்ணா நகர், சென்னை-78.

பெர்னாண்டோ சொலானாஸ், ஆக்டோவியோ கெட்டினோ (அர்ஜண்டினா), கிளாபர் ரோச்சா (பிரேசில்), ஜியார்ஜ் சான்ஜினேஸ் (பொலிவியா), மிகுயெல் விட்டின் (சிலி), ஜூவியோ கார்சியா எஸ்பினோசா(கியூபா), ஜோரிஸ் இவான்ஸ்(நெதர்லாந்து), இல்மஸ் குனே (துருக்கி), ஆனந்த பட்டவர்த்தன் ஆகியோரின் படங்களையும் மக்களுக்கான சினிமா பற்றிய கருத்தாக்கங்களையும் தமிழில் தந்திருப்பவர்கள்:- நெடுஞ்செழியன், கோச்சடை, அமரந்தா, தி.சு. சதாசிவம், சா. தேவதாஸ், சேந்தன், அ.ஜ. கான், சுதா குமாரசாமி, மதன் மோகன் ஆகியோர்.

கண் என்ப

மூன்றாம் கண்ணைத் தேடிப் போனாள்
முதற் கண்ணை பறிக்கப்பட்டது.

மரம் ஞானம் தந்தது புத்தனுக்கென்பதால்
மாணவர்களுக்கெல்லாம்
பிரம்பால் ஆசீர்வாதம்.

அறிவுத் தாகம் தீர்க்குமிடமாதலால்
சாதா தாகத்துக்குத் தண்டனை.

தண்ணீர் சுட்டது,
முதல்பாடமே மனுதர்மம்.

ஓடும் நீரின் குறுக்கே சமஸ்கிருத அணை.
பாய்தல் மறுக்கப்பட்ட நாற்றக் குட்டை.

வன்முறை: நாற்காலியிலிருந்துதான்
உற்பத்தியாகிறது.

கரங்களே பிரம்புகளானதால்
இவர்கள் தழுவ இயலாதவர்கள்.

கூட்டமாயிருந்தாலும்
தீவுகள் தொட்டுக் கொள்வதில்லை.

இந்தக் கொம்பர்களை நம்பிக்
குழந்தைகளை விடுவதெப்படி?

இருட்டு எப்படி
விளக்கேற்றப்போகிறது?

சிறகு கேட்டாள்.
விதிக்கப்பட்டது நிரந்தரச் சுகை:
இண்ட்ரா அக்குலர் லென்ஸ்.

கல்வியின் விலை மிக அதிகம்தான்.
ஏகலைவன் காலத்திலிருந்தே.

இந்தப் பாடம் மறக்கமுடியாதது.

—நீலமணி

பார்ப்பனரும் பார்ப்பனியமும்

எஸ். வி. ராஜதுரை

‘கவிதாசரண்’ அக்டோபர் - நவம்பர், 1994 சிறப்பிதழில் அரகூர் ந. விசுவநாதன் ‘பிராமணர்கள்’ என்ற கட்டுரையில் கூறியுள்ள சில கருத்துகளுக்கான எதிர்வினையே இக்கட்டுரை. இரு கட்டுரைகளுக்குமிடையே நீண்ட இடைவெளி இருந்த போதிலும், கடந்த சில ஆண்டுகளாகவே பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கம் பற்றியும், பெரியார் பற்றியும் பல்வேறு முகாம்களிலிருந்து முழுப்பொய்களும் அரையுண்மைகளுமடங்கிய தாக்குதல்கள் பல்வேறு வடிவங்களில் தொடுக்கப்பட்டிருப்பதால், அவற்றுக்கு ஏதேனும் ஒரு கட்டத்தில் பதில்சொல்ல வேண்டும் என்கின்ற எண்ணம் நமக்கு உண்டாயிற்று. பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கமும் பெரியாரின் இயக்கமும் தொடக்கம் முதலே சந்தித்த எதிர்ப்புகளும் பழித்துரைப்புகளும் அவதூறுகளும் கணக்கிலடங்கா. எனவே அவை இன்னும் வேறு வடிவங்களில் தொடர்வது வியப்புக்குரியதல்ல. எனினும் இன்று ‘ஆராய்ச்சிகள்’ என்ற பெயரில் பல்வேறு தரவுகளையும் மேற்கோள்களையும் ஆதாரங்களாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டு, அச்சிடப்பட்டு

வெளியிடப்பட்ட நூல்கள் ‘ஆய்வுநூல்கள்’ என்ற ஒளிவட்டத்தோடு உலா வந்து, உண்மை விளம்பிகளாகத் தோற்றமளித்து, இன்றைய தலைமுறையைச் சேர்ந்த முற்போக்கு எண்ணங்கொண்டோரையும் பிற்படுத்தப்பட்ட - தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்புகளைச் சேர்ந்தோரையும் இன, மொழி, பண்பாட்டு அடிப்படையில் ஒடுக்கப்பட்டோரையும் குழப்புவதில் ஓரளவு வெற்றி கண்டுள்ளன. இத்தரப்பினரின் நலன்களைக் காக்கவென்று தோற்றுவிக்கப்பட்ட இயக்கங்கள், அவற்றை வழிநடத்திச் சென்ற மாமக்கள் ஆகியோர் பற்றிய அவதூறுகளை மறுப்பது ஒரு அடிப்படையான, மேன்மையான கடமையாகும் என்றே நமக்குத் தோன்றுகிறது.

வரலாற்று இயக்கங்கள், வரலாற்று நாயகர்கள், அவர்களது சிந்தனைகள், செயல்பாடுகளைத் திறனாய்வுக்குட்படுத்தவோ, அவரவர்தம் கண்ணோட்டங்களுக்கு ஏற்ப மதிப்பீடுகள் செய்வதோ யாரும் குறை சொல்ல முடியாத செயற்பாடுகள்தாம். ஆனால் அவர்கள்தம் கண்ணோட்டங்களிலிருந்து ‘வரலாறுகளை’, ‘மதிப்பீடுகளை’ எழுதும் போது உண்மைகளைத் திரிப்பதையும் மூடிமறைப்பதையும், அரை உண்மைகளைக் கூறுவதிலும், முழுப் பொய்களைச் சொல்வதிலுமுள்ள யோக்கியப் பொறுப்பற்ற, நேர்மைக் குறைவான செயல்களைத்தான் நம்மால் ஏற்றுக் கொள்ள முடிவதில்லை. இத்தகைய நாணயக் குறைவான செயல்களைச் சுட்டிக்காட்டியும், ஒரு இயக்கத்தையும் அதைச் சேர்ந்த ஒருவரைப் பற்றியும் மதிப்பீட்டைச்

செய்வதற்கு முன், குறைந்த பட்சம் அவர் என்ன சொன்னார், என்ன செய்தார் என்பதை அவர் வாயாலேயே கேட்டறிவது ஒரு ஆய்வினைச் செய்வதற்கான முக்கிய நிபந்தனைகளிலொன்று என்று நாம் கூறவும் செய்தால், நம் நண்பர்களில் சிலரே நம்மை முதுகில் குத்துவது போல நாம் ஏதோ அந்த இயக்கத்தில் சேர ஆசைப்பட்டு அவசரம் காட்டுவதாக அவதூறு செய்துவிடுகிறார்கள்.

பெரியாரைப் பொறுத்த வரையிலோ துவக்க காலத்திலிருந்து அவர் சாகும் காலம் வரை எத்தனை எதிரிகள் இருந்தனரோ அத்தனை எதிரிகளைக் காட்டிலும் கூடுதலான எதிரிகள் இன்றுள்ளனர். முதலாவது எதிரியாக அவரது பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு இயக்கங்கள் நடத்தி, அவரது கொள்கைகளைக் குழி தோண்டிப் புதைப்பவர்கள். அவர்கள் பலியிட்டுவிட்டவை பெரியாரின் இலட்சியங்களான தாழ்த்தப்பட்டோர் விடுதலையும் பெண் விடுதலையுமாகும். பிறகு வழக்கம் போலவே கம்யூனிஸ்ட் நண்பர்கள், பார்ப்பனர்கள், 'தேசியவாதிகள்' ஆகியோரோடு, மாவோயிஸ்ட் கேசவன்கள், மேலை ஸ்ட்ரக்சரலிஸ்டுகள், கீழை மார்க்சியர்கள், காஞ்சி சங்கராச்சாரியாரின் பாதார விந்தங்களில் சரண் புகுந்துள்ள சில அம்பேத்கரிஸ்டுகள், தமிழ் நாட்டு விடுதலைக்காகவும் தலித் விடுதலைக்காகவும் போராடுவதாகக் கூறிக்கொள்ளும் சில கிறிஸ்துவப் பாதிரியார்கள், தன்னார்வக் குழுக்கள் எனப் பல வகையினரும் ஆராய்ச்சிக் களத்திலே உண்மைகளைப் பலியிடக் கொலைவாளேந்தித் திரிகின்றனர். இந்தக் கூட்டத்தில் தமிழறிஞர் குணாவும் சேர்ந்துகொள்வதுதான் நமக்கு வேதனையளிக்கிறது. பெரியாரின் சிந்தனைகளையும் செயல்பாடுகளையும் யார் எப்படிச் சிதைத்தாலும் திரித்தாலும் மறைத்தாலும் அவர் விட்டுச் சென்ற செய்திகளும் அறைகூவல்களும் இன்னும் நம் 'பொது அறிவில்' சில பதிவுகளை ஏற்படுத்தியிருப்பதால்தான் இன்று போர்க் குணத்தோடு தம் மக்களின் உரிமைகளுக்காகப் போராடும் 'தலித் இயக்கத்' தலைவர்கள், இளைஞர்கள் பலருக்கும் பெரியார் மிகவும் வேண்டியவராக இருக்கின்றார்.

பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கத்தின் மற்றும் பெரியாரின் பழைய, புதிய எதிரிகள் தொடுக்கும் தாக்குதல்கள், எழுதி வெளியிடும் 'ஆய்வு நூல்கள்' ஆகியவற்றுக்கு உடனுக்குடன் பதில் சொல்வது சற்றுக் கடினமான பணிதான். அதற்குப் பல காரணங்கள் உள்ளன. (1) மேற்சொன்ன இயக்கத்திற்கும் அதன் தலைவர்களுக்கும் 'வாரிசுதாரர்'களாக இருப்பவர்கள் தமது மூதாதையர் சொன்னவை, செய்தவை ஆகியவற்றை அந்தந்த வரலாற்றுச் சூழல்களுடன் இணைத்துப்பார்த்துப் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய வகையில், வரலாற்று நூல்கள், வரலாற்று ஆவணங்கள் ஆகியவற்றை உருவாக்கவில்லை. (2) நீதிக்கட்சியினரின் அதிகாரபூர்வ ஆங்கில ஏடான 'ஜஸ்டிஸ்' ஒரு இதழ்கூட அவர்களிடம் இல்லை. அக்கட்சியின் நாளேடான 'திராவிடனில்' ஒரு சில மாதங்களின் இதழ்கள் மட்டுமே - அதுவும் சிதைந்து சின்னாபின்னமான நிலையில் உள்ளன. அக்கட்சி

கவிதாசரன்

பற்றித் தமிழில் எழுதப்பட்டுள்ள நூல்களில் மற்றவர்கள் படித்து சரிபார்த்துக் கொள்ளும் வகையில் ஆதாரக் குறிப்புகளோடு எழுதப்பட்டுள்ளவை மிக அரிது. (3) சுயமரியாதை இயக்கத்திற்கு மூன்றாண்டுகள் மட்டுமே, அதுவும் ஒழுங்காக நடத்தப்படாத Revolt என்னும் ஆங்கில ஏட்டைத் தவிர, தமிழ் ஏடுகள் மட்டுமே இருந்தன. பெரியாரின் 'குடியரசு' இதழ்களில் கணிசமானவை தொட்டால் உதிரக் கூடிய நிலையிலேயே உள்ளன. அவற்றை நுண் படங்களாக (micro film) ஆக்குவது, திராவிடர் கழகம் நினைத்தால் அவ்வளவு கடினமானதல்ல. பார்ப்பனர்களும் தேசியவாதிகளும் கம்யூனிஸ்டுகளும் தங்கள் ஆவணங்களை மிகப் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருப்பது போல திராவிடர் இயக்கம் செய்யவில்லை. சுயமரியாதை இயக்கத்தின் பிற ஏடுகளும் கூட முழுமையாகக் கிடைப்பதில்லை. 'விடுதலை' - நாளேடாக மாறுதற்கு முன்பும் பின்பும் வெளிவந்த இதழ்களில் பல காணாமல் போய்விட்டன. சில இதழ்களிலுள்ள பக்கங்கள் 'மார்க்சிஸ்ட்' ஆராய்ச்சியாளர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்பவர்கள் பெரியார் திடலுக்கு வந்து சென்ற பிறகே காணாமற் போயிருக்கின்றனவாம்! (4) பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கத்திலும் சுயமரியாதை இயக்கத்திலிருந்த சில முன்னணிச் செயல் வீரர்கள் பற்றிய தகவல்கள் கிடைப்பது அரிது. அவர்களின் சிலரின் பெயர்களைக்கூட அவர்களது இன்றைய வாரிசுகள் கேள்விப்பட்டதுகூடக் கிடையாது. மேற்சொன்ன இயக்கங்களையும் தலைவர்களையும் பற்றிய அவதூறுகள், திரிக்கப்பட்ட செய்திகள் ஆகியவற்றுக்கு இணைப்பொருத்தமாக அவர்களது ஆதரவாளர்கள் எழுதியுள்ள 'திருத்தொண்டர் புராணங்களுக்கு' (hagiography) குறைவில்லை.

நீதிக்கட்சியினர் பற்றியும் பெரியார் பற்றியும் தமிழகத்திலும் இந்தியாவின் பிற பகுதிகளிலும் உள்ளவர்கள் ஏதேனும் தெரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்யும்போது அவர்களுக்குக் கிடைப்பவை பெரியார் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களால் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ள பெரியார் கட்டுரைகள் சிலவுல் நீதிக்கட்சியின் Year Book என்று சொல்லப்படக்கூடிய ஒரு நூலும், ஏ. ராமசாமி முதலியார் 'ஜஸ்டிஸ்' ஏட்டின் ஆசிரியராக இருந்த போது 1927 ஆம் ஆண்டு இதழ்களில் எழுதிய தலையங்கங்களின் தொகுப்பும், மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர் சந்திரபாபு என்பார் சுயமரியாதை இயக்கம் பற்றி ஓரளவு அனுதாபத்துடன் ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ள நூல், Economic and Political Weekly இன் 1976 ஆம் ஆண்டு மலரில் என். ராம் (இப்போதைய Frontline ஆசிரியர்) எழுதிய ஒரு தரமான நீண்ட கட்டுரை, அண்மைக் காலமாக முனைவர் எம். எஸ். எஸ். பாண்டியன் அவர்களும் வ. கீதாவும் இக்கட்டுரை ஆசிரியரும் மேற்சொன்ன ஆங்கில ஏட்டிலும் Seminar, Journal of Arts and Ideas, Periyar Era ஆகியவற்றிலும் எழுதிவரும் கட்டுரைகள், டெல்லி ஜவகர்லால் நேரு பல்கலைக் கழக முனைவர் பட்டத்திற்காக முனைவர் ஆனந்தி அவர்

கள் சுயமரியாதை இயக்கமும் பெண்களும் பற்றி எழுதியுள்ள சிறப்பான ஆய்வுரை— இவை போன்றவை, பிற மாநிலங்களில் ஏற்கனவே தமிழகப் பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கம் பற்றியும் பெரியார் பற்றியும் ஆர்வம் காட்டி, தங்களுக்கு முன்பே கிடைத்துள்ள அரை குறையான செய்திகளிலிருந்தே அவை பற்றிய ஒரு ஆக்கபூர்வமான அணுகுமுறையைக் கொண்டிருந்த கெய்ல் ஓம் வேத், கோபால் குரு போன்ற தலித்திய அறிஞர்களுக்குப் பெரிதும் பயன்பட்டு வருகின்றன. மராட்டிய தலித் அறிஞர் கோபால் குரு சொல்வார்: There is a continuity of Revolutionary teachings of Phule, Ambedkar and Periyar என்று. இதை மறுக்கிறவர்கள், சிதைக்கிறவர்கள் தலித் விரோதிகள்.

மற்றபடி தமிழ் நாட்டின் காங்கிரஸ் இயக்கமானாலும் சரி, நீதிக் கட்சியானாலும் சரி, அவற்றை புரவலர் - புரக்கப்படுபவர் ஆகியோரின் தன்னலச் செயல்பாடுகளாகவோ, அல்லது குழு நலன்களின் மோதல்களாகவோ குறுக்கிப் பார்க்கும் மிகத் தவறான முறையியலுடன் (Fundamentalist Methodology) மேனாட்டு ஆராய்ச்சியாளர்களான வாஷ்புருக், கிறிஸ்தோபர் பேக்கர், யூஜின் இர்ஷிக் ஆகியோரால் எழுதப்பட்ட நூல்கள்தான் கிடைக்கின்றன. இவர்களிடமிருந்து சற்று வித்தியாசப்பட்டவரும், ஓரளவு மார்க்சியச் சார்புடையவருமான டேவிட் அர்னால்ட் என்பாரும் கூட இந்த முறையிலிருந்து முற்றாக விடுபடவில்லை. மூன்றாண்டுகளுக்கு முன்பு வந்த India in 1942 என்ற நூலிலுள்ள அர்னால்டின் கட்டுரை, பெரியாரை ஒரு எளிமைப்படுத்தப்பட்டுள்ள வரையறைக்குள் கொண்டு வரமுடியாது என்பதையாவது ஒப்புக்கொள்கிறது என்ற அளவில் அவரது புரிதலில் மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது. பெரியாரின் அரசியல் வரலாற்றை 'பார்ப்பன தேசியவாத' கண்ணோட்டத்திலிருந்து எழுதியுள்ள ஈ. சா. விசுவநாதன் என்பாரின் நூலில் காணப்படும் நாணயக் குறைவை, பொய்ச் செய்திகளை இதுவரை திராவிட இயக்கத்தாரோ, வேறு யாராவதோ சுட்டிக் காட்டாமலிருப்பது நமக்கு வியப்பைத் தருகிறது. வாஷ்புருக், பேக்கர் போன்றோரின் முறையியல் வ. கீதாவும் இக்கட்டுரை ஆசிரியரும் சேர்ந்து எழுதியவற்றில் விமர்சிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றாலும் அது குறித்த விரிவான விமர்சனமும் பெரியார் பற்றிய ஆழமான மதிப்பீடும் முனைவர் எம். எஸ். எஸ். பாண்டியன் Economic and Political Weekly பிப்ரவரி 1995 இதழில் எழுதியுள்ள நீண்ட ஆய்வுக் கட்டுரை ஒன்றில் காணலாம். 'நிறப்பிரிகை'யில் ராஜன்குறை பெரியாரின் சிந்தனைகளைத் தொகுத்து முறைப்படுத்தி அவற்றின் பல்வேறு பரிமாணங்களைச் சுட்டிக் காட்டும் வகையில் எழுதிய கட்டுரை, நிறப்பிரிகைத் தோழர்கள் பெரியார் பற்றி நடத்திய கூட்டு விவாதங்கள், நிறப்பிரிகைத் தோழர்கள் பெரியார் பற்றிச் செய்துள்ள மதிப்பீடு, முனைவர் ராஜ்கௌதமனின் அண்மைக் கால இரண்டு நூல்கள்— இவை பெரியாரை ஆழமாகப் புரிந்து கொள்ள உதவுபவை. அதே போல குருவிக்கரம்பை வேலு எழுதியுள்ள

கவிதாசரன்

‘குத்தாசி குருசாமி’, மங்களம் முருகேசனின் ‘சுயமரியாதை இயக்கம்’, முனைவர் பு. த. ராசதுரை அவர்கள் செளந்திரபாண்டியன் பற்றி எழுதியுள்ள நூல்கள் பல முக்கியமான செய்திகளை நமக்குத் தருகின்றன. சுருங்கக் கூறின் பெரியாரின் எண்ணற்ற எதிரிகளுக்கிடையில் அவரது புரட்சிகரச் சிந்தனைகளையும் செயல்களையும் பாதுகாத்து வளர்க்கும் சக்திகள் அப்படியொன்றும் குறைவானவையல்ல. இவற்றில் மக்கள் கலை இலக்கியக் கழகத்தின் ‘புதிய ஜனநாயகம்’ வகிக்கும் பாத்திரத்தையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். கருணாமனோகரன் எழுதி வெளியிட்டுள்ள சில நூல்களும் குறிப்பிடத்தக்கவை. புரட்சிகர இளைஞர் முன்னணியின் பங்கும் நினைவு கூரத்தக்கது.

நாம் மேலே குறிப்பிட்ட மேனாட்டு அறிஞர்களுடைய முறையியல் பிழையானவை என்றாலும், அவர்கள் தங்கள் நூல்களில் பயன்படுத்தியுள்ள தரவுகள், ஆவணங்கள் நம்மை மலைக்க வைக்கக் கூடியவை. பெரும்பாலும் சரியானவை. அவர்களில் இரு வேறு ஆய்வாளர்களின் ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயம் பற்றித் தனித் தனியாகவும் சுயேச்சையாகவும் பயன்படுத்தியுள்ள தரவுகள், மூலாதாரங்கள் ஆகியவற்றை ஒன்றோடொன்று ஒப்பிட்டும் இயன்றளவுக்கு நாமே மூலாதாரங்களைத் தேடிக்கண்டுபிடித்து அவற்றோடு ஒப்பிட்டும் பார்க்கையில் அவை உண்மையான தரவுகள், ஆதாரங்கள் என்பதைக் கண்டறிய முடிகிறது. (அவர்கள் அந்த ‘ஆதாரங்கள்’, ‘விவரங்கள்’ ஆகியவற்றைக் கொண்டு எத்தகைய விளக்கங்கள், முடிவுகள் வகிக்கின்றனர் என்பது வேறு விஷயம்.) பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கம், சுயமரியாதை இயக்கம் ஆகியன பற்றி எழுதுகையில் அவற்றை முழு மூச்சோடு எதிர்த்த பார்ப்பன ஏடுகளான ‘இந்து’, ‘சுதேசமித்திரன்’ மட்டுமல்லாது, பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கத்திடம் அனுதாபம் காட்டாத ‘மெயில்’ ஆகியவற்றைச் சார்ந்திருக்குமளவிற்கு ‘ஜஸ்டிஸ்’ ஏட்டைச் சார்ந்திருப்பதில்லை. மேலும் ‘குடிஅரசு’ போன்ற தமிழ் ஏடுகளையும் தமிழ் நூல்களையும் ‘சாம்பிலுக்காக’ ஒன்றிரண்டு மேற்கோள் காட்டுவர். எனவே பார்ப்பனரல்லாதார் என்ன சொன்னார்கள் என்பதை அவர்கள் சரிவர அறிந்து கொள்ளவில்லை.

ஈ. சா. விசுவநாதன் ஏராளமான ‘குடிஅரசு’ இதழ்களை மேற்கோள் காட்டுகிறார். ஆனால் பெரியாரின் சிந்தனை யோட்டத்தை அவரால் கிரகிக்க முடியவில்லை. அதுமட்டுமல்ல. 1939இல் ராஜாஜி கொண்டு வந்த ஆலயப் பிரவேச மசோதாவை ராஜாஜியின் காங்கிரஸ் அரசாங்கத்தை எதிர்க்க வேண்டும் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக சனாதனிகளுடன் சேர்ந்து அதை எதிர்த்தார் (ப. 269) என்பது போன்ற சில தவறான செய்திகளை எவ்வித ஆதாரமுமில்லாமல் கூறியுள்ளார்.

மேலே குறிப்பிட்ட வெள்ளைக்கார அறிஞர்களின் சில விளக்கங்கள் ஈ. சா. விசுவநாதனிடமிருந்து கடன் வாங்கிய பொய்கள். அரைகுறையாய் ‘குடிஅரசு’ இருந்தும் பெரியார் எழுத்துக்களிலி

ருந்தும் எடுத்துக்கொண்ட விஷயங்கள், அரை உண்மைகள்; முழுப்பொய்கள். தான் படிக்காத, பார்த்திராத, பார்க்க ஒரு போதும் வாய்ப்பு கிட்டியிராத (கிட்ட முடியாத) 'மெயில்' ஏட்டின் இதழ்களையும், 'இந்து' பழைய இதழ்களையும், அயோத்திதாசர் நடத்தி வந்த 'ஒரு பைசாத் தமிழன்', 'தமிழன்' இதழ்களையும், தான் பார்த்தும் படித்ததாகவும் பாசாங்கு காட்டி (இவை பிற நூலாசிரியர்களால் மேற்கோள் காட்டப்பட்டவை) எழுதுதல், ஈ. சா. விசுவநாதன் தனது நூலில் Sunday Observer என்ற ஆங்கில ஏடு பிரசுரித்த அண்ணாதுரையின் தமிழ் சொற்பொழிவின் ஆங்கில மொழியாக்கத்தைப் பயன்படுத்த- ஈ. சா. விசுவநாதன் புத்தகத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டது என்பதைக் குறிப்பிடாமலேயே அந்த ஆங்கில வாசகங்களைத் தமிழ்ப்படுத்தி, தானே அண்ணாதுரை தமிழில் ஆற்றிய உரையைப் படித்தது போல மேற்கோள் காட்டுதல், தலித் நூலாசிரியர் டி. பி. கமலநாதன் தனது நூலில் மேற்கோள் காட்டியுள்ள அரசாணைகள், தாழ்த்தப்பட்டோர் மாநாடுகளின் விவரங்கள் ஆகியவற்றை அந்த நூலாசிரியருக்கு நன்றி சொல்லாமலேயே எடுத்தாளுதல், மார்க்சிய - லெனினிய புரொக்ரஸ்டியன் மேஜையில் பெரியாரைக் கிடத்தி அவரது கைகால் களைச் சிதைத்தல், பெரியாரை தலித் விரோதியாய் காட்டுதல், நீதிக்கட்சித் தொண்டர்களும் சுயமரியாதை இயக்கத்தினரும் தாழ்த்தப்பட்டோரைத் திரட்டி நடத்திய ஆலய நுழைவுப் போராட்டங்களை இருட்டடிப்புச் செய்தல், 1939 இல் ராஜாஜி அமைச்சரவை இருந்த போது மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோயிலில் தாழ்த்தப்பட்டோர் ஆலய நுழைவு என்ற பெயரால் 'குள்ளநரி' வைத்திய நாதய்யர் நடத்திய ஏமாற்று வேலையை மூடி மறைத்தல், இவற்றையெல்லாம் பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கம் தொடர்பாகத் தான் எழுதிய ஆராய்ச்சி நூல்களில் செய்திருக்கிறார் முனைந்து பொய் சொல்லும் கோ. கேசவன். பெரியார் தெலுங்கைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டவர் என்று அவரது தாய் மொழியைக் கூட மாற்றிவிட்டவர்தான் இப்போது தலித்துகள் மீது திடீர் காதல் கொண்டுள்ள கோ. கேசவன்.

அவரது அண்மைக் காலப் புரட்டுகளுக்கு இப்போது ஒரே ஒரு உதாரணம் மட்டும் தருகிறோம். 'திராவிட இயக்கமும் மொழிக் கொள்கையும்' என்ற தனது நூலில் 1937 - 1939 ஆம் ஆண்டுகளில் நடந்ததும், தமிழக வரலாற்றிலேயே முதன் முதலாகத் தமிழ் தேசியத்திற்கு வடிவம் கொடுத்ததும், பார்ப்பன எதிர்ப்புச் சக்திகளையெல்லாம் ஒன்று திரட்டி, பார்ப்பன - பணியா எதிர்ப்பு முகாமிற்குள் கொண்டு வந்ததும், ஆதிதிராவிடர்கள், நாடார்கள் போன்ற மிகப் பிற்படுத்தப்பட்டவர்கள் ஆகியோரின் பேராதரவில் நடத்தப்பட்டதுமான இந்தி எதிர்ப்பு போராட்டத்தை ஏகாதிபத்திய ஆதரவாளர்கள், உயர்சாதி வேளாளர்கள் ஆகியோரால் நடத்தப்பட்டதாகக் கொச்சைத் தனமாகவும் யோக்கியப் பொறுப்பற்ற முறையிலும் கேவலப்படுத்தியுள்ளார். தலித்துகள்

கவிதாசரண்

மீது காதல் கொண்டுள்ள கேசவனால் தன் புத்தகத்தை தலித்து களுக்குத்தான் சமர்ப்பணம் செய்யமுடியும் அல்லவா? பெரியார் தலித்துகளை திராவிடர்கள் | தமிழர்கள் என்ற வகையினத்தில் சேர்க்கவேயில்லை என்று அந்த நூலில் வெட்கக் கேடான பச்சைப் பொய்யைச் சொல்லும் கேசவன், தன்னால் மட்டுமே பெரியார் தலித்துகளுக்கு இழைத்த அநீதியைப் போக்க முடியும் என்று கருதி இந்த நூலை ஒரு 'தலித்துக்கு' சமர்ப்பணம் செய்திருக்கிறார்! அவரது 'ஆராய்ச்சி நேர்மை', 'அறிவு', 'யோக்கியப் பொறுப்பு', 'நாணயம்', 'தலித் பற்று' ஆகியவை அனைத்தும் வெளிப்படுவது இந்த சமர்ப்பணத்தில்தான்.

“மொழிய் போரின் முதல் தியாகி
தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சார்ந்த
தாளமுத்துவின் நினைவுக்கு.”

அன்று நடந்த இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு சிறைத் தண்டனைக்கும் பிற தொல்லைகளுக்கும் ஆளான ஆதி திராவிடர்கள், பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பார், துறவிகள், தமிழறிஞர்கள், கைக் குழந்தைகளுடன் சிறைக்குச் சென்ற பெண்கள் முதலியோர் தியாகிகள் அல்ல, உயிர் நீத்தவர்கள் மட்டுமே. தியாகிகள் என்ற கேசவனின் வரைவிலக்கணத்தை உலகம் ஒப்புக் கொண்டாக வேண்டும்! இது ஒரு புறமிருக்க மொழிப் போரில் முதலில் உயிர் நீத்தவரும் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருமானவரின் பெயர் எஸ். நடராஜன் என்பதும் இரண்டாவதாக உயிர் நீத்தவரான தாளமுத்து அன்று மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டதாக இருந்த நாடார் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர் என்பது கூடத் தெரியாத ஒரு ஆராய்ச்சியாளருக்குத் தலித்துகள் மீதுள்ள பற்றும் பாசமும் தான் என்னே! ஒடுக்கப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கும் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்குமிடையே பிளவுகளை ஏற்படுத்தும் பார்ப்பனிய- உயர்சாதி அணுகுமுறையை உயிர் நீத்த தியாகிகள் விஷயத்திலும் கறாராகக் கடைப்பிடிக்கும் கேசவன், தியாகிகளின் அடையாளங்களையே மாற்றிவிட்டார்: (அவரது நூல்களிலுள்ள பிற 'உண்மைகள்' குறித்துப் பின்னர் நாம் எழுதுவோம்.)

மார்க்ஸ், எங்கல்ஸ், லெனின், மாவோ, அம்பேத்கர் போன்றோரைப் போலவே பெரியாரும் விமர்சனத்துக்கு அப்பாற்பட்டவரல்லர். ஆனால் இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலேயே தன்னிகரற்றதாக விளங்கிய சுமரியாதை இயக்கத்தை வழி நடத்தியவரும் மூலச்சிறப்புள்ள (Original) சிந்தனையாளரும் தன்னலம் சிறிதுமின்றி சாகும் வரை பொதுத் தொண்டாற்றியவருமான ஒரு மாமன்தரைப் பற்றிய விமர்சனங்கள் யோக்கியப் பொறுப்புடன் செய்யப்பட வேண்டும்.

இவ்வடிப்படையில்தான் விச்வநாதன் கூறியுள்ள தவறான தகவல்களைச் சுட்டிக் காட்ட வேண்டியுள்ளது; ஏனெனில் இன்றுள்ள தலைமுறையினர் மீது பெ. சு. மணி, கோ. கேசவன் முதலான

வியோர் திட்டமிட்டுப் பரப்பிவரும் பொய்ச் செய்திகள் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி வருகின்றன. மேலும், விச்வநாதன் கூறியுள்ள சில விஷயங்கள் பச்சைப் பொய்யரான பெ. சு. மணி, முனைந்து பொய் சொல்லும் கோ. கேசவன் போன்றோர் ஏற்கனவே செய்து வைத்துள்ள 'ஆராய்ச்சி'களின் அடிப்படையில் எழுதப்பட்டுள்ளதாகத் தெரிகின்றன.

“பிராமணர்களுக்கு என்றிருந்த சங்கீதத்தை சித்தூரார், மதுரை போழு போன்றவர்களால் கைப்பற்ற முடிந்தது. இலக்கிய உலகத்தை பிராமணர்களிடமிருந்து புதுமைப்பித்தனும் கு. அழகிரிசாமியும் மீட்க முடிந்தது,” என்று கூறுகிறார். பின்னிருவரும் எப்படி மீட்டனர் என்பது எனக்குத் தெரிய வேண்டாம்.

சங்கீத விஷயத்தில் பெரியாரின் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் உதவி கொஞ்சம் தேவைப்பட்டிருக்கிறது என்பதை தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நான் இங்கே குறிப்பிடுவது தமிழ்சை இயக்கத்தைப் பற்றிக்கூட அல்ல. (அது குறித்துத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புவர்கள் நம்பி ஆருரன் எழுதியுள்ள Tamil Renaissance and Dravidian Nationalism என்ற நூலைப் படிக்கலாம். இந்த நூலில் குறிப்பிடப்படும் ஒரு அரசாணையைக் கூட கேசவன் தனது நூலில் நம்பி ஆருரனுக்கு நன்றி சொல்லாமல் மேற்கோள் காட்டி நீதிக்கட்சி ஆட்சியிலேயே இந்தத் திணிப்பு வந்துவிட்டது என்று மெய்ப்பித்திருக்கிறார்.) மாறாக பார்ப்பனரல்லாத சங்கீத வித்வான்களின் சுயமரியாதையை மீட்டடுத்தது பற்றி. அதற்காகத்தான் 1930 மே 10, 11 இல் ஈரோட்டில் இரண்டாவது மாநில சுயமரியாதை மாநாட்டில் ஒரு சங்கீத மாநாடும் நடந்தது. திருவாடுதுறை ராஜரத்தினம் பிள்ளை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக இசைத் துறைத் தலைவரும் இசைக் கலைஞருமான பொன்னையா பிள்ளை, சித்தூர் சுப்பிரமணிய பிள்ளை போன்ற நூற்றுக் கணக்கான பார்ப்பனரல்லாத, மிகப் பிற்படுத்தப்பட்ட சாதிகளைச் சேர்ந்த இசைக் கலைஞர்களின் பட்டியலை வெளியிட்ட 'குடிஅரசு'க்காரர்களால் அக்கலைஞர்களின் சுயமரியாதைக்காக நடத்தப்பட்ட மாநாடு அது. அந்த மாநாட்டுத் தலைவர் சொ. முருகப்பாவின் உரையிலிருந்து ஒரு பகுதி:

கச்சேரிகள் நடக்கும் போது வாத்தியத்திற்கும் ஸ்தானத்துக்கும் திறமைக்கும் மரியாதை காட்ட வேண்டுமென்ற உணர்வு பல இடங்களில் தவறுவதைக் காண்கிறோம். தலைமை வாத்தியக்காரரை வைத்துவிட்டு பக்க வாத்தியக்காரர்களுக்கு முதல் மாலை போடப்பட்டன. அதற்குக் காரணம் முதன்மையானவர் பார்ப்பனரல்லாதாராகவும் பக்க வாத்தியக்காரர் பார்ப்பனராகவுமிருப்பதேயாகுமெனச் சொல்லப்பட்டது. வாத்தியமும் திறமையும் எப்படி இருப்பினும் ஜாதி உயர்வு தாழ்வு கருதியே மரியாதை செலுத்துவதென்பது பொறுத்துக் கொள்ளக் கூடிய விஷயமல்ல. (குடிஅரசு 25 - 5 - 1930)

அந்த மாநாட்டைக் குறித்து பெரியார் எழுதிய தலைங்கத்தின் ஒரு பகுதி:

கவிதாசரண்

பார்ப்பனரல்லாத பெண் வித்வான்களாயிருந்தால் உட்கார்ந்து பாடும்போது சபைக்கு ஒவ்வொரு மனிதன் வரும்போதும் எழுந்து கும்பிட்டுவிட்டுத்தான் உட்கார வேண்டியிருக்கின்றது. ஆண் பாட்டுக்கார வித்வான்களோ பிரபுக்களிடம் பேசும்போது இடுப்பின் மேல் வேஷ்டியை எடுத்துச் சுருட்டிக் கொண்டும், இடக்கையை வலக்கட்கத்தில் வைத்து வலக்கையால் வாயைப் பொத்தி குனிந்து; 'மகராஜா', 'எஜமான்', 'சுவாமி', 'சமூகம்' என்று மேல் மரியாதை வைத்துப் பேச வேண்டியிருக்கின்றது. இப்பிரபுக்களும் 'நீ, அவன், டேய்' என்கின்ற ஒருமை அடிமை முறையில் பேசுவது வழக்கமாயிருக்கின்றது. இதே தொழிலில் இருக்கும் பார்ப்பனர்களும் தங்கள் சகோதர தொழிலாளிகள் பார்ப்பனரல்லாதவர்களாயிருந்தால் அவர்களிடமும் இப்படியேதான் நீ, அவன், அடே என்கின்ற வரிசையில் வைத்துதான் பேசுகிறார்கள். ஒரு இரண்டு மூன்று ஜான் பையனாயிருக்கும் பார்ப்பன வித்வானும் கூட எட்டரை சாண் இருக்கும் பார்ப்பனரல்லாத வித்வானை ஒருமையிலேதான் நீ, அவன், அடே என்று பேசுகிறான். அந்தச் சிறு வித்வானிடம் இந்தப் பெரிய வித்வான்கள் பேசும் போது 'சுவாமிகள்' என்று மரியாதை வைத்துப் பேசுகிறார்கள். நிற்க, பிரபுக்கள் என்பவர்களும் பார்ப்பன வித்வான்களிடம் பேசும் போதெல்லாம் மரியாதையாகவே பேசுவதும், தாங்களாகவே முதலில் கும்பிடுவதும் இதற்கு பார்ப்பனர்கள் தங்கள் இடது கையை தங்கள் இடுப்பிற்குக் கீழாகக் காட்டி "ஆசீர்வாதம்" என்று சொல்வதுமான காரியங்கள் தினந்தோறும் நடந்து வருகின்றன..... பார்ப்பன பிரபுக்கள் தங்கள் வீட்டு விசேஷங்களுக்கும் சடங்குகளுக்கும் மேளம் வாசிப்பதற்குத் தவிர மற்றபடி சபைக் கச்சேரிகளுக்குப் பாடவோ கதைகள் சொல்லவோ கண்டிப்பாய்ப் பார்ப்பனரல்லாதவர்களைக் கூப்பிடுகின்ற வழக்கமே ஒரு சிறிதும் இல்லை. அது மாத்திரமல்லாது பார்ப்பனரல்லாதார் பாடுவதையோ கதை செய்வதையோ புராணம் உபன்யாசம் முதலியவை செய்வதையோ பார்ப்பனர்கள் கேட்பதே மத சம்பிரதாயப்படி தோஷம் என்றே கருதி இருக்கிறார்கள்.

ஒரு பார்ப்பன சிறுவன் பாடினாலும் கருவியால் வாசித்தாலும் சுற்றிலும் பார்ப்பனர்கள் உட்கார்ந்துகொண்டு "பலே, பலே" "பேஷ், பேஷ்" என்று கைதட்டுவதும் தலையை ஆட்டுவதும் மெய்மறந்தது போல் கண்களை மேலேசொருகும்படி வேஷம் போடுவதும், அதை ஒன்றுக்கு இரண்டாக விளம்பரம் செய்து அவனுக்கு பிரக்யாதி சம்பாதித்துக் கொடுப்பதிலும் அதிக கவனமாய் இருக்கிறார்கள். ஆனால் பார்ப்பனரல்லாத வித்வான்களாயிருந்தால், அவர்கள் எவ்வளவு பெரிய வித்வான்களாயிருந்தாலும் வேண்டுமென்றே 'கட்டை சாரீரம்' என்பதும், கணக்கு போதாது என்பதும், மேல்ஸ்தாயியில் சுகப்படாது என்பதும், மற்றும் ஏதேதோ பொருத்த மற்றவைகளைச் சொல்லி விஷயப் பிரச்சாரம் செய்வது எங்கும் பழக்கமாக இருக்கிறது. ஆகவே நாம் சங்கீத மகாநாட்டில் கலந்து

கொள்ள ஆசைப்பட்டதன் முதல் காரணம் சங்கீத ஞானத்தின் வளர்ச்சிக்காகவோ, சங்கீத கலை வளர்ச்சிக்காகவோ மாத்திரம் அல்ல என்றும், மேல்கண்ட பார்ப்பனர், பார்ப்பனரல்லாதார் என்னும் உயர்வு தாழ்வு விஷயம் சங்கீதத்திற்குள்ளும் புகுந்து, அதன் மூலம் பார்ப்பனரல்லாதார் சுயமரியாதைக்கு விரோதமாயிருக்கும் கொடுமைகளை அழிப்பதற்கே ஒழிய வேறில்லை என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம். (குடிஅரசு, 20 - 4 1930)

இங்கு பெரியார், தான் வாழ்நாள் முழுதும் கொண்டிருந்த சாதி ஏற்றத் தாழ்வு ஒழிப்பு, பணக்காரர் ஆதிக்க ஒழிப்பு, பெண்ணடிமைத்தன ஒழிப்பு ஆகிய மூன்றையும் ஒன்றுபடுத்திப் பார்க்கிறார். சாதியமைப்பு நிலவும் நமது குடிமைச் சமுதாயத்தில் செயல்படும் பல்வேறு அதிகாரமையங்களைத்தகர்த்தெறிவதற்கு பெரியார் முயன்றது போல் ஏதேனும் ஒரு வர்க்கப் போராட்டவீரரோ அல்லது தேசியவாதியோ முயன்றிருக்கிறார்களா? சித்தூர் சுப்பிரமணியப் பிள்ளை, திருவாடுதுறை ராஜரத்தினம் முதலியவர்கள் மதிப்பும் மரியாதையும் பெற்றது அந்த மாநாட்டுக்குப் பிறகுதான். அன்று பார்ப்பனர்களால் புறக்கணிக்கப்பட்டிருந்த பார்ப்பனரல்லாத வாய்ப்பாட்டு, இசைக்கருவிக் கலைஞர்களின் பட்டியலை 'குடிஅரசு' வெளியிட்டது. அன்று எத்தனையோ பார்ப்பனரல்லாத ஆண், பெண் கலைஞர்கள் புல்லாங்குழல், மிருதங்க, வயலின் வித்வான்கள் இருந்தனர். ஆனால் இசை என்பது சபாக்களால் பராமரிக்கப்பட வேண்டி வந்த பிறகு, அச்சபாக்கள் பார்ப்பனர்களின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வந்த பிறகு, பார்ப்பனரல்லாத கலைஞர்களுக்கு இடம் இல்லை. எம். எம். தண்டபாணி தேசிகருக்கு என்ன அங்கீகாரம் கிடைத்தது! மதுரை சோழவுக்கு 'சமஸ்கிருத உச்சரிப்பு சரியில்லை' என்று நீண்ட காலம் அவரை சுப்படு மட்டம் தட்டிக் கொண்டிருக்கவில்லையா? இந்து பக்திமானாகி குருவாயூரப்பனுக்கு கண்ணீர் விட்டு கசிந்துருகும் ஜேசுதாசுக்கு சென்னை மியூசிக் அகாதமி சார்பில் கச்சேரிகள் தரப்படுவதில்லையே. இன்று அனைத்திந்திய வானொலி நிலையத்தில் (AIR) தப்பித் தவறிப் போய்ச் சேர்ந்த நல்ல சங்கீத ஞானமுடைய ஒரு சில தலித்துகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அங்கு நேரும் கதியென்ன என்பது யாருக்காவது தெரியுமா? மேலும் "சங்கீதம் பார்ப்பனர்களிடம் மட்டுமே இருந்தது" என்பது வரலாற்று உண்மையல்ல. கருநாடக சங்கீதம் கண்டதும் கூட பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு Colonial construct தானே. தேவதாசி முறை ஒழிக்கப்பட்ட பின்னர், அவர்களது 'சதிர்' 'பரத நாட்டியமாக' ஞானஸ்நானம் பெற்றுப் பெயர் மாறியதும், அது சபாக்களால் புரக்கப்படுவதும், நாட்டியத்தின் தமிழ் மரபு பத்மா சுப்பிரமணியங்களால் மறுக்கப்படும் நிலை ஏற்பட்டதும் அண்மைக் கால நிகழ்வுகள்தானே?

இன்று குறியியல், கட்டுடைத்தல்(தகர்ப்பு), அதிகார மையங்கள், நுண்அரசியல் என்று பேசுகிறவர்கள் 'சங்கீத மாநாடு' பற்றிய

பெரியாரின் கட்டுரையில் இவை அத்தனையும் அங்கு பேசப்படுவதைக் காண்பார்கள். காலச்சுவடு ஏப்ரல்-ஜூன் 1995 இதழிற்குப் பேட்டி தந்த மலையாளக் கவிஞர் சச்சிதானந்தம் தனது மூக்கை ஆகாயத்தில் பதித்தபடி, அதேபோல மூக்கை ஆகாயத்தில் பதித்துக்கொண்டு திராவிட இயக்கம் பற்றிக் கேள்வி கேட்ட ஜெயமோகனுக்கு சற்று அடக்கத்தோடு நேர்மையான பதில் சொல்லியிருப்பாரேயானால், திராவிட இயக்கம் பற்றித் தனக்கு ஏதும் தெரியாது என்றே சொல்லியிருப்பார். அல்லது குறைந்த பட்சம் 'சங்கீத மகாநாடு' பற்றிய கட்டுரையைப் படித்திருந்தால், 65 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழ் நாட்டில் ஒரு பெரியார்- தான் (சச்சிதானந்தம்) அந்தப் பேட்டியில் இந்தியாவின் முக்கியப் பிரச்சினைகள் என்று குறிப்பிடும் ஆணாதிக்கம், பார்ப்பனராதிக்கம் என்பன பற்றிப் பேசியிருக்கிறார் என்பதையும், தெரிதா, ஃபூக்கோ போன்றவர்களை விளக்க இந்த ஒரு கட்டுரையைப் பயன்படுத்தி இருக்கலாம் என்பதையும் உணர்ந்திருப்பார். மேலும், 'பார்ப்பனன்' என்ற சொல்லே 'பிராமணன்' என்பதைத் தகர்ப்பதற்காக (deconstruct) பெரியார் பயன்படுத்தினார் என்பதையாவது புரிந்து கொண்டிருப்பார். 'பிரமத்தை அறிந்தவன்', 'பிரம்மா முகத்திலிருந்து தோன்றியவன்' என்ற நிலையிலிருந்து அவனைக் கீழே இறக்கி, 'நீயும் ஒரு சூத்திரனைப் போல, தாழ்த்தப்பட்டவனைப் போல சாதாரண மனிதனே' என்று காட்டியிருக்கிறார் என்பதைப் புரிந்து கொண்டிருப்பார். சாதி ஏற்றத் தாழ்வுகளைப் போக்குதல் என்பதைத் தவிர 'பிராமண துவேஷம்' என்பது அவரிடம் இல்லை என்பதைக் கண்டிருப்பார். மேலிருந்து ஆதிக்கம் செலுத்துபவனைத் தாக்கும் அதே சமயம், கீழே இருப்பவன் கிளர்ந்தெழுந்து சுயமரியாதை பெற வேண்டும் என்று கூறியதையும் புரிந்து கொண்டிருப்பார். பல லட்சக் கணக்கான தாழ்த்தப்பட்ட மக்களையும், பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினரையும், தொழிலாளிகளையும், விவசாயிகளையும், விவசாயத் தொழிலாளர்களையும் பல தசாப்தங்கள் கவர்ந்திழுத்து வைத்திருந்த ஓர் இயக்கம், "ஆரியர்கள் கைபர் கணவாய் வழியாக இந்தியாவிற்கு வந்தவர்கள், திராவிடர்கள் இந்த நாட்டின் பூர்வ குடிகள்" என்ற கட்டுக் கதையை அல்லது கோட்பாட்டை அஸ்திவாரமாகக் கொண்டிருந்திருக்க முடியாது என்று அந்த சாகித்யர் உணர்ந்திருப்பார். பன்னூறு கோடி ரூபாய்களை மோசடி செய்த குற்றத்திற்காக சிங்கப்பூர் அரசாங்கம் தன்னிடம் ஒப்படைக்கும்படி கேட்ட ராஜன் பிள்ளை திகார் சிறையிலே மரணமடைந்ததற்கு, உலகமே அழிந்தது போல எல்லாக் கட்சி மலையாளிகளும் கேரள சட்டமன்றத்திலும் டெல்லி நாடாளுமன்றத்திலும் ஒப்பாரி வைத்து, தங்கள் மலையாளத் தேசியத்தை-அது தேசியம்கூட அல்ல, ஒரு Clan mentalityஐ வெளிப்படுத்தும் போது, தமிழ்த் தேசியம் ஒன்று இங்கு நிலவுவதற்கான நியாயங்களை அங்கீகரித்திருப்பார். காவிரி நீரைத் தற்காலிகமாகத் தமிழகத்திற்குத் தருவதற்காகக் கன்னடர்கள் ஆர்ப்பாட்டம் செய்யும் போது- இதில் கன்னட எழுத்தாளர்கள்- எஸ். என். நாகராசனின்

அருமை நண்பர் நஞ்சுண்டசாமி எல்லாம் அடக்கம்- தமிழர்கள் தங்கள் உரிமைக்காக எதிர்க்குரல் கொடுப்பது தமிழ்த் தேசியம். நாஞ்சில் நாட்டுப் பகுதிகளை திருவாங்கூருடன் மீண்டும் சேர்த்து விட வேண்டும் என்று அங்குள்ள நாயர்கள் தீர்மானம் போடும் போது, 1956இல் 'நூற்றுக்கு 90% தமிழர்கள் இருந்த தேவிசூளம், பீர்மேடு, வண்டிப் பெரியார் ஆகியவற்றைக் கேரளத்துக்கும், சித்தூர் தாலுக்காவை ஆந்திரத்திற்கும் கொடுத்து எங்கள் பெருந்தன்மையைக் காப்பாற்றிக் கொண்டோம். இனி மிச்சமிருக்கிற பகுதியாவது எங்களிடம் இருக்க வேண்டும்' என்று நாங்கள் மன்றாடுவதுகூட தமிழ்த் தேசியம்தான். கருநாடகத்திலிருந்து பல்லாயிரம் தமிழர்கள் விரட்டப்படும் போது எங்கள் இயலாமையை நினைத்து வருந்துவதும்கூட தமிழ்த் தேசியம்தான். ஈழத்தில் தமிழர்கள் இனப்படுகொலை செய்யப்படும்போது நாங்கள் வேதனைப்படுவது தமிழ்த் தேசியம்தான். இந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் நல்லிணக்கத்தோடு வாழ்ந்து வந்த தமிழகத்தில், பார்ப்பன ராமகோபாலன்களும் வட இந்திய மார்வாடிகளும் சேர்ந்து வகுப்புக் கலவரங்களைத் தூண்டிவிடுகையில் அதை எதிர்ப்பதும் தமிழ்த் தேசியத்தின் பெயரால்தான். எம். ஜி. ஆர், ஜெயலலிதா போன்றவர்களைத் தலைவர்களாக ஏற்றுக் கொண்டவர்களும், இனி ரஜனி காந்தைத் தலைமீது தூக்கி வைத்து ஆட நினைப்பவர்களும் தமிழர்களின் மானங்கெட்ட தன்மையை நினைத்து வருந்துவதும், அவர்களுக்குக் கொஞ்சமாவது சுயமரியாதையை ஊட்ட முடியுமென நம்பிக்கை தளராத செயல்படுவதும் தமிழ்த் தேசியம்தான். குறும்புச் சிரிப்பைத் தன் ஓரக்கண்ணிலிருந்து காட்டிக் கொண்டிருந்த தமிழ் நாட்டுப் பிள்ளையாரை, பாம்பு சுற்றியிருக்கும், வாளேந்தியிருக்கும், கோபக் கனல் தெறிக்கும் வீர விநாயகராக்கியவர்களை எதிர்ப்பதும்கூடத் தமிழ்த் தேசியம்தான்.

எல்லா சமுதாயங்களிலுமே மனிதர்கள் பல அடையாளங்களோடு வாழ்கின்றனர். இந்தியத் தேசியம் என்பது பார்ப்பன - பனியா தேசியமாக விளங்கி மக்களை அழுத்துகையில் அந்த அடையாளம் வேண்டாம் என்று உதறித் தள்ள எல்லாருக்கும் உரிமையுண்டு. மலையாளிகள் ஒரு விஷயத்தை ஒப்புக் கொள்கிறார்களே என்பதற்காக நாகர்களோ, காஷ்மீரிகளோ, மணிப்பூர் வாசிகளோ, தெலிங்கானாப் பகுதி பழங்குடி மக்களோ, தமிழர்களோ ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. எங்களை அழுத்தாத எந்த அடையாளங்களை வேண்டுமானாலும் — அது இந்திய தேசியமானாலும் சரி, மலையாள தேசியமானாலும் சரி, அவற்றைப் பூண்டுகொள்ள எங்களுக்குத் தயக்கமில்லை.

“பிராமணரல்லாதார் முதன் முதலாக சென்னை மாகாண ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய போது பெரியாரின் நம்புதலின் பேரில் சேதுரத்ன ஐயர் என்பவர் சூத்திரர் அமைச்சரவையில் இடம் பெற்றிருந்ததெல்லாம் ஆராயத்தக்கது” என்கிறார் நா. விச்வநாதன். ஆம். ஆராயத்தக்கதுதான்! முதலாவதாக, மாண்டேகு - செம்ஸ்

போர்ட் சீர்திருத்தத்தின்படி 'இரட்டையாட்சி' (dyarchy) ஏற்பட்டு ஆளுநருக்குச் சில அதிகாரங்கள் (Reserved subjects), வாக்காளர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சட்டமன்ற உறுப்பினர்களிலிருந்து அமைச்சரானவர்களுக்குச் சில அதிகாரங்கள் (Transferred subjects) என்று பிரிக்கப்பட்டிருந்த நிலைமையில், நீதி, போலீஸ், தொழிலாளர் துறை முதலிய முக்கிய துறைகளின் அதிகாரங்கள் ஆளுநரிடம் மட்டுமே (அதாவது அவரது நேரடிக் கண்காணிப்பின் கீழ் அவரது நிர்வாக சபை உறுப்பினர்களிடம்) இருந்த சூழ்நிலையில் 1920 இல் முதன் முதலாக ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றவர்கள் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்ற 'பிராமணரல்லாதார்' நீதிக்கட்சியினராகும். 1926 இல் நடந்த தேர்தலில் அக்கட்சி தோல்வியடைந்தது. பெரும்பான்மையான இடத்தைப் பிடித்தவர்கள் காங்கிரஸ் சுயராஜ்யக் கட்சியினர். அவர்களுக்கு ஆட்சிப் பொறுப்பேற்க விருப்பம் இருந்தது. ஆனால் அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் தலைமை 'சுயராஜ்யக் கட்சியினர் அரசாங்கப் பொறுப்பேற்கக் கூடாது, சட்டசபைகளில் இருந்து கொண்டு சர்க்கார் நடவடிக்கைகளை முடக்க வேண்டும்' என்று முடிவு செய்துவிட்டது.

அன்று எதிர்க்கட்சியாக விளங்கிய நீதிக்கட்சியினரை அழைத்து அமைச்சரவை அமைக்கும்படி கேட்பதற்கு அன்றைய ஆளுநர் கோஷனுக்கு (Goeschen) விருப்பமில்லை. 1927 இல் கோவையில் நடந்த நீதிக் கட்சி மாநாட்டில் பெரியாரின் வற்புறுத்தலின் பேரில் இரட்டையாட்சி ஒழியும்வரை நீதிக்கட்சி அரசாங்கப் பொறுப்பேற்காது என்று தீர்மானம் இயற்றியிருந்தது. (அந்த முடிவை அக்கட்சி பின்னர் மாற்றிக்கொண்டது வேறு விஷயம்.) பார்ப்பனரல்லாதார் கட்சியான நீதிக் கட்சி எப்படியும் ஆட்சிக்கு வரக்கூடாது என்ற ஒரே காரணத்திற்காக அன்று ஆளுநரின் நிர்வாக சபையில் சட்டத்துறை உறுப்பினராக (சட்டமந்திரி) இருந்த காங்கிரஸ் மிதவாதி சர். சி. பி. ராமசாமி அய்யரும், அன்று தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டித் தலைவராகவும் சட்டசபை சுயராஜ்யக் கட்சி உறுப்பினருமாக இருந்த எஸ். சீனிவாச அய்யங்காரும், திருச்செங்கோடு காந்தி ஆசிரமத்தில் தக்ஷி நூற்றுக் கொண்டிருந்த ராஜாஜியின் ஆசீர்வாதத்தோடு சுயேச்சை உறுப்பினரான ப. சுப்பராயனை முதலமைச்சராக்கினர். ஆளுநர் நியமித்த நியமன உறுப்பினர்கள், சுயேச்சை உறுப்பினர்கள் ஆகியோரின் எண்ணிக்கை பலத்தோடு ஆட்சி புரியத் தொடங்கிய ப. சுப்பராயனுக்கு முதலில் தொல்லை தந்தவர்கள் நீதிக்கட்சியினர்தாம். பி. முனுசாமி நாயுடு என்ற நீதிக் கட்சி உறுப்பினர்தான் முதலில் ஒரு வெட்டுப் பிரேரணை கொண்டு வந்தார். பிறகு ஒரு நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் கொண்டு வரப்பட்ட போது, சுயராஜ்யக் கட்சி உறுப்பினர்களும் நீதிக் கட்சி உறுப்பினர்களும் சேர்ந்து கொண்டனர்.

இந்தியாவிற்கான அரசியல் சீர்திருத்தம் குறித்து ஆய்வு செய்ய வந்த சைமன் குழுவை வரவேற்கும் விஷயத்தில் சுப்பராயனை எதிர்த்து சுயராஜ்யக் கட்சி உறுப்பினர்கள் கொண்டு வந்த தீர்மா

னம் நிறைவேறிவிடவே, (அவரது அமைச்சரவையிலிருந்த இரண்டு அமைச்சர்களும் பனகல் அரசர் உள்ளிட்ட 12 நீதிக்கட்சி உறுப்பினர்களும் நடுநிலை வகித்தனர்) சுப்பராயன் அமைச்சரவை பதவி விலக வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. அவரது பதவி விலகல் யோசனையை ஏற்க மறுத்த ஆளுநர் மற்ற இரு அமைச்சர்களும் பதவி விலகுமாறு செய்தார். சுப்பராயன் அமைச்சரவை மீது சுயராஜ்யக் கட்சி உறுப்பினர் சாமி வெங்கடாசலம் என்பவர் கொண்டு வந்த மற்றொரு நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் வாக்கெடுப்பின் போது போதிய உறுப்பினர்கள் இல்லாததால் விவாதத்துக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை. இச்சமயத்தில் நீதிக்கட்சித் தலைவர் பனகல் அரசரின் துணையை நாடினார் ஆளுநர். நீதிக்கட்சி உறுப்பினர்களின் ஆதரவுடனும், சுயராஜ்யக் கட்சியிலிருந்து விலகி சுப்பராயனுடன் சேர்ந்து கொண்ட எஸ். முத்தையா முதலியார், சேதுரத்தினம் அய்யர் ஆகியோர் துணையுடனும் சுப்பராயன் அமைச்சரவை நீடித்தது. இன்றுபோலவே அன்றும் கட்சித் தாவல்கள் சகஜமானவை. சுப்பராயன்கூட முதலில் காங்கிரசிலும் பிறகு நீதிக்கட்சியிலும் இருந்தவர்தான். சேதுரத்தினம் அய்யர் சுப்பராயன் அமைச்சரவையில் சேர்க்கப்பட்டதற்குப் பெரியாருக்கு எந்தப் பங்கும் இல்லை. அத்தகைய அரசியல் விளையாட்டுகள் அவருக்கு எப்போதும் அந்நியமானவை. ஆனால் ஒரு அமைச்சரவையால் தாழ்த்தப்பட்டோர், பெண்கள், பார்ப்பனரல்லாதார் நலன்கள் பாதுகாக்கப்படுமேயானால், அதற்கு ஆதரவு கொடுப்பது அவரது வழக்கம். 1920 முதல் 1926 வரை இருந்த நீதிக்கட்சி அமைச்சரவை செய்தவற்றைக் காட்டிலும் 1926 முதல் 1930 வரையான சுப்பராயன் அமைச்சரவை மேற்சொன்ன சமூகப் பிரிவினருக்குச் செய்த நன்மைகள் அதிகம் என்பது பெரியாரின் கணிப்பு. ஜெர்மானிய நாஜிகள் யூதர்களை அழித்து ஒழிக்க விரும்பியது போல, பெரியார் பார்ப்பனர்களைப் பூண்டோடு ஒழித்துவிட விரும்பியவரல்லர். மாறாக, “பார்ப்பனருக்குள்ள அரசியல் பங்கை மோசம் செய்ய வேண்டும் என்று(ம்) நாம் சொல்வதில்லை. நமது கொள்கைக்கும் நன்மைக்கும் விரோதமில்லாத பார்ப்பனர்களுக்கு அவர்களது பங்கை நாம் கொடுக்கத் தயாராகவே இருக்கிறோம். அரசியலில் நன்மையான காரியங்களுக்கு அவர்களுடன் ஒத்துழைக்கவும் தயாராக இருக்கிறோம்,” என்றுதான் அச்சமயத்தில் எழுதினார். அதாவது, சட்டசபையிலும் அரசாங்கத்திலும் பார்ப்பனரல்லாதார் நலன்களுக்கு விரோதமில்லாத வகையில் செயல்படுகிற பார்ப்பனர்களை அவர் எதிர்க்கவில்லை. அதே சமயம் பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கத்தில் எக்காரணம் கொண்டும் பார்ப்பனர்களை உறுப்பினர்களாகச் சேர்ப்பதை உறுதியாக எதிர்த்து வந்தார். “எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் பார்ப்பனர்களை இவ்வியக்கத்தில் சேர்த்தால், அவ்வியக்கம் அன்றே தேன் கூட்டில் நெருப்பு வைக்கப்பட்டது போல் செத்து, பார்ப்பன ஆதிக்கத்துக்கு மற்றொரு சாதனமாய் மாறிவிடும்.” (குடிஅரசு 22 - 3 - 1929; ஈ. வெ. ரா. சிந்தனைகள்: ப—428.)

1929 அக்டோபரில் நெல்லூரில் நீதிக் கட்சி மாநாடு நடப்பதற்கு இரு வாரங்களுக்கு முன்பு எழுதப்பட்ட மேற்சொன்ன தலையங்கம் சட்டமன்றத்தில் பார்ப்பனரோடு ஒத்துழைப்பு, நீதிக் கட்சிக்குள் பார்ப்பனரைச் சேர்த்தல் என்ற இரண்டையும் வேறுபடுத்திக் காட்டியுள்ளது. அப்படியிருந்தும் ஈ. சா. விசுவநாதனும் அவரைக் காப்பியடிக்கும் கோ. கேசவனும் நீதிக் கட்சியில் பார்ப்பனர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம் என்ற தீர்மானத்தைப் பெரியார் ஆதரித்தார் என்று கூசாமல் புளுகியுள்ளனர்.

பார்ப்பனரல்லாதார் நலன்களுக்கு சேதூரத்தினம் அய்யர் ஊறு விளைவிக்கவில்லை என்பதனை பெரியார் எழுதிய ஒரு தலையங்கத்திலிருந்து அறியலாம்:

சேதூரத்தினம் அய்யர் உத்தியோக வினியோக விஷயத்தில், பார்ப்பனரல்லாதார் விஷயத்தில் மிக்க நேர்மையாக நடந்து கொண்டதுடன் இதர அமைச்சர்களுடன் முழுமையாக ஒத்துழைத்தார். (குடி அரசு, தலையங்கம் 2-11-1930)

அதற்கு மாறாக, பார்ப்பனரல்லாதார் நலன்களுக்கு ஊறு விளைவித்து வந்த பி. முனுசாமி நாயுடு போன்ற நீதிக் கட்சித் தலைவர்களை பெரியாரும் சுயமரியாதை இயக்கமும் எதிர்த்து வந்தனர்.

“ஐரோப்பிய சோசலிச சிந்தனைகளை... இந்த மண்ணில் விதைத்தவர்களும் பிராமணர்களே,” என்று கூறும் விசுவநாதன் இந்தியாவில் முதல் கம்யூனிஸ்ட் தமிழகத்தின் மீனவ சமூகத்தைச் சேர்ந்த ம. சிங்காரவேலர் என்பதை ஏனோ மறந்துவிடுகிறார். தமிழகத்தில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்காரர்கள் நினைத்துக்கூடப் பார்த்திராத வகைகளிலும் எண்ணிக்கையிலும் மார்க்சியம், கம்யூனிசம், சோசலிசம் பற்றிய கட்டுரைகள் சுயமரியாதை இயக்க ஏடுகளில், ம. சிங்காரவேலர் அவ்வியக்கத்தில் சேருவதற்கு முன்பும் சரி- அதைவிட்டு அவர் விலகியதற்குப் பிறகும் சரி- வெளிவந்துள்ளன மார்க்ஸ் - எங்கல்ஸ் எழுதிய கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கையைத் தமிழில் முதன் முதலில் வெளியிட்டவர் பெரியார்தான். கம்யூனிசக் கொள்கைகளைத் தமிழ் நாட்டில் பரப்புவதில் பி. ராமமூர்த்திக்கு முன்னோடியாக இருந்தவர் பார்ப்பனரல்லாத ப. ஜீவானந்தம் அவர்கள். பி. ராமமூர்த்தியிடம் பார்ப்பனீயம் எப்படி ஆழமாக வேரூன்றியிருந்தது என்பதை அறிய விரும்புவர்கள் அவர் பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கம் பற்றி எழுதியுள்ள ‘ஆரியமாயையா? திராவிட மாயையா? விடுதலை இயக்கத்தில் திராவிட இயக்கம்’ நூலுக்குப் பதில் தரும் வகையில் கி. வீரமணி எழுதியுள்ள ‘விடுதலைப் போரும் திராவிட இயக்கமும்: உண்மை வரலாறு’ என்ற நூலைப் படிக்குமாறு பரிந்துரைக்கிறேன். கம்யூனிஸ்ட் பார்ப்பனர்களைப்பற்றி இன்னும் பல செய்திகள் உள்ளன. இப்போதைக்கு ஒன்று மட்டும்: இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி முன்னோடிகளில்

ஒருவரும் பம்பாய் தொழிற்சங்கத் தலைவருமான ஜோக் லேகர் கட்சியில் சேர்ந்த பிறகு 1927 வரை 'பிராமண சபா' உறுப்பினராக இருந்தவர்.

“சீர்திருத்த சிந்தனை கொண்ட திருச்சி டி. எஸ். எஸ். ராஜனை எதிர்த்து நின்ற வர்ணாசிரமக் கட்சிக்காரரான ஜகநாதாச்சாரியாரை தேர்தலில் பெரியார் ஆதரித்ததாக” விச்வநாதன் கூறுகிறார். நாம் அவரைச் சில கேள்விகள் கேட்க விரும்புகிறோம்:

- 1) திருச்சி டி. எஸ். எஸ். ராஜன் கொண்டிருந்த சீர்திருத்த சிந்தனை என்ன? 'பார்ப்பன ஆதிக்கமும், சாதி வேறுபாடுகளும், வருணாசிரம தர்மமும் ஒழிய வேண்டும்' என்று அவர் சொல்லியிருக்கிறாரா?
- 2) 'வருணாசிரமக் கட்சிக்காரரான ஜகநாதாச்சாரியார்' என்று விச்வநாதன் கூறுகிறாரே, அவரைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்ல முடியுமா? ஒரு பிற்போக்குவாதியைப் பெரியார் ஆதரித்ததற்கான சான்றுகள் என்ன?

“சேரன்மகாதேவி குரு குலத்தில் பிரச்சினை ஏற்பட்டபோது ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட சமையல்காரரைப் போட்டுவிட்டால் பிரச்சினை தீரும் என்ற யோசனை வைக்கப்பட்ட போது கடுமையாக எதிர்த்தவர்கள் பிராமணரல்லாத நீதிக் கட்சியினரே,” என்றொரு புதிய செய்தியை நா. விச்வநாதன் உள் வைக்கிறார். நாம் 'பிரதியின் அரசியல்', 'வாசிப்பின் அரசியல்' என்றுதான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம்— இவையும் கூட மலையாளக் கவிஞர் சச்சிதானந்தம் சொல்லித்தான் 'மடத்தமிழர்'களுக்குத் தெரியும் என்று வைத்துக் கொண்டாலுங்கூட. ஆனால் அரசியலுக்காகப் பிரதிகள் மாற்றப் படுவதும் புதுப் பிரதிகள் எழுதப்படுவதும் நமக்குப் புதுமையானவையாக உள்ளன. ஏனெனில் சேரன்மாதேவி குரு குல விவகாரம் என்பது முற்றிலும் காங்கிரஸ் கட்சி சம்பந்தப்பட்ட விஷயம்; அது னுடைய உள் விவகாரம். பார்ப்பனரல்லாத பிள்ளைகளுக்கும் பார்ப்பனப் பிள்ளைகளுக்கும் தனித்தனியாக பந்தி போடுவது பற்றி ஒருபுறம் பெரியார், வரதராஜலு நாயுடு போன்ற பார்ப்பனரல்லாத காங்கிரஸ் தலைவர்களுக்கும், குருகுலத்தை நடத்தி வந்த வ. வே. சு. ஐயருக்குமிடையே இருந்த பிரச்சினை. அப்படிப்பட்ட ஒரு நடைமுறை உள்ள குருகுலத்திற்குத் தன் பிள்ளைகளை 'ஒருபோதும் அனுப்ப மாட்டேன்' என டி. எஸ். எஸ். ராஜனே சொல்லுமளவிற்கு (குடிஅரசு, 10-5-1925) அப்பிரச்சினையில் பிற்போக்குத் தன்மை இருந்தது. இந்த விஷயத்தில் அன்று தமிழ் நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டித் தலைவராக இருந்த பெரியார் முதலில் கடிந்து கொண்டது வ.வெ.சு. அப்பரைக்கூட அல்ல. அப்படிப்பட்ட ஒரு குருகுலத்திற்காகவும் அதில் அய்யர் கட்ட நினைத்த பாரதமாதா கோவிலுக்காக நிதி வசூல் செய்த வரதராஜலு நாயுடுவைத் தான் என்பதை, அவ்விவகாரம் தோன்றி ஓராண்டுக்குப்பின் குறிப்

பிடுகிறார் (குடிஅரசு, 12-7-1925). நீதிக் கட்சியினருக்கும், அந்தப் பிரச்சினைக்கும் சம்பந்தமில்லை. அவர்கள் அதை விமர்சித்து வந்த போதிலும் குருகுல விவகாரம் நன்கு பதிவு செய்யப்பட்ட ஒரு விஷயம். (ஈ. வெ.ரா. சிந்தனைகள்: ப—ம் 351, 356) அந்த நிகழ்ச்சி நடந்து முடிந்து ஏறத்தாழ எழுபதாண்டுகளுக்குப் பின் இரண்டாண்டுகளுக்கு முன் பச்சைப் பார்ப்பனர் பெ.சு.மணி எழுதிய ஒரு புத்தகத்தில்தான் “தாழ்த்தப்பட்டோரை சமையலுக்குப் போடும் யோசனை” என்ற கரடி முதன் முதலில் நுழைந்தது. அந்தப் புத்தகத்தை சுபமங்களாவில் விமர்சனம் செய்த தொ. மு. சி. ரகுநாதன் பார்ப்பனரல்லாத தலைவர்களின் பிற்போக்குத்தனத்தை பெ.சு.மணி மூலம் கண்டறிந்து மகிழ்ந்து ஆனந்தக் கூத்தாடினார். குருகுல விவகாரத்தில் மிகுந்த நேர்மையுடன் சாதியுணர்வின்றி தனது கருத்தை எடுத்துச் சொன்ன ஒரே ஒரு பார்ப்பனரான கிருஷ்ணசாமி சர்மாவைப் பெரியார் மிகவும் புகழ்ந்து எழுதியிருக்கிறார் (குடிஅரசு, 28-6-1925) என்பதை இந்த ஆராய்ச்சிமணிகள் ஏனோ மூடி மறைத்துவிட்டனர்.

நமக்கு மேற்சொன்ன ஆதாரங்கள் தவிர வேறேதும் கிடைக்கவில்லை. ஆயினும், “தாழ்த்தப்பட்டோரை சமையல்காரராகப் போடுவதா இல்லையா” என்பதல்ல குருகுலத்தில் இருந்த பிரச்சினை; பார்ப்பன மாணவர்களுக்கும் பார்ப்பனரல்லாத மாணவர்களுக்கும் தனித்தனி பந்தியா என்பதுதான் அங்கிருந்த பிரச்சினை. தனித்தனியாகத்தான் பந்தி இருக்க வேண்டும் என்று பிடிவாதம் பிடித்த வ.வே.சு. அய்யரின் கடைந்தெடுத்த பிற்போக்குத்தனத்தை மூடிமறைக்க சமையல் கரடியைப் புகுத்துகின்றனர் பார்ப்பன ஆராய்ச்சியாளர்கள். ‘பார்ப்பனரல்லாத தலைவர்கள்’ (அவர்களின் பெயர்கள் என்ன என்பதை ஏன் விசுவநாதன் கூறக் கூடாது?) அந்த யோசனையை எதிர்த்ததாகவே இருக்கட்டும். தனித்தனி பந்தி கூடாது என்ற சீர்திருத்தத்தைக்கூட ஏற்றுக் கொள்ளாத ஒரு வ. வெ. சு. அய்யர், ஒரு தாழ்த்தப்பட்டவரைச் சமையல்காரராக வைத்துக் கொள்ள இசைந்திருப்பாரா? அப்படி அவர் இசைவு தந்ததற்கான சான்றுகள் உண்டா? அன்று காங்கிரசிலிருந்த பார்ப்பனரல்லாத தலைவர்களான பெரியார், வரதராஜலு நாயுடு முதலியோரைக் காட்டிலும், குருகுலப் பிரச்சினைக்கு முதன்மையானதும், முழுமையானதுமான பொறுப்பைக் கொண்டிருந்தவர் வ. வே. சு. அய்யர்தான். அவர்தான் அதை நடத்தி வந்தார். அவரது அரசியல் ‘திவிரவாதத்தை’, ‘பயங்கரவாதத்தை’, சமூக சீர்திருத்த விஷயத்தில் ஓரளவாவது காட்டியிருக்கலாம் அல்லவா?

‘புராணப் பிரசிங்கிஸ்ட்’ கம்யூனிஸ்டுகள் தொடையில் மணி அய்யர்கள் கயிறு திரிக்கட்டும். அய்யர் கைபட்டு குத்திரன் தொடை புனிதமாகட்டும். நமக்கு ஆட்சேபனையில்லை.

“பால்ய விவாகம், சதி போன்ற சமூகக் கொடுமைகளை நடைமுறைப் படுத்திய பிராமணர்கள்தான் பிற்காலத்தில் அவற்றை

ஒழிக்க முழுமூச்சாக இறங்கினர்” என்கிறார் விச்வநாதன். தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரை காங்கிரசிலிருந்த பார்ப்பனத் தலைவர்களான எம். கே. ஆச்சாரியார், எ. ரங்கசாமி அய்யங்கார், எஸ். சத்தியமூர்த்தி போன்றவர்கள் எல்லா சமூக சீர்திருத்தங்களுக்கும் எதிரானவர்களாக இருந்தனர். தேவதாசி ஒழிப்புச் சட்டத்தை எதிர்ப்பதற்காகத் தாசிகளை அணிதிரட்டிக் கொண்டுவந்தவர் சத்தியமூர்த்தி; நமது பாரம்பரிய வழக்கம் ஒழிந்துவிடும் என்று அச்சட்டத்தை எதிர்த்தார். பால்ய விவாகத் தடை மசோதாவை எதிர்த்த அவர், தன் சொந்த மகளுக்கு பால்ய விவாகம் செய்து வைக்கப் போவதாக சவால் விடுத்தவர். கல்பாத்தியில் பார்ப்பனர்கள் தாங்கள் வசிக்கும் தெருக்களில் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் நடக்கக் கூடாது என்று விதித்திருந்த தடையைக் கண்டித்தும், அதை அகற்றக் கோரியும், காஞ்சிபுரத்தில் 1925 நவம்பர் இறுதியில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் மாநாட்டில் பெரியாரின் ஆதரவாளர்கள் கொண்டுவந்த தீர்மானத்தை எதிர்த்தவர் எம். கே. ஆச்சாரியார். ஆதரித்துப் பேசியவர் ம. சிங்காரவேலர்.

பால்ய விவாகத் தடை மசோதாவை சுப்பராயன் அமைச்சரவை சென்னை சட்டசபையில் கொண்டு வந்தபோது, ‘சற்று மாறுதலாய்ப் பேசியதற்காக’ நீதிக்கட்சி உறுப்பினரும் முன்னாள் அமைச்சருமான ஏ. பி. யாத்ரோவைக்கூட பெரியார் விட்டு வைக்கவில்லை. அவர் “பார்ப்பனரல்லாதார் கட்சி ஸ்தானத்தை ராஜிநாமா கொடுத்துவிட்டு பார்ப்பனர் கட்சிக்கே போய்விட வேண்டும்” என்று எழுதினார். 1928 செப்டம்பரில் அம்மசோதா இந்திய சட்டசபையில் விவாதத்திற்கு வந்தபோது, அதை எதிர்த்துப் பேசிய எம். கே. ஆச்சாரியார் “பால்ய விவாகமில்லாவிட்டால் உண்மையான கற்பு என்பது சாத்தியமில்லை” என்பது போன்ற கருத்துக்களை கூறியதற்காகக் கடுமையாக விமர்சித்தார். (குடி அரசு, தலையங்கம், 23-9-1928) பொப்பின் அரசர் முதலமைச்சராக இருந்தபோது, ப. சுப்பராயனால் தாழ்த்தப்பட்டோர் இந்து ஆலயங்களுக்குள் நுழையும் உரிமை கொடுக்கும் மசோதா கொண்டுவரப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆனால் மத விஷயங்களில் தலையிடும் அதிகாரம் மாநில அரசுகளுக்கு இல்லையென்று சொல்லப்பட்டுவிட்டதால், அத்தகைய மசோதாவொன்றை காங்கிரஸ் பெரும்பான்மை பெற்றிருந்த இந்திய சட்டசபையில் ரங்க அய்யர் என்பவர் மூலம் தாக்கல் செய்யச் சொல்லி, அதற்கு ஆதரவு தேட டெல்லிக்குச் சென்றார் ராஜாஜி. 1933இல் புனா ஒப்பந்தத்தின் மூலம் தாழ்த்தப்பட்டோரின் உரிமைகளை நசுக்கிய பிறகு காந்தி, ‘ஹரிஜன்’ ஏட்டைத் தொடங்கியும், ‘ஹரிஜன் சேவக் சங்’ நடத்தியும், நாடு முழுவதும் சுற்றுப்பயணம் செய்து ஆலயப் பிரவேசங்களை நடத்தியும், தாழ்த்தப்பட்டோர்களுக்கு தனிக் கிணறுகள்- குளங்கள் வெட்டச் செய்தும், தாழ்த்தப்பட்டோரை வென்றெடுக்கச் செய்து வந்த முயற்சியின் ஒரு பகுதியாகவே அந்த ஆலயப் பிரவேச மசோதாவுக்கான ஏற்பாடு நடந்தது. ஆனால்,

1935ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசாங்கச் சட்டத்தின்படி புதிய அரசியலமைப்பின் கீழ் தேர்தல்களை நடத்தும் பொருட்டு இந்திய சட்டசபை கலைக்கப்பட்டது. ஆலயப் பிரவேச மசோதாவை நிறைவேற்றினால் வரப்போகும் தேர்தலில் (அப்போது பணக்காரர்கள், படித்தவர்கள், அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் முதலியோருக்குத்தான் வாக்குரிமை உண்டு.) இந்துக்களின் வாக்குகள் காங்கிரசுக்குக் கிடைக்காது என்று கூறி அம்மசோதாவைக் கைவிடச் செய்தனர் காந்தியும் ராஜாஜியும். (Baba Ambedkar's writings and speeches, Vol. 9, pp 108-125, Edn. Dept. Govt. of Maharashtra, 1991.) 1939இல் சென்னை மாகாண சட்ட மன்றத்தில் எம். சி. ராஜா கொண்டு வந்த ஆலயப் பிரவேச மசோதா அன்றைய முதல்வர் ராஜாஜியால் கொலை செய்யப்பட்டது. (A. R. H. Copley, The Political Career of C. Rajagopalachari, 1937 - 1954, Macmillan, 1978, pp. 138 - 141.)

“ஆர். எஸ். எஸ்., வி. ஹெச். பி. போன்ற மதவெறி ஸ்தாபனங்களில் பிராமணரல்லாதார் எண்ணிக்கை அதிகம்” என்கிற விச்வநாதன் எதை நிரூபிக்க விரும்புகிறார்? இதில் ஏதாவது புதுமை உண்டா? அம்பேத்கர் சுட்டிக் காட்டியது போல, பார்ப்பனர்கள் வரலாறு நெடுக யாரோ ஒரு கூட்டாளியைச் சேர்த்துக் கொண்டுதானே தங்களது மேலாண்மையை நிறுவி வந்திருக்கின்றனர். ஒரு வெற்றிடத்தில் அவர்களால் எப்படி இருக்க முடியும்? பொருளாதாரச் சுரண்டல் நடத்தும் முதலாளிகள் கூடத் தங்களுக்குச் சேவை புரியும் கூட்டத்தாரைக் கொண்டுதானே ஆட்சி புரிகின்றனர். ஆர். எஸ். எஸ்., வி. ஹெச். பி. போன்றவற்றில் அடிமட்டத் தொண்டர்கள், அடியாட்கள் நடுமட்டத் தலைவர்கள் என்போர் குத்திரர்களாகவும் தலித்துகளாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் குத்திரதாரிகள் யார்? பார்ப்பனர்களும் அவர்களுக்கு அடுத்தபடியாக உள்ள சுவர்ணர்களும் தானே.

பெரியார் பார்ப்பனர்களை அவர்கள் பார்ப்பனர்களாகப் பிறந்தவர்கள் என்பதற்காக எதிர்க்கவில்லை. ‘பிறவி முதலாளிகள்’ என்று அவர்களைக் குறிப்பிடும் போது மாற்ற முடியாத மரபியல் கூறு (genetic aspect) அவர்களிடம் இருக்கிறது என்று அவர் கூறவில்லை. மாறாக பிறப்பின் அடிப்படையில் உயர்வு தாழ்வு உண்டாக்கப்பட்டுள்ள நமது சாதிய சமுதாயத்தில், பார்ப்பனர்கள் இயல்பாகவே பெற்று விடுகின்ற உயர்வையும், அந்த உயர்வின் மூலம் மற்றவர்கள் மீது அவர்கள் செலுத்தும் ஆதிக் கத்தையும் தான் விமர்சித்தார். பார்ப்பனரல்லாதார் இத்தகைய பார்ப்பனர்களோடு சேர்ந்துகொள்ளும் போது அவர்களைப் பார்ப்பனக் கூலிகள் என்றழைத்தார். பார்ப்பனரல்லாதாரிடையே உள்ள பார்ப்பனியம், சாதிமய ஆகியவற்றைக் கண்டனம் செய்து வந்ததால் அவர் பலமுறை வன்முறைத் தாக்குதலுக்குள்ளாகி வந்திருக்கிறார். இத்தகைய சம்பவம் ஒன்று அவர் இறப்பதற்கு இருவாரங்களுக்கு முன் மதுரையில் நடந்தது.

இன்று ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு பேசுவது கடினமான காரியமல்ல. 'செம்மலர்', 'தாமரை', 'நிகழ்', 'சுபமங்களா', 'காலச்சுவடு' ஆகியவற்றிலும், ஏன் 'இந்து'விலும் 'தினமணி'யிலும் கூட ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புக் கட்டுரைகளை எழுதிவிட முடியும். ஆனால் ஒரு சங்கராச்சாரியாரை எதிர்த்து யாரேனும் அவற்றில் எழுதிவிட முடியுமா? தொழில் முதலாளிகளை, ஆலை முதலாளிகளை எதிர்த்துக் கட்டுரைகள் எழுதமுடியும். ஆனால் பிறவி முதலாளிகளையும் கல்முதலாளிகளையும் எதிர்த்து ஒரு வார்த்தை எழுத முடியுமா?

இந்துத்துவத்தின் முதலாளித்துவ அம்சங்களைப் பற்றிப் பேசும் மார்க்சிய சிகாமணிகள் அதன் பார்ப்பன அடிப்படையை ஏன் பேசுவதில்லை. இந்துத்துவத்திற்கு பெரும் நிதி உதவிகளை வழங்கிக் கொண்டிருக்கும் வெளி நாட்டில் வாழும் இந்தியர்களின் (N R Is) சாதிகள் பற்றி ஏன் பேசுவதில்லை. ஏகாதிபத்தியமும் புதிய பொருளாதாரக் கொள்கையும் தாமாகவே இங்கு வந்துவிடவில்லை. இந்திய அரசின் மூலமாகத்தான் வருகின்றன; பாதுகாக்கப்படுகின்றன. அந்த இந்திய அரசைக் கட்டிக் காப்பவர்களில் முதன்மையானவர்கள் பார்ப்பனர்கள் அல்லவா? சங்கராச்சாரியாரின் ஆசிரியப் பெறுவதற்காக நரசிம்மராவும் சங்கர் தயாள் சர்மாவும் ஓடிவருவதேன். காஞ்சிபுரத்தில் ஒரு புதிய ரயில் வண்டிப் போக்குவரத்தைத் தொடங்கி வைக்கும் விழாவிற்கு வந்திருந்த ரயில்வே அமைச்சர் ஜாபர் ஷரீப் கைகட்டி நின்று கொண்டிருக்க, ரயில் வண்டி புறப்படுவதற்குப் பித்தானை அழுக்கிய காஞ்சி சங்கராச்சாரியாருக்கும் இளைய சங்கராச்சாரியாருக்கும் சிம்மாசனம் போட்டு அவர்கள் உட்கார்ந்து கொண்டே விழா நிகழ்ச்சிகளைத் தொடங்கி வைத்ததுபோல் ஒரு குன்றக்குடி அடிகளார் செய்திருப்பாரா? தான் சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டு ஒரு முஸ்லிமை- அதுவும் ஒரு மத்திய அமைச்சரை- கைகட்டி நிற்கும்படி செய்திருப்பாரா? இப்படிப்பட்ட ஒரு அடிப்படையான வேறுபாடு இருந்ததால்தானே பெரியார் குன்றக்குடி அடிகளார் மீது மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்திருந்ததுடன் பொதுக்காரியங்களுக்கு அவருடன் ஒத்துழைத்தார். இதெல்லாம் ஒரு பிரச்சினையே அல்ல என்று பொன்னீலன் கருதுவாரா? அல்லது ஜெயகாந்தனைப் போல பார்ப்பன சங்கராச்சாரியாரின் பாதார விந்தங்களில் சரண்புகுந்து பெரியாரை இகழ்ந்துரைப்பாரா!

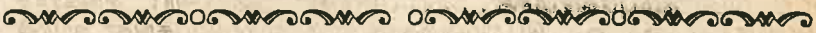
பார்ப்பனீயம், சாதிப் பிரச்சினை ஆகியவற்றைக் கம்யூனிஸ்ட்கள் எடுத்துக் கொள்ளாததால்தானே சாதியக் கட்சிகள் ஒருபுறமும் வகுப்பு வெறி கட்சிகள் மற்றொரு புறமும் வளர்கின்றன.

குறிப்பு:

- 1) சுப்பராயன் அமைச்சரவை ஏற்பட்டதும், அதில் பின்னர் சேருரத்தினம் அய்யர் அமைச்சராகச் சேர்க்கப்பட்டதும்

குறித்த விவரங்களுக்கு கீழ்க்காணும் நூல் ஆதாரமாகும்:
(David Arnold, Congress in Tamilnad, Nationalist Politics in South India, 1919- 1937, pp. 103- 110.)

- 2) பெ. சு. மணியின் 'வாசிப்பு அரசியல்' நமக்கு உடன்பாடான தல்ல என்றாலும் பிரதிகளையே மாற்றி எழுதக் கூடியவராக அவரை நான் முன்பு கருதிவந்ததில்லை. ஆதலால் அயோத்திதாசர் பற்றி வ. கீதாவும் நானும் எழுதிய ஆங்கில கட்டுரையொன்றிற்கான பல ஆதாரங்களில் ஒன்றாக பெ. சு. மணி சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு 'தினமணி கூடரில்' எழுதிய கட்டுரையைப் பயன்படுத்தியிருந்தோம். பின்னர் நாங்கள் அயோத்திதாசர் நடத்தி வந்த 'ஒரு பைசாத் தமிழன்' பழைய இதழ்களைப் பார்க்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்ற போது, பெ. சு. மணியின் கட்டுரையில் இருந்த தவறான செய்தியொன்று தெரியவந்தது. நூலொன்றின் பகுதியாக அமையப் போகும் அக்கட்டுரையில் இப்போது தக்க திருத்தங்கள் செய்துள்ளோம்.

இ
ந்
தி
ய
ா

21 - 9 - 1995

பிள்ளையார்
பால் குடித்தார்.
சரி
ஒன்றுக்கு
எப்போது விட்டார்?

பசிக்குக் குடித்தால்
வயிற்றுக்குத்தானே
போக
வேண்டும்.
வீணாகிப் போனதே
ஏன்?

பால் குடித்த
பிள்ளையார்கள் மட்டுமே
உண்மையானவர்கள்
என்று
நம்புவோமாக
மற்ற பொம்மைகளை
எப்போது
உடைக்கலாம்?

திடீர் பிள்ளையார்
தியாகராய நகரில்
நேற்று
சிரித்தது.

பால் பிள்ளையார்
இந்தியா முழுக்க
இன்று
சிரிக்கின்றது.

திருட்டுப் பிள்ளையார்
உலகம் முழுக்க
நாளை
சிரிக்கும்.
சிரிப்பாய்.

அறிவுமதி

விநாயகர் 'பால்' பரபரப்பு விஞ்ஞானிகள் மீது சேஷன் பாய்ச்சல்

“லட்சக்கணக்கான மக்களின் நம்பிக்கையை மூன்றாந்தர விஞ்ஞானிகள் கேலி செய்கின்றனர்,” என்று சேஷன் காட்டமாகக் கூறி உள்ளார்.

பெங்களுருக்கு நேற்று வந்த சேஷன், ரோட்டரி கிளப் நடத்திய ஒரு கருத்தரங்கில் பேசினார். அப்போது அவர் கூறியதாவது:

விநாயகர் சிலைகள் பால் குடிக்கும் சம்பவங்களை நம்புபவர்களுக்கு ஆதரவாகவோ, எதிராகவோ நான் கருத்து கொண்டவன் அல்ல. எனக்கும் கூட சிறிது சந்தேகம் இருக்கிறது.

ஆனால் 'சர்பேஸ் டென்ஷன்' [பரப்பு இழுவிசை] என்றெல்லாம் விஞ்ஞானிகள் கூறுகிறார்கள். அவர்களது மூளையில்தான் டென்ஷன் இருக்கிறது. 'என் கண் என்ன பார்க்கிறதோ அதை நம்பு' என்ற விஞ்ஞான அடிப்படை தத்துவத்தை நம்புகிறவன் நான். பல லட்சக்கணக்கான மக்கள் இந்தியாவிலும் வெளிநாடுகளிலும் நேரில் கண்டு அனுபவித்துள்ள இந்த அதிசயத்தை விஞ்ஞான பூர்வமாக விளக்குவது சரி என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஆகவே பால் குடிக்கும் அதிசயத்தை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

எதிர்க்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தை கொண்டுள்ளவர்களும், மூன்றாந்தர விஞ்ஞானிகளும் கூறும் கருத்துக்களை கணக்கில் கொள்ளக் கூடாது.

இவ்வாறு சேஷன் கூறினார்.

ஜனாதிபதி சர்மா வேதனை

ஏழ்மையிலும் பழைமையான மூடப் பழக்க வழக்கங்களிலும் மூழ்கிக் கிடக்கும் நாட்டை மீட்க கடுமையாக பாடுபட வேண்டும் என ஜனாதிபதி சங்கர் தயாள் சர்மா தெரிவித்துள்ளார்.

செய்திகள்: நன்றி: தினமலர்— 25 - 9 - 1995

அடிக்குறிப்பு:

திருப்பதிக்கு மொட்டை போடுவது, உடலைத் தரையில் கிடத்திக் கோயிலைச் சுற்றி உருள்வது பற்றி அவர் ஒன்றும் சொல்லவில்லை என்பதோடு, 'விநாயகர் பால் குடிப்பது' பற்றியும் கண்டு கொள்ளவில்லை. ஒருவேளை பழமையான மூடப்பழக்கங்களில் இது சேர்த்தியில்லை என்று விட்டிருக்கலாம்.

எஸ். வி. ராஜதுரையின்
இந்து, இந்தி, இந்தியா
எழுப்பும் சில கேள்விகள்

சமுத்திரன்

இக்கட்டுரை கொழும்புனிலிருந்து வெளிவரும் 'சரிநிகர்' இதழிலிலிருந்து நன்றியுடன் மறு வெளியீடு செய்யப்படுகிறது. கட்டுரையாசிரியர் சமுத்திரனின் இயற்பெயர் சண்முகரத்னம். யாழ் பல்கலையின் முன்னாள் பேராசிரியர். ஆங்கிலம், தமிழ், நார்வேஜியன் மொழிகளில் புலமை மிக்கவர். இலக்கியம், அரசியல், பொருளியல் பற்றி எழுதுபவர். Race and Class என்னும் புகழ் பெற்ற இடதுசாரி காலாண்டிதழில் எழுதி வருகிறார். வேளாண் பொருளியல் வல்லுநர். இப்பொழுது நார்வே வேளாண் பல்கலையில் பணியாற்றுகிறார்.

'இந்து, இந்தி, இந்தியா' நூலுக்கான அக்கறை மிக்க விமர்சனம்.

எஸ். வி. இராஜதுரையின் இந்து - இந்தி - இந்தியா (இஇஇ) பல காரணங்களால் முக்கியத்துவம் பெறும் நூலாகும். எனது அபிப்பிராயத்தில் இரண்டு காரணங்கள் அதி முக்கியம் பெறுகின்றன. ஒன்று, எனக்குத் தெரிந்த வரையில் சமகாலத்து இந்திய அரசியலைப் பலமாகப் பற்றியுள்ள இந்து அடிப்படைவாதம் (இந்துத்துவம்), அத்துடன் நெருங்கிய உறவு கொண்டிருக்கும் இந்திய தேசியவாதம், இவற்றின் ஆதிக்கத்தாலும் இவை நியாயப்பாடு வழங்கும் இந்திய அரசின் அதிகார மையப்படுத்தலாலும் பாதிக்கப்படும் அந்நாட்டில் வாழும் தேசிய இனங்களின், ஆதிவாசிகளின், தலித்துகளின் உரிமைப் பிரச்சினைகள் போன்றவை பற்றி வரலாற்றுப் பார்வையில் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ள முதலாவது தமிழ் நூல் இதுவே.

இரண்டு, எஸ். வி. ஆர். இன் இந்த நூல் தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றி, தேசியவாதம் எனும் கருத்தமைவு (Ideology) பற்றி, சமீப காலங்களில் மார்க்சிய வட்டாரங்களில் இடம் பெற்று வரும் புதிய விவாதங்கள் பற்றி வாசகர்கள் அறிந்து கொள்ள ஓரளவு உதவும். தேசியவாதம் பற்றிய புரிந்துணர்வின் போதாமை, அதை தெளிவாக வரலாற்று ரீதியில், கோட்பாட்டு ரீதியில் எதிர்கொள்ளாமை மார்க்சியத்தின் பெரும் குறைபாடு எனக் கூறலாம்.

இந்தக் குறைபாடு மார்க்சியத்தின் மாபெரும் வரலாற்று ரீதியான தோல்வி என டொம்நாயன் (Tom Nairn) பதினான்கு வருடங்களுக்கு முன் தனது நூலில் குறிப்பிட்டார். ஆயினும், இதற்கு

முன்பும், இதைத் தொடர்ந்தும் தேசிய இனப் பிரச்சினை, தேசிய வாதம், சுயநிர்ணயம் பற்றிய விவாதங்கள் மார்க்சிய சமூக விஞ்ஞான வட்டாரங்களிலும் அரசியல் இயக்கங்கள் மத்தியிலும் இடம் பெற்று வந்துள்ளன. இவற்றின் விளைவாக மார்க்ஸ், ஏங்கல்ஸ் கொண்டிருந்த கருத்துகள் முதல் வெனின், கௌட்ஸ்கி(Koutsky), லக்சம் பேர்க் (Luxemburg) போன்றோரின் கருத்துகள் வரை ஆழமான விமர்சனங்கள் வெளிவந்துள்ளன. இதுமட்டுமன்றி இன்றைய விவாதங்கள் இடதுசாரிகள் மத்தியில் பிரபல்யம் பெற்றிராத ஆஸ்திரிய (Austrian) மார்க்சிஸ்டான ஒட்டோ பெளர் (Otto Bour) போன்றோரின் அணுகுமுறை பற்றியும், பிரபல்யம் வாய்ந்த இத்தாலிய மார்க்சிய சிந்தனையாளரான கிராம்ஷி (Gramsci)யின் மேலாட்சி (Hegemony) கோட்பாட்டின் பயன்பாடுகள் பற்றியும் அறியத் தருகின்றன.

நடைமுறையில் சோவியத் யூனியன், கிழக்கு ஐரோப்பா, சீனா போன்ற நாடுகளில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் தேசிய இனப்பிரச்சினைகளை கையாண்ட விதங்கள் பற்றியும், இன்று நமக்கு- முன்னர் மறைக்கப்பட்ட பல உண்மைகள் தெரியவந்துள்ளன. மொத்தத்தில் சர்வதேச ரீதியில் கொள்கை (Theory), நடைமுறை ஆகிய இரு மட்டங்களின் குறைபாடுகளிலும் தோல்விகளிலும் இருந்து மார்க்சியவாதிகள் படித்துப் பயன்பெற பல பாடங்கள் உள்ளன. இந்தப் பின்னணியில் நமது சமூகங்களை இன்று ஆட்டிப் படைக்கும் தேசிய இனப்பிரச்சினை பற்றிய நமது அனுபவங்களையும் ஆய்வுகளையும் மீள் மதிப்பீடு செய்ய வேண்டிய அவசியத்தையும் நாம் உணர்கிறோம்.

இஇஇ இந்தியாவின் சிக்கல் மிகு தேசிய இனப்பிரச்சினை பற்றிய ஒரு ஆய்வுக் கூடாக, நம்மை உபகண்டத்தின் தேசியவாதங்கள் பற்றிய ஒரு விவாதத் தளத்திற்கு அழைத்துச் செல்கிறது.

தேசம் (தேசிய இனம்), தேசியவாதம் என்பனவற்றைக் கோட்பாட்டு ரீதியில் கிரகிக்க இராஜதுரை பயன்படுத்தும் அணுகுமுறைக்கு பெனடிக் அன்டர்சன் (Benedick Anderson) என்பவர் "Imagined Communité" எனும் நூலில் முன்வைத்த கருத்துகள் பயன்பட்டுள்ளன.

நவீன தேசிய வாதத்தின் உருவாக்கத்தையும் பரவலாக்கத்தையும் பற்றி அன்டர்சன் முன் வைத்திருந்த விளக்கம், தேசிய உணர்வு, தேச அரசு ஆகியனபற்றிக் குறிப்பிட்ட வரலாற்று நிலைமைகளின் அடிப்படையில் விளக்கிக் கொள்ள உதவுகிறது. மேற்கு ஐரோப்பிய முதலாளித்துவத்தின் வரலாற்றுடன் இணைந்த தேசிய உருவாக்கத்திடமிருந்து வேறுபட்ட நிலைமைகளைக் கொண்ட காலனித்துவ நாடுகளின் தேசியவாதம் பற்றி ஆராயும்போது அங்குள்ள இருமொழி அறிவாளிகளின் (Bilingual Intellectuals) கருத்தமைவு ரீதியான பங்கு பற்றி அன்டர்சன் விளக்குகிறார். மேற்கத்தியக் காலனித்துவ ஆட்சியாளரின் மொழியுடன் தமது தாய்

மொழியிலும் பாண்டித்தியம் பெற்ற உயர் வர்க்க அறிவாளிகளே தேசியத்தின் கருத்துருவாக்கத்திற்கும், அதை தேசிய உணர்வாக பரவலாக்குவதற்கும் வேண்டிய முயற்சிகளை மேற்கொள்கின்றனர். ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகக் குழுவினர் தாம் மற்றைய குழுவினரிடமிருந்து வேறுபட்டவர்களாய், தம்மை ஒரு விசேட கூட்டுணர்வின் அடிப்படையில் ஒரு இனமாக அடையாளப்படுத்தும் கற்பிதத்திற்கு (Imagining) ஊடாகவே தேசம் பிறக்கிறது. இந்தக் கற்பிதத்திற்கு அடிப்படையாக அமைவன அவர்களின் பிரதேசம், மொழி, அம்மக்களுக்குரிய வரலாற்று ரீதியான நினைவுகள், அவர்களின் பாரம்பரிய இணைப்புப் பற்றிய கர்ண பரம்பரைக் கதைகள், பண்பாட்டு ஒருங்கிணைவும் அதன் அடையாளங்களும், ஒரு பொது எதிரிக்கு எதிராக வளரும் இன உணர்வு போன்றவையாகும். வர்க்கங்களையும் வேறு சில வேறுபாடுகளையும் ஊடறுத்துச் செல்லும் இத்தேசிய உணர்வு பரவவும் வளரவும் நவீன கல்வித்தொடர்பு சாதனங்கள் உதவுகின்றன. இந்த ஊடகங்களின்றி நவீன தேசம் உருவாக முடியாது. தேசிய அறிவாளிகளும், அச்ச முதலாளித்துவமும் (Print Capitalism) தேசங்களின் உருவாக்கத்திற்கு இன்றியமையாதவை என்பதை அன்டர்சனின் நூல் தெளிவாக்குகிறது. தொலைக்காட்சி, சினிமா, மற்றைய கலை இலக்கிய ஊடகங்கள், தேசிய விழாக்கள் போன்றவை ஒரு தேச மக்களை தாம் எல்லோரும் ஒரு தேசத்தின் அங்கத்தினர் எனக் கற்பனை செய்யவும் அதே கற்பிதத்தை தொடர்ச்சியாக மீளுற்பத்தி செய்வதற்கும் உதவுகின்றன.

சகல காலனித்துவ நாடுகளின் தேசியவாதங்களின் தோற்றத்திற்கும் வளர்ச்சிப் போக்குகளுக்கும் உள்ள ஒரு பொது தன்மை என்னவெனின், அவை எல்லாமே காலனித்துவம் எனும் வெளிவாரி அதாவது விதேசிய பொது எதிரியை எதிர்க்கும் நோக்குடன் எழுந்தவை. இந்தப் பொது எதிரியின் இருப்பு, அதனால் நசுக்கப்படும் மக்களிடையே இருக்கும் இன ரீதியான வேறுபாடுகளையும் தாண்டிய ஒரு ஒருங்கிணைப்பிற்கு உதவலாம். அதுமட்டுமன்றி காலனித்துவ எதிர்ப்பு பொதுவாக காலனித்துவ வரையறுத்த புவியியல் சட்டகத்தின் அடிப்படையிலேயே எழுகிறது. ஆனால் காலனித்துவ எதிர்ப்புப் போராட்டத்தின் தலையாய சக்திகளின் வர்க்க, இனத்துவ (இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை சாதித்துவ) முரண்பாடுகளைப் பொறுத்தும், காலனித்துவம் தனது நலன்களைப் பாதுகாக்கக் கையாளும் வழிமுறைகளைப் பொறுத்தும் இந்த ஆரம்ப அடிப்படை மாற்றமடையலாம்.

வரலாற்று ரீதியில் நவீன இந்தியாவின் ஆரம்பம் ஒரு பிரிட்டிஷ் காலனித்துவத் திட்டமே. காலனித்துவமின்றி நவீன இந்தியாவைக் கற்பனை பண்ண முடியுமென நான் கருதவில்லை. 'இந்தியா' எனும் மையப்படுத்தப்பட்ட காலனித்துவ அரசே 'சுதந்திர இந்தியா' எனும் கோஷத்திற்கு உருவத்தைக் கொடுத்தது. அதுவே இந்தியா எனும் தேசத்தைக் கற்பனை செய்து, இந்தியர்கள் எனும் பிரஜை

களை உருவாக்க உதவியது. ஆனால் 'சுதந்திர இந்தியா' எனும் போது காலனித்துவம் வெளியேறிய இந்தியா என்பது பொருள். இந்தச் சுதந்திர இந்தியாவின் தனித்துவம் என்ன?

இந்தக் கேள்வியை இந்திய தேசியவாதிகள் எப்படி கையாண்டனர்? அவர்களுக்குப் பின்னிருந்த வர்க்க, இனத்துவ சக்திகள் எப்படி செயற்பட்டன? இதற்கு எத்தகைய கருத்தமைவுத் திட்டத்தை பயன்படுத்தின? இதுவே இராஜதுரையின் இந்து - இந்தி-இந்தியாவின் பிரதான ஆய்வு நோக்கமாகும்.

எஸ். வி. ஆர். (எஸ். வி. ராஜதுரை) ஆராய்ந்து நிரூபிக்க முற்படும் கருதுகோளைப் பின்வருமாறு சுருக்கிக் கூறலாம் என நம்புகிறேன்: "இந்திய தேசம்" (The Indian Nation) ஆங்கில மொழி மூலம் கல்வி கற்ற பார்ப்பனிய, மற்றைய உயர்சாதிகளைச் சேர்ந்த அறிவாளிகளால் கற்பிதம் செய்யப்பட்டு, பார்ப்பனிய- பனியா கூட்டின் ஆதிக்கத்தால் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. இந்தக் கருத்தமைவு- கலாச்சார ரீதியான மேலாட்சித் திட்டம் பிரிட்டிஷ் காலனித்துவம் தந்த அரசியல் - புவியியல் சட்டத்திற்குள் அமுலாக்கப்பட்டது. இந்திய தேசத்தைக் கற்பிதம் செய்வதில் பிராமணியம் முக்கிய பங்கினை வகித்தது. உபகண்டம் பூராவும் பல கூறுகளாக-இன, பிரதேச ரீதியில் பிளவுண்டிருந்த- இந்து மதம் சார்ந்த சகல சமூகங்கள் மீதும் மரபு ரீதியான மேலாட்சியைக் கொண்டிருந்த ஒரே ஒரு சாதி பார்ப்பனர்தான். இந்த மரபு ரீதியான செல்வாக்கு பார்ப்பனியக் கருத்தமைவிற்கு இந்திய தேசியவாதத்தின் உருவாக்கத்தில் ஒரு விசேட அந்தஸ்தைக் கொடுத்தது. பார்ப்பனியம் அகில இந்திய ரீதியிலான ஒரு ஒருங்கிணைப்பிற்கு உதவியது. ஆனால் இது பரந்துபட்டிருந்த இந்து சமூகங்களை மட்டுமே உள்ளடக்கியது. இந்தத் தேசியவாதக் கருத்தமைவின் மைய சக்தியான "இந்து - இந்தி" இணைவும், அதற்கு உந்து சக்தியாக விளங்கிய (அதே நேரம் தனித்துவமான இயக்கப்பாட்டினையும் கொண்டிருந்த) இந்து அடிப்படை வாதமும் இந்து - முஸ்லிம் பிரிவினைக்கு வித்திட்டன. இந்தக் கருதுகோளை ஆராய்ந்து விளக்க முற்படும்போது, இராஜதுரை இன்றைய ஆளுங்கட்சியான காங்கிரசின் "மதச்சார்பின்மை" போன்ற சுயவர்ணனைகளுக்குச் சவால் விடும் அதே வேளை காந்தி, நேரு, திலகர் போன்ற இந்திய தேசியத் தலைவர்களின் வர்க்க - இனத்துவ சார்புகளையும் வெளிப்படுத்துகிறார். இந்திய தனித்துவத்தின் ஆபிரகாம் லிங்கன் எனப்படும் அம்பேத்கர் பற்றிய ஒரு மதிப்பீட்டினை முன் வைப்பதன் மூலம் எஸ். வி. ஆர். இதுவரை காந்தியத்திற்கு வழங்கப்பட்டு வந்த புனித அந்தஸ்தையும் ஆழ்ந்த விமர்சனத்திற்குள்ளாக்குகிறார். நூலாசிரியரின் பிரச்சினை இந்தியாவிற்கு காலனித்துவம் வகுத்த புவியியல் சட்டத்தை ஏற்பதா, நிராகரிப்பதா என்பதல்ல. பிரதான பிரச்சினை அந்த சட்டகத்தின் வழிவந்த இந்திய அமைப்பின் அரசியல், பொருளாதாரக் கருத்தமைவு உள்ளடக்கங்கள் என்ன என்பதே.

கடந்த நாற்பத்தாறு ஆண்டுகளாக இந்திய அமைப்பை ஆண்டு வரும் சக்திகள் எத்தகைய ஒரு இந்தியாவை உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன என்பது ஒரு அடிப்படைக் கேள்வியாகும். எனது அபிப்பிராயத்தில் இஇஇ வின் அணுகுமுறை இந்திய உபகண்டத்து யதார்த்தங்களை மனங் கொண்டு பார்க்கும் போது ஆரோக்கியமானதாகும். 1992 இல் பாபர் மசூதியை இந்துத்துவவாதிகள் அழித்தனர். இந்தக் காட்டுமிராண்டித்தனத்தை இந்திய போலிஸார் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது மட்டுமல்ல, அதற்கு உதவியாகவும் இருந்தனர். இந்த வன்செயலின் விளைவாக பாகிஸ்தானிலும், பங்களா தேசத்திலும் இந்துக் குடும்பங்களும் இந்துக் கோயில்களும் தாக்கப்பட்டன. இவையெல்லாம் நமக்குப் போதிக்கும் அடிப்படை பாடமென்னவெனில் இந்தியா - பாகிஸ்தான் பிரிவினை, பாகிஸ்தான் - பங்களாதேஷ் பிரிவினை போன்றவை உபகண்டத்தின் இந்து - முஸ்லிம் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வைக்கவில்லை. இந்திய - பாகிஸ்தான் பிரிவினை இந்தியாவின் இந்துத்துவ தேசியவாத சக்திகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கவில்லை. அதற்கு மாறாக ஆட்சி செய்யும் இந்திய தேசியவாதத்தில் இந்துத்துவ தன்மைகள் மேலும் வலுப்பெறவே உதவியுள்ளன எனலாம். இஇஇவை வாசித்துக் கொண்டிருந்த போது இந்தச் சிந்தனைகள் என் மன்தில் தோன்றின.

உபகண்டத்தில் ஆளும் தேசியவாதங்கள் நேரடியாகவும் மறை முகமாகவும் பிரிவினை வாதங்களாக, அல்லது புதிய பிரிவினை வாதங்களுக்கு வித்திடுபவையாக மாறிப்போகும் பரிணாமப் போக்கினைக் கண்டு வந்துள்ளோம். அதே நேரம் அதே உபகண்டத்தில் ஒரு மொழி - ஒரு மதம் எனும் அடிப்படையில் ஒரு தேச அரசு உருவாக்கம் பெறக்கூடிய பரிபூரணமான நிலைமைகள் இல்லை என்பதையும் காண்கிறோம். பாகிஸ்தானில் இந்துக்களும் பல மொழிகளைப் பேசுவோரும் உள்ளனர். அதேபோல் மொழி-கலாசார அடிப்படையில் பாகிஸ்தானிடமிருந்து பிரிந்த பங்களா தேசத்திலும் இந்துக்களும் ஆதிவாசிகளும் உள்ளனர். இந்தியாவிலோ பல நூற்றுக்கணக்கான மொழிகளைப் பேசுவோரும் பல மதத்தவர்களும் வாழ்கின்றனர்.

ஆனால் நவீன இந்திய தேசியவாதத்தின் இந்திய தேசிய ஒருங்கிணைப்பிற்குப் பயன்பட்ட கருத்தமைவின் இந்துத்தன்மையும், அத்துடன் இணைந்த சாதியமும், அது தழுவிக் கொண்ட இந்தி மொழிவாதமும், அந்த நாட்டின் பல இனங்களை, சமூகப் பிரிவுகளை (உதாரணமாக தலித்துக்கள்) பாதகமான வழிகளில் பாதித்தன.

எஸ். வி. ஆர். இன் பார்வையில் “இந்து - இந்தி” எனும் இணைப்பு வெறும் மத-மொழி இணைப்பு மட்டுமல்ல. இவை இரண்டும் ஒன்றை மற்றையது பலப்படுத்தும் வகையில், இரண்டும் இந்

தியாவின் தனித்துவ ஆளுமையின் பரிணாமத்தை நிர்ணயிக்கும் ஆற்றலைப் பெற்றுள்ளன.

இந்துஸ்தானியே இந்தியாவின் அரச மொழியாக இருக்கவேண்டும் எனக் காந்தி விரும்பினார்.

இந்துஸ்தானி இந்தியும் உருதுவும் கலந்த மொழியாகி இருப்பதால், வட இந்தியாவில் வாழும் இந்து - முஸ்லிம் மக்களின் ஒருமைப்பாட்டின் சின்னமாக, ஊடகமாக விளங்க முடியுமெனக் காந்தி கருதினார். ஆனால் இந்திய காங்கிரஸிற்குள் இருந்த இந்து மதத் தேசியவாதிகள் உருது போன்ற வேற்று மொழிக்கலப்பற்ற இந்தியே ஆட்சி மொழியாக வேண்டும் என விரும்பினர். அதுவும் ஆட்சி மொழியாகும் இந்தி சமஸ்கிருதமயப் படுத்தப்பட வேண்டுமெனவும் அவர்கள் விரும்பினர். இவர்களின் கை ஒங்கியது. காந்தியின் கோரிக்கை படிப்படியாக ஒதுக்கப்பட்டது. இந்தியின் சமஸ்கிருத மயமாக்கல் என்பது அதன் பிராமணிய மயமாக்கல்தான். வேதங்களின் மொழியான சமஸ்கிருதமே இந்து மதத்தின் தேவ மொழி. அந்த மொழியிலேயே பார்ப்பனர் "மக்களின் சார்பில்" கடவுளுடன் பேசினர். சமஸ்கிருதம் வழக்கில் இருந்து செத்த மொழியாகிவிட்டபோதும் "இந்து - இந்தி" திட்டத்திற்கூடாக அது முக்கியத்துவம் பெற்றது. இந்த இணைப்புக்கு மேலும் புனிதத்துவத்தைக் கொடுக்க சமஸ்கிருத மயமாக்கல் கொள்கை உதவியது போலும். "இந்து - இந்தி" திட்டம் ஒருபுறம் பல இனத்து மக்களை ஒரு அனைத்திந்திய ஒருங்கிணைப்புக்குள் கொண்டு வந்தது. மறுபுறம் அது மத, சாதி, மொழி அடிப்படையில் பல சமூகங்களை வெளிவாரிப்படுத்தியது. ஆனால், அந்தத் திட்டத்தின் முக்கிய நோக்கம் ஒரு பரந்துபட்ட அகில இந்திய ஒருங்கிணைப்பே. இந்தியாவின் பல்லினத் தன்மைகள் இந்த நோக்கத்திற்கு பல எதிர்ப்புகளை உருவாக்கியது. முஸ்லீம்கள், சீக்கியர்கள் மத அடிப்படையில் தமது தனித்துவத்துக்காகப் போராட முற்பட்டனர். அஸ்ஸாம், நாகலாந்து போன்ற பிரதேசத்தவர்கள் தமது பாரம்பரியங்களின் அடிப்படையில் 'இந்து - இந்தி - இந்தியா'வை எதிர்க்க முற்பட்டனர். தமிழர்கள் இந்தித் திணிப்பை எதிர்த்தனர். அதே நேரம் வடஇந்தியாவிலும் தமிழ்நாடு தவிர்த்த தென்னிந்திய மாநிலங்களிலும் இந்தி மயமாக்கலுக்கு எதிர்ப்பு எழவில்லை. வடக்கில் இந்து - இந்தி இணைவு இந்துக்களின் ஆதரவைப் பரவலாகப் பெற்றது. எஸ். வி. ஆர். எழுதுகிறார்:

"இந்தியா பல் தேசிய இன நாடு. இங்கு ஆதிக்க தேசிய இனம், ஒடுக்கும் தேசிய இனம் என்பது இல்லைதான். அதே போல் ஆளும் வர்க்கங்களும் ஆதிக்க சக்திகளும் குறிப்பிட்ட தொரு தேசிய இனத்தை மட்டும் சார்ந்தவை அல்ல என்பதும் உண்மைதான். வடஇந்திய - பார்ப்பன, இந்தி - இந்து அடையாளத்தை ஆளும் வர்க்கங்களும் ஆதிக்க சக்திகளும் உருவாக்கிக் கொண்டுள்ளன. இந்தி பேசும் பகுதிகளிலுள்ள பரந்துப்பட்ட

மக்களிடையேகூட வட்டார மொழித் தேசிய உணர்வு வளர்வதற்குப் பதிலாக அனைத்திந்திய இந்து - இந்திய தேசிய உணர்வே வளர்ந்திருப்பதைக் காணலாம்.” (பக்கம் 232)

இந்து - இந்தி - இந்தியா எனும் கருத்தமைவு மேலாட்சித் திட்டம் கணிசமான வெற்றியைப் பெற்றுள்ளதை இது காட்டுகிறது. சுதந்திர இந்திய ஒன்றியத்தின் மையப்படுத்தலுக்கு இந்தக் கருத்தமைவு மேலாட்சி இன்றியமையாத பங்கினை வகித்து வருகிறது. அரசின் அதிகார மையப்படுத்தலும் நாட்டின் ஒருங்கிணைப்பும் இந்திய பெரும் முதலாளி வர்க்கத்தின் நலன்களுக்கு சாதகமாக இருக்கின்றன. இந்தியைத் தாய் மொழியாகக் கொள்ளாத பெரு முதலாளிகளும் இந்தி ஆட்சி மொழியாவதைத் தன் வர்க்க நலன் கருதி ஆதரித்தனர். இந்திய அமைப்பின் மையப்படுத்தலுக்கும் உள்நாட்டு சந்தையின் ஒருங்கிணைப்பிற்கும் அது உதவும் என்பதைக் கருத்தில் கொண்டே காந்தியின் சாதியான பணியா சாதியைச் சார்ந்த குஜராத்திப் பெரும் முதலாளிகள் இந்தி ஆட்சி மொழியாவதை ஆதரித்தனர். (இது ஒரு உதாரணம்.) ஆகவே “இந்து சமய வணணம் பூசப்பட்ட இந்தியத் தேசியமும் இந்தி மொழியும்” இந்தியப் பெருமுதலாளி வர்க்கத்தின் அனைத்திந்திய சந்தை ஒருங்கிணைப்பின் கருவியானதில் ஆச்சரியப்பட ஒன்று மில்லை. அதே நேரம் இந்த இந்து முதலாளிகள் பாகிஸ்தான் பிரிவினை தவிர்க்க முடியாதது என வாதிட்டதிலும் ஆச்சரியமில்லை. அந்தப் பிரிவினை அவர்களின் இந்து - இந்திய ஒருங்கிணைப்புத் திட்டத்தின் விளைவாக இருந்த போதும், அது அத்திட்டத்தின் பலப்பாட்டிற்கு உதவியது என அவர்கள் கணித்தனர். இத்தகைய கருத்துகளைக் கொண்ட இந்து பெருமுதலாளிகளின் பிரதிநிதியே பிரல்லா.

வட இந்திய பெருமுதலாளிகளுக்கும் காங்கிரசுக்குமிடையே நெருக்கமான உறவை ஏற்படுத்துவதில் முக்கிய பங்காற்றினார் காந்தி. அதே நேரம் இந்திய தேசியப் போராட்டத்தை வெகு ஐன மயமாக்குவதிலும் அவர் வெற்றி கண்டார். சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில் இந்தியப் பெருமுதலாளிகள், நிலவுடமையாளர்கள் ஆகிய இரு வர்க்கங்களின் நலன்களைக் காக்கவும் பலப்படுத்தவும் உதவிய காந்திய தேசியவாதம் அதே நேரம் நடுத்தர, கீழ் மட்ட வர்க்கங்களையும் சாதிகளையும் அணி திரட்ட உதவியது. சுதந்திரத்திற்கு முன் முரண்பட்ட நலன்களைக் கொண்ட வர்க்கங்களை, சாதிகளை பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு எதிராக ஒன்றிணைக்கும் கருத்தமைவின் பிரதான பிரதிநிதியாக, கவர்ச்சியும் மதிப்பும் கொண்ட அடையாளமாக விளங்கிய காந்தியை சுதந்திரம் உறுதியாக்கப்பட்ட நிலை வந்தபோது இந்திய பெருமுதலாளிகள் புறக்கணிக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். சுதந்திர இந்தியாவில் காந்தியின் செல்வாக்கு தொடர்வது தமது வர்க்க நலன்களுக்கு குந்தகம் விளைவிக்கும் என்பதை அவர்கள் காணத் தவறவில்லை. உதாரணமாக காந்தியின் அரசியல் கருத்துகள் அரச அதிகாரத்தின்

மையப்படுத்தலுக்குச் சாதகமானவையல்ல. அவரது பொருளாதாரக் கருத்துகள் முதலாளித்துவ நவீனமயமாக்கலுடன் முரண்பட்டன. அவரது இந்து - முஸ்லிம் ஒற்றுமை நிலைப்பாடு, பிரிவினைக்கு எதிரான போக்கு, இந்துப் பெருமுதலாளிகளின் நலன்களுக்கும், இந்து அடிப்படைவாதிகளுக்கும் ஏற்றதாக இருக்கவில்லை. காந்தியின் கைத்தறி இராட்டினம் இந்திய பெருந்தொழில் உற்பத்தி முதலாளிகளின் நலன்களில், அவர்களின் எதிர்காலக் கனவுகளில் நிராகரணத்தின் அடையாளம் போன்றிருந்தது. ஆகவே 1946க்கு பின் காந்தியை ஓரப்படுத்துவதில் பெருமுதலாளிகள் ஈடுபட்டது ஆச்சரியம் தரும் ஒன்றல்ல.

இந்து - இந்தி - இந்தியா எனும் வரலாற்றுத் திட்டத்தில் காந்தியின் ஆத்மீகவாதம் என்ன பங்கை வகித்தது என்பது ஆழ ஆராயப்பட வேண்டிய ஒன்றெனக் கருதுகிறேன். இடது சாரிகள் விரும்பத்தகாததாயினும் வியத்தகு முரண்பாடுகள் மிகுந்த பரிணாமப் போக்குகளைக் கொண்ட பார்ப்பனியமெனும் கருத்தமைவின் ஒரு குறிப்பிட்ட கால கட்டத்தின் ஆத்மீகப் பேச்சாளராக காந்தியைக் கருதலாமா? பிராமணர் மட்டுமன்றி மற்றைய உயர் சாதியினரதும் இசைவுடன் இயங்கி வந்த பார்ப்பனியத்தை (வெளியே இருந்து வந்த) காலனித்துவ ஆட்சிக்கெதிரான வெகுஜனப் போராட்டத்திற்கு உதவும் வகையில் வளப்படுத்தியதில், நெறிப்படுத்தியதில் காந்தியின் பங்கு என்ன? இந்தக் கேள்விகள் மேலும் ஆய்வுக்குரியவை. காந்தியின் ஆத்மீக வாதத்துடன் இணைந்த அரசியல் பொருளாதாரக் கருத்துகளை காங்கிரஸ் தலைமை நடைமுறையில் நிராகரித்தது. அதே நேரம் காந்தி சுதந்திர இந்தியாவின் இந்திய தேசத்தின் தந்தையாக புனிதமயப்படுத்தப்பட்டுள்ளார். இந்திய பெருமுதலாளிகளாலும் காங்கிரஸ் தலைமையாலும் பயன்படுத்தப்பட்டபின் ஒதுக்கப்பட்ட காந்தி இந்துமத அடிப்படைவாதி ஒருவனால் கொலை செய்யப்பட்டபின், ஒரு புனித கோபுரத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளார். இந்திய மக்களை இந்தியர்களாக ஒன்றிணைக்க இன்றும் காந்தி பயன்படுகிறார். இன்று அரசோச்சும் இந்து - இந்தி - இந்தியாவில் காந்தியம் தென்படவில்லை. ஆனால் அதே இந்தியாவின் அரசியல் ஒருங்கிணைப்பிற்கு காந்தி எனும் இந்து ஆத்மீகவாதியும் இந்திய தேசிய போராளியும் அவசியம். அப்படியாயின் இன்றைய "இந்து - இந்தி - இந்நீயா" கருத்துச் சமரில் காந்தியத்தின் பங்கு என்ன? அம் பேதகர் ஒருதடவை காந்தி பற்றிக் கூறியதை இங்கு மனங் கொள்ளல் தகும.

“ஒரு மகாத்மாவாக அவர் அரசியலை ஆத்மீகமயப்படுத்த முயற்சிக்கலாம். இதில் அவர் வெற்றி கண்டுள்ளாரோ என்னவோ, நிச்சயமாக அரசியல் அவரை வர்த்தக மயப்படுத்திவிட்டது. (commercialised)... சாதியையும் வர்ணத்தையும் எப்போதுமே மகாத்மா ஆதரிப்பதற்கான காரணம் என்னவெனில், அவற்றை எதிர்த்தால் அரசியலில் தனக்கிருக்கும் இடத்தை இழந்துவிடலாம்

என அவர் பயப்படுவதே. (Ambedkar's writings and speeches Vol. 1, 1979)

காந்தியின் வைதீகப் போக்கையும் ஆத்மீக வாதக் காரணங்களையும் குதர்க்கத்தையும் பயன்படுத்தி, அவர் சாதி அமைப்பை வர்ணத்துக்கூடாக மறைமுகமாகவும் நேரடியாவும் நியாயப்படுத்தியதையும் சமகாலத்திலேயே ஆழ விமர்சித்தவர் அம்பேத்கர். இஇஇ வில் காந்திப் பற்றிய விமர்சனத்திற்கு, அம்பேத்கரின் சிந்தனைகளைப் பயன் படுத்தி உள்ளார் நூலாசிரியர்.

இந்து - இந்தி - இந்தியாவின் விமர்சனத்துக்கூடாக முன் வைக்கும் மாற்று வழி விவாதங்களுக்கு உதவலாம்.

“எனவே அதிகாரப் பரவலும், சோசலிசமும் மக்களின் பல்வேறு தேசிய, மொழி, சமய, பண்பாட்டு, பிரதேச அடையாளங்களுக்கான பாதுகாப்பும், தன்னுரிமையும் சேர்ந்து நிலவுகிற ஒரு புதுவகையான இந்திய சமூகத்தையும் கற்பிதம் செய்து பார்ப்பது இன்றியமையாததாகிறது. இத்தகையதொரு இந்திய சமுதாயமே ஏகாதிபத்தியத்தையும் உலக பிற்போக்கு சக்திகளையும் எதிர்த்து நிற்க வல்லது. இன்றைய ‘ஒன்றுபட்ட ஒருமைப்பாடு’ உடைய இந்து - இந்தி - இந்தியா அத்தகையதன்று. இது ஏகாதிபத்தியத்தையும் பார்ப்பன - பனியா நலன்களையும் பாதுகாக்கவேன எழுப்பப்பட்ட ஒரு கோட்டை.” (பக்கம்: 239)

ஒரு மாற்று இந்தியாவைக் கற்பிதம் செய்தல் சுலபமானதல்ல. இந்தப் புதிய இந்தியாவை ஒன்றிணைக்க வல்ல அம்சங்கள் எவை? இந்து - இந்தி - இந்தியாவை விமர்சித்து அதன் உள்ளியக்கப்பாடுகளை விளக்குவதில் குறிப்பிடத்தகுந்த வெற்றியைப் பெற்றுள்ள நூலாசிரியர் “மாற்று இந்தியா”வின் சாத்தியப்பாடுகள் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. ஒருங்கிணைப்பு சக்திகளும் பிரிவினை சக்திகளும் பல மட்டங்களில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் இந்து - இந்தி - இந்தியாவில் ஒரு புதிய, ஒன்றிணைந்த இந்தியா பற்றிய கற்பிதத்திற்கு உதவக்கூடிய அம்சங்கள் என்ன? எஸ். வி. ஆரின் கட்டுரை இந்தக் கேள்வியை எழுப்புகிறது. ஒரு பல் தேசிய இன மக்கள் ஜனநாயக இந்தியாவைக் கற்பிதம் செய்தல். அத்தகைய இந்தியாவில் சோஷலிசத்திற்கான பரிமாணப் போக்குகளின் சாத்தியப்பாடுகள் எத்தகையவை? போன்ற விவாதங்கள் தோன்றி வளருதல் இந்திய மக்களுக்கு மாத்திரமன்றி உபகண்டத்தின் மற்றைய மக்களுக்கும் பயன்தர முடியும். இன்றைய இந்தியா மேலும் பிளவுபடலாம் அல்லது அது தவிர்க்கப்படலாம். இன்றைய உலகின் பெருந் தொகையான நாடுகள் பல்லின நாடுகளே. ஒன்றை இனத்தேச அரசு என்பது ஒரு சர்வலோக விதி அல்ல, என்ற உண்மையை மறுக்க முடியாது. தென் ஆசியாவில் பல் தேசிய இன அமைப்புகளின் சாத்தியப்பாடுகள் பற்றிய விவாதங்களே முதன்மை பெறவேண்டும்.

“இதெல்லாம் ஒரு கதையா?”

இல்லைதான், இப்படியொரு கேள்வி வந்தால் எப்படிச் சமாளிப்பது என்று புரியாமல் தான் இதை வெகு காலம் எழுதாமலேயே இருந்தேன். அதுவும் ஒருவகையில் நல்லதுக்குத்தான் என்று இப்போது படுகிறது.

ஒன்றுமில்லை - கதையில் ஒரு திருமணம் வருகிறது. அதை விலாவாரியாக விவரிக்கிற ஞானம் எனக்கிருப்பதாக எனக்கே நம்பிக்கையில்லை.

திருமணம் என்ற பேச்சு வந்தாலுமே எனக்கொரு கதை நினைவுக்கு வருவதுண்டு. அதை எந்தப் பாவி, எந்த நேரத்தில் என்காதில் ஒதினானோ, என் ஊணர்வுப் பொறியில் அது எப்போதும் நண்டுபறித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

கதையென்னவோ சுளுவானதுதான்; ஆனாலும் இதிகாசப் பாரம்பரியம் கொண்டது.

ஒரு கல்யாணத் தரகர் - தரகு வேலை பார்த்தே பழுத்துப் போனவர் - ஆக ஏழையானதொரு பெண் வீட்டாரிடம் பிள்ளை வீட்டுப் பெருமைகளை அளக்கிறார்:

“மாப்பிள்ளையோட தாத்தா அந்தக் காலத்துல செவரல்ட் கார்ல டாங்க் நிறைய பெட்ரோல் புடிச்சுண்டு, அவா நெலத்த ஒரு சுத்து வந்தார்னா, பெட்ரோல் தீர்ந்துபோய் வண்டி நின்னுடுமாம். அவரோட ஏக புத்திரன்—அதான் பிள்ளையாண்டானோட தோப்பனார் தன் பங்குக்கு அதை அமோகமா விருத்தி பண்ணி யிருக்கார். அவா தோப்பில தென்னையே ஐயாயிரம் தேறும். மேற்கொண்டு மா, பலா, வாழை, எலுமிச்சைன்னு வளைச்சு வெச்சிருக்கா. அவாத்துக்குப் பால் கறக்கறதுக்காகவே பத்துப் பன்னெண்டு காராம் பசுக்கள்ளா பாத்துக்கோங்கோ. அவாத்துப் பொம்மனாட்டிகள்லாம் வைரங்காய்ச்சி மரங்கள் மாதிரி. லாக் கர்ல எவ்வளவு இருக்குமோ. அவா பம்பு செட்டுலேர்ந்துதான் ஊருக்கே ஜலம் சப்ளையாறது. மாப்பிள்ளைப் பையனைப் பார்த்தா அசந்துடுவேள். நிகுநிகுன்னு அப்படியொரு நிறம்; கம்பீரம். ரொம்பப் படிப்பு. இங்கிலீஷ் படிப்போடு வேத சாஸ்திரங்கள்லேயும் கரை கண்டவன். உங்களுக்கொரு பைசா செலவில்லாமே உங்க பொண்ணைப் பண்ணிக்க விரும்பறான்.”

அடுத்த அறையிலமர்ந்து காதில் வாங்கிக் கொண்டிருந்த கல்யாணப்பெண் அவரை நோக்கி, “இங்க சித்த வர்றேளா, மாமா,” என்றாள்.

பெரியவர் எழுந்து போனார்.

கதவை மூடியவளாய், “மேலே சொல்லுங்கோ,” என்றாள்.

“நன்னா கேட்டுக்கோடி குழந்தே. பிள்ளையாண்டாளுக்கு நிலம் நீச்சு, மாடு கன்னு, தோப்பு துறவு, ஆளு அம்பு, வைரம் வைடுரியம், வண்டி வாகனம், வாசம் வசீகரம் எல்லாம் ரொம்ப அமோகமா இருக்கு,” என்றவர், துடைத்து வைத்தாற் போன்ற அவள் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்துவிட்டு, “சரி, இதையும் போட்டு வைத்தால் தப்பில்லை” என்று தீர்மானித்தவராய் அவள் காதோடு, ஒரு தீவிரமான தணிந்த குரலில், “ஒரு குந்தமணி பொறுமோடி குழந்தே, பயலுக்கு குஞ்சில்லைன்னு குறும்பு பேசறது?” என்றார்.

நீண்ட அரை நிமிஷ இறுக்கத்திற்குப் பின், “சரி, விடுங்கோ. இந்தப் பேச்சை இத்தோட விடுங்கோ,” என்று கை நீட்டினாள். அந்தக் கையைப் பற்றிக்கொண்டு, “விட்டேன், விட்டேன், விட்டுட்டேன்டி ராஜாத்தி,” என்றார் பெரியவர்.

“உங்க ஞைரியத்துவ நான் இந்த விவாகத்துக்குச் சம்மதிக்க லாமோன்னோ?”

“பேஷா.”

“நம்ம சாஸ்திரங்கள் ஏனக்குத் துணை வருமோன்னோ?”

“விட்டுத்தள்ளுடி கொழந்தே. தீர்க்காயுசு பவ.”

அந்தப் பையனுக்கும் அவளுக்கும் கோலாகலமாய்த் திருமணம் நடந்ததும், திரௌபதி மாதிரி அவள் பஞ்சரத்தினங்களாய் ஐந்து பிள்ளைகள் பெற்றுக் கொண்டதும், தர்மசாஸ்திரங்கள் மெச்சும் படியான பதிவிரதா சிரோமணியாய் அவள் புகழப்பட்டதும் அந்தக் கதையின் உன்னதப் பகுதியாக்கும். நமக்கெதற்கு அதெல்லாம்?

எனக்கென்னவோ திருமணத்தை முடிந்தவரை எளிமைப்படுத்தலாமே என்றுதான் யோசிக்கத் தோன்றுகிறது. ஒருவேளை ஆடம்பரத்திற்கான வசதி எனக்கில்லை என்பதாலோ, அல்லது திருமணத்திற்கான சடங்கு சம்பிரதாயங்களில் பரிச்சயம் இல்லாததோடு திருமணக்கடன் காரணமாய் வாழ்க்கையைத் தொலைக்க விரும்பாததாலோ அப்படித் தோன்றலாம்.

என் திருமணத்தை அப்படித்தான் நடத்திக் கொண்டேன். அதைவிட அதுவாகவே நடத்திக்கொண்டுவிட்டது என்பது சரியாயிருக்கும்.

திருமணத்திற்கு முன்பே என் மனைவியை நேசித்துக்கொண்டிருந்தேன் - மனைவியாக்கிக் கொள்ளத்தான். அவள் கடைசி இரண்டாண்டுப் படிப்பையும்கூட நானே சமாளித்துக் கொண்டேன். படிப்பு முடிந்த பிறகும் அவ்வப்போது அவளுக்குச் செலவுக்குப் பணம் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தேன்.

கவிதாசரண்

அப்போது அவள் தன் சித்தி வீட்டில் இருந்தாள். ஒரு நாள் கடிதம் வந்தது. “அம்மா, அப்பா போக்கு எனக்குப் பிடிக்க வில்லை. உங்களை உபயோகித்துக் கொள்ள நினைக்கிறார்கள். உங்கள் பணம்தான் அவர்களுக்கு வேண்டும். என்னை உடனே கூட்டிக் கொள்ளுங்கள்,” என்று எழுதியிருந்தாள்.

“சரி, வா,” என்று எழுதினேன்.

வந்துவிட்டாள்.

ஒரு பத்து நாள் குடும்பம் நடத்தியாயிற்று.

பதினோராம் நாள் அதிகாலை அவள் சித்தி வந்து சேர்ந்தார். “என்னைக் காப்பாத்துடிம்மா. ஒன்னோட அப்பா அம்மா என்னைப் போலீசுல புடுச்சுக் குடுத்துடப் போறாளாம். மெரட்டறாட. உன்னை அவாகிட்டே ஒப்படைச்சிடறேன். அதுக்குமேல ஒன்னோட சாமர்த்தியம்,” என்று அமுதார்.

எனக்கு அதிர்ச்சிதான். ஆனால் வாயைத் திறக்காமல் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னவள் ஒன்றும் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. சிறிது நேரத்தில் அவள் தாய் மாமன் வந்தான். மிரட்டினான் அவளை. என்னை மிரட்டிப் பயனில்லை என்று தோன்றியிருக்க வேண்டும்.

“உதவி பண்ண முன்வராதவன் இப்ப எந்த முகத்தை வச்சிண்டு புத்தி சொல்ல வந்தே? உனக்கு என்ன தகுதியிருக்கு?” என்று அவனைச் சாடினாள்.

அவள் வரமாட்டாள் என்று முடிவானதும், “ஒரு மாங்கல்யம் கூடப் போட்டுக்காம குடும்பம் நடத்தறியேடி, வெக்கமா இல்லே?” என்றான்.

“குடும்பம் நடத்தறேனோ இல்லியோ. தெரிஞ்சப் பிறகும் என்னை இங்கேருந்து இழுத்துண்டு போய் இன்னொரு கல்யாணம் பண்ணி வைக்கறேங்கிறியே. நீதான் வெக்கப்படணும். நான் ஏன் படணும்?”

அவர்கள் போய்விட்டார்கள்.

அன்று இரவு, “என்னை அனுப்பிடாதேங்கோ. நான் செத்துடுவேன்,” என்று அமுதாள். அவளுக்கு இதுவரை நான் ஒரு ஆறுதலும் சொல்லவில்லை என்பதை உணர்ந்து, “நான் ஏன் உன்னை அனுப்பணும்? ஏன் அப்படி நினைக்கிறே?” என்றேன்.

“ஒரு தாலிகூட போடலியேடி. அவர் உன்னை அனுப்பிச் சிடுவார்’னு சித்தி சொல்றா.”

“இதுவா பிரச்சினை? தாலி போட்டுண்டு, ஒரு பொண்ணையும் பெத்துண்டு, அஞ்சாறு வருஷமா ஒன்னோட கூடப் பொறந்தவ உங்க வீடல்தானே இருக்கா. அது தேவலையா?”

“ஐயோ. அப்படியெல்லாம் பேசி என்னைப் பயமுறுத்தா தேங்கோ.”

“சரி. இன்னிகே போய் மாங்கல்யம் வாங்கி வந்துடலாம். கவலையை விடு.”

வாங்கிவந்து அவள் கழுத்தில் கட்டினேன்- என் வீட்டுக்குள்; எந்த சாட்சியுமில்லாமல்.

சடங்கு பண்ணாமல், விருந்து வைக்காமல், ஊர்வலம் போகாமல் பண்ணிக் கொண்டதற்காக எங்களை யாரும் தம்பதிகள் இல்லையெனச் சொல்லிவிடவில்லை. நாம் மனிதர்களாயில்லாத போதுதானே இதுவெல்லாம் பிரச்சினை.

இந்தப் பேச்சுகளெல்லாம் என் கதை பற்றிச் சொல்லத்தான். கதையில் ஒரு திருமணம் வருவதாகச் சொன்னேன் இல்லையா? அது ஒன்றும் உங்கள் வீட்டு, எங்கள் வீட்டுத் திருமணம் இல்லை. ஒரு ‘சாமான்யன்’ வீட்டுத் திருமணமாகும். ஒரு காலத்தில் ரந்துமுனை ‘உக்கடையில்’ ஒரு டீ வாங்கி, இரண்டு மூன்று பேராய்ப் பகிர்ந்து குடித்து, ஊரைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்த ஒரு அற்பமான ஆள், அரசியல்வாதியாகி, ‘சாமான்யன்’ என்று தனக் கொரு கௌரவமான பெயர் சூட்டிக்கொண்டு, கட்சிக் கொடியை விரித்தே காசு சேர்த்து, தலைவனாகி, இப்போது ‘திரை’ வசூலித்தே கை சலித்துக் கொழுத்துப்போனவன் வீட்டுத் திருமணம். உத்தேசமாக, ஒரு பத்து கோடி ரூபாயில் நடந்த பகட்டான திருமணம்.

கோடிகளைக் கொட்டியிறைத்த திருமணம் என்பதால், அதன் செலவு பற்றிய விவரம் தருவதுதான் என்னைத் திகைப்புக்குள்ளாக் கிய சமாச்சாரம். என்னதான் இந்திய ரூபாயின் மதிப்பு அதள் பாதாளத்தைத் தொட்டாலும், பத்து கோடி ஒரு பெரிய பணம் தான். அதை என்னமாய்ச் செலவு செய்வது என்பது பிடிபடவே இல்லை. இந்தக் கூத்தில் கதையில் வருகிற ஒரு வியாபாரி தலையில் துண்டு போட்டவனாய், “ஊரைக் கூட்டி தேரை இழுத்தாச்சு. பற்றுல பத்தும் போயி, வரவுல பத்தாச்சுப்பா,” என்கிறான். இதைக் கேட்டுக் கொண்டே போகிற நடைபாதைவாசி, “எடுத்த வனப்பத்திக் கொடுத்தவனுக்குத் தெரியாத ரகசியமா?” என்று சிரிக்கிறான். ஏறுக்குமாறான இந்தப் பேச்சுகளையும் சேர்த்துப் பணப் பங்கீடு செய்வது அப்படியொன்றும் சுலபமானதாயில்லை.

இப்படியாகப்பட்டதொரு குளறுபடியான சந்தர்ப்பத்தில்தான் தமிழ் நாட்டு முதலமைச்சர் வீட்டுத் திருமணம் வந்து கை கொடுத்து உதவியது. இந்த நூற்றாண்டில் நடந்த விலை மதிப்பற்ற ஆடம் பரம் என்று உலகம் முழுதும் பேசப்படுகிற திருமணமல்லவா அது. செலவினங்களையே தாங்கள்தான் கம்ப்யூட்டரில் பதிவு

செய்தவர்களைப் போல 117 கோடி என்று கணக்குச் சொல்கிறார்கள். 'அநாகரிகமான ஆடம்பரம்' என்று கர்நாடகச் சட்டப் பேரவையில், காவிரி நீரோடு சம்பந்தப்படுத்தி, தேவ கௌடவுக்கு வேண்டாதவர்கள் வர்ணிக்கிறார்கள். இதிலிருந்து 'நாகரிகமான ஆடம்பரம்' ஒன்று இருக்கும் என்று தெரிகிறது.

அழைப்பிதழ் கொடுப்பதிலிருந்து கல்யாண விருந்து வரை, பாமரன் திகைக்கத் திகைக்க எப்படியெல்லாம் செலவு செய்யப்பட்டதென்ப பத்திரிகைகள் மாய்ந்து மாய்ந்து எழுதிக் குவித்தன. பொதுச் சாலையில் போகிறவனும் பார்த்து அதிசயிக்கும்படியான கண்ணில் அடங்காத கோலாகலங்கள். மரங்கள் யாவும் மின்பூக்கள். சாலை நெடுக குலைவாழை மரங்கள்; அரண்மனைத் தூண்கள்; கோபுர வாயில்கள். கண்ணைப் பறிக்கும் விதானங்கள். வண்ண வண்ணமான ஒப்பனைகள். 'பிரம்மாண்டத்தை'க் கோலப் பொடியாக்கி, காற்றில் தூவினாற்போல் ஓர் அற்புதம்.

என் கதையில் வரும் பத்து கோடியைப் பற்றாக்குறை வராமல் பங்கீடு பண்ண வேண்டுமே என்பது என் இப்போதைய கவலை என்றால் பாருங்களேன்.

கதையின் இறுதிப் பகுதியில் ஒரு பிச்சைக்காரன் —காரன் என்ன— பிச்சைக்காரர் வருகிறார். என்னதான் கோடிகளானாலும் மனிதனுக்கப்பால்தான் எல்லாம் என்று இந்தப் பிச்சைக்காரரைப் பார்த்ததும் தோன்றியதால் இந்த மரியாதை.

பிச்சைக்காரரின் தாடியையும் தலை முடியையும் கொஞ்சம் சீர் செய்தால் அசல் வள்ளுவர் மாதிரியே இருப்பார் என்று தோன்றியது. முகத்திலும் கூட அந்த ஞானமும் ஆன்றவிந்தடங்கிய அமைதியும் குடிகொண்டிருந்தாற்போல் பட்டாலும் அதையும் மீறி வாடிக் கறுத்திருந்தது. வயிறு ஒட்டிக் கிடந்தது. கயிற்றால் கட்டிய ஒரு தூக்குக் குவளை — தகரம்தான் — தோளில் தொங்கியது. 'இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து கெடுக உலகியற்றியான்' குறளை அவர் இயற்றலாம்தான் — கொஞ்சம் கோபம் அந்த முகத்தில் குடி வர வேண்டும்.

சாலையின் இருமருங்கும் திருமண அலங்காரங்கள்; சாலையோரத்தில் சாக்கடை போல் தேங்கி நின்ற நீர். நீரைக் கண்டதும் நம் பிச்சைக்காரர் மெள்ள இறங்கினார். குவளை நிறைய அந்த நீரை முகந்து கொண்டு நிமிர்ந்தார். குவளை விளிம்பைக் கடித்துக் கொஞ்சம் நீரைப் பருகினார். சிறிது நீர் எடுத்துத் தன் முகத்தை நனைத்து, தாடியை ஈரக் கையால் உருவிக் கொண்டார்.

மீண்டும் சாலைக்கு வந்தார். பாதியளவு நீரோடு இடுப்பு வரை தொங்கும் குவளையை இடக்கையால் பற்றிக் கொண்டு மெல்ல நடந்தார். சாலையில் நடமாட்டம் கூடியது. திருமண விருந்து முடிந்து, காரிலும் நடந்தும் மனிதர்கள் வந்து கொண்டிருந்தனர்.

திருமண விருந்து நடந்த பந்தல் இந்தப் பிச்சைக்காரர் நடமாடும் தொலைவில்தான் இருந்தது.

அப்போது, சாலையில் விரைந்து கொண்டிருந்த ஒரு கார், டயர் தேயும் படியாகச் சத்தமிட்டு, ஓரமாய் ஒதுங்கி நின்றது. காரிலிருந்து மூன்று பேர் இறங்கினர். ஒருவர் தன் கையினால் வாயைப் பொத்தி ஒங்கரித்துவரும் வாந்தியை அடக்கிக் கொண்டிருந்தார். இறங்கியதும், உட்காரும் முன்பாகவே 'ஓவ்' என்ற இரைச்சலுடன் கொடகொட வென்று வாந்தி பண்ணினார். கொஞ்சம் ஆகவாசப் படுத்திக் கொண்டதும் ஒருவர் தாது நீர்ப் புட்டியைக் கொடுத்து வாய் அலம்ப வைத்தார். மற்றொருவர் சிரித்துக் கொண்டே, "கொஞ்சமா கொட்டிக்கடானேன். கேக்கல. மூக்கப் புடிக்க வெட்டினான். இப்ப மொத்தமும் வெளியே வந்திரிச்சு. சரி வா. கொஞ்சம் தீர்த்தம் போட்டுக்கிட்டா எல்லாம் சரியாய் போயிடும்," என்றார்.

அவர்கள் ஏறிக்கொண்டதும் கார் விரைந்தது.

பிச்சைக்காரர் அந்த இடத்திற்கு வந்தார். கார்காரர் வெளித் தள்ளிய குவியல், காப்பறிகளும் மாவுப் பொருளும், பழச்சாறும், சோற்றுப் பருக்கைகளுமாகக் குழம்பித் தளும்பி நின்றது.

பிச்சைக்காரர் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். சாலை தன்பாட்டுக்கு இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. மேலே பார்த்தார். மரத்தில் தொங்கிய மின் பூக்கள் பகல் வெளிச்சத்தில் வெளிறிக் கிடந்தன.

அவர் தன் நீர்க் குவளையைக் கையால் பற்றி, மெல்லக் குனிந்து தரையில் வைத்துக் குந்தினார். பிறகு கொஞ்சம் நிதானித்து, தனது குச்சி விரல்களை நீட்டி, அந்தக் குவியலில் நுழைத்தார். அதில் கிடந்த சோற்றுப் பருக்கைகளை மட்டும் கொஞ்சம் சிரமப்பட்டுப் பிரித்தெடுத்துத் திரட்டி, தன் குவளையில் போட்டார். பின்னர் அங்கேயே சம்மணமிட்டு உட்கார்து கொண்டார். குவளையில் போட்ட பருக்கைகளை நீரில் கழுவியெடுத்துத் தன் மடித்துணியை விரித்து அதில் போட்டுத் துடைத்தார். துணியும் அழுக்குதான். துடைத்த பருக்கைகளைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வாயில் அள்ளிப் போட்டுத் தின்றார்.

அவரின் குச்சி விரல்கள் பருக்கைகளைத் தொட்டெடுப்பதைப் பார்த்ததும், வள்ளுவருக்கு உணவு பரிமாறும் போது மறவாமல் ஒரு குவளையில் நீரும் ஒரு ஊசியும் கொண்டு வந்து வைப்பாராமே வாசுகி, அது நினைவுக்கு வந்தது. பருக்கை சிந்தினால் அந்த ஊசியில் குத்தி, நீரில் கழுவி உண்ணவாம் அது. பாவம், வாசுகியும் சிந்தவில்லையாம். வள்ளுவரும் கழுவவில்லையாம். இந்தக் கதையை எவன் புனைந்திருப்பான்? நெல்லுச் சோறு மட்டுமே தின்றவனாகத்தான் இருக்க வேண்டும். கூழ் குடித்துப் பழகியவனுக்கு ஊசி தேடக் கற்பனை ஓடாது. இது என்ன வகை கற்பனை? வள்ளுவர் என்னதான் ஞானவான் என்றாலும் அவர்

கவிதாசரண்

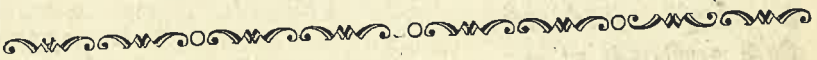
ஒரு பறையன்தான் எனக் காட்டத்தானே. அவர் மேல் தூய்மையை ஒரு சுமையாய் ஏற்றத்தானே. வாசுகியை ஒரு பருக்கையைச் சிந்தக்கூடத் தன்னுணர்வற்ற அடிமைச்சியாய்க் காட்டத்தானே. இதையும் செய்துவிட்டு, அவருக்குப் பூணூலும் போட்டு விட்டானே, எப்படி. புத்தி என்பது பூணூலுக்கு மட்டுமே சொந்தம் என்று காட்டவா? திருட்டுப் பூணூலுக்குமாகத்தானே.

நம் பிச்சைக்காரருக்கு ஊசி வைக்க வாசுகி இல்லை. அவர் விரல்களே ஊசிகளைப் போலத்தான் மெலிந்திருந்தன.

அப்போது இரண்டு போலீஸ்காரர்கள் அந்த வழியே வந்தனர். அவர்கள் தங்கள் அதிகார முகமுடியைக் கழற்றி வைத்து விட்டு, ஒருவன் வாயெல்லாம் பல்லாக திருமணப் பந்தியில் பரிமாறியவன்; மற்றவன், உண்டு முடித்து வெளியேறுகிறவர்களுக்குத் தாம்பூலம் கொடுத்து வணங்கியவன்.

நம் பிச்சைக்காரர் அருகில் வந்ததும் தாங்கள் கழற்றி வைத்த முகமுடியை மீண்டும் மாட்டிக் கொண்டு, “ஓதுங்கி உட்காற்றாதேவ்டியா மவனே,” என்று ஆளுக்கொரு உதைவிட்டுத் தங்கள் சுயமரியாதையை மீட்டெடுத்துக்கொண்டவர்களாய் நடந்தனர்.

(‘உதவிக் கரங்கள்’ வித்யாகருக்கு)

அகப்பை—

பிரெஞ்சு கலைக் கூடத்து
அகப்பை ஏந்திய நிக்கோலாய் ஓவியத்தில்
என் பாட்டி உருவமாய். . .

அவள் அகப்பை எடுப்பதே அமர்க்களம்.

அலாதி ரசனை அவளுக்கு.

மெல்ல கலைத்து எடுப்பாள்.

மிருதுவாய் தடவுவாள்.

சொர சொரப்பின்றி

சொகுசாய் வழுக்கும் ஓடு எடுப்பாள்.

பெரிதும், சிறியதுமாய்,

குண்டும், குடையுமாய்,

நீட்டும், குட்டையுமாய்,

உருவ வாரியாய் பொறுக்குவாள்.

கருப்பான ஓட்டை விரித்து
 அழுத்தியும் பார்ப்பாள் — அதன்
 பக்கவாட்டு விரிசலைக் காண.
 கையை நீட்டி, சட்டியின் உள்
 அகப்பை கொண்டு எடுப்பதாய்
 அபிநயம் செய்வாள் — வெற்று
 காற்று வெளியில்.

உயர்த்திப் பார்ப்பாள்
 இணைப்பில் இடைவெளி அறிய.
 கைப்பிடியை மெல்ல நீவிப் பார்ப்பாள்
 செதில்கள் சிக்குதா என.
 மெல்ல வளைத்தும் உறுதி அறிவாள்.
 கைப் பிடியின் தடிமன், நீட்டுக்கு ஏற்ப
 ஒத்து உள்ளதா என அளப்பாள்.

இலவமான குழியா என கையால்
 இறைத்துப் பார்ப்பாள்.
 விரல் நுனியால் தட்டி
 சீமைத் தேங்காய் ஓடா என
 கலந்து ஆலோசிப்பாள்.
 கைப்பிடியின் கணுக்களை எண்ணி
 அதிஸ்டமானதா என்றும்
 அறிந்து விடுவாள்.

வீட்டில் இரவாணம், கதவிடுக்கு,
 ஒட்டுச் சந்து, அட்டாளி
 தாழ்வாரத்து விட்டம் என்று எங்கும்
 அகப்பையாய் சொருகுவாள்.

இன்று என் எண்ணங்களைப் போல்
 வீடே வெறுமையாய் உள்ளது,
 அவள் அகப்பைகளைத் தவிர.

—கு. திருமாறன்

கவிதாசரண்

என் வீட்டு எதிரில் ஓர் எருக்கஞ்செடி—

தாவரக் குற்றவாளியா
காடு கடத்தப்பட்டு அடுக்கு வீடுகளுக்கிடையே
என் வீட்டெதிரில் இருக்கும்
இந்த எருக்கஞ்செடி?

காவல் துறையின் புலன் விசாரணை போல்
காற்று
இதன் குடுமியைப்
பிடித்து அறைகிறது.

இரவு பகல்களில்
பேசுவதற்குக் கூட எந்தச் செடி கொடியும்
அருகில் இல்லை.

தனக்குத்தானே உரையாடிக் கொள்ளும் போது
வார்த்தைகள்
வேர்களை இரத்தத்தில் நனைக்கின்றன.

நந்தவனக் கனவுகள்
வசந்தக் கற்பனைகள்
முகாம் போடத் தயாரித்திருந்த பட்டியலில்
அகற்றப்பட்ட பெயர்களில் ஒன்றாக
இந்த எருக்கு!

வாழ்க்கையும் மரணமும்
சப்புக் கொட்டி உறிஞ்சுகின்றன
இதன் இதயத் துடிப்புகளை.

ஆட்டுக் காதுகள் போன்ற
தடித்த இலைகளைக் கிள்ளிவிட்டு
விளையாட வருவதில்லை தென்றல்!

வெயில் போடும்
வெப்ப உத்திரவுகளால்
பகல்கள் வெடித்து உதிரும் இதன் மேல்!

நட்சத்திரங்களின்
இளைத்த வெளிச்சத்தில்,
காயம்படாத இடங்களில்
களிம்பு தடவும் இரவுகள்!

எல்லாச் செடிகளுக்கும் பாய்ச்சிய பின்
மிஞ்சிய பச்சையை
இயற்கை
தண்ணீர்விட்டு விளாவியிருக்கிறது
இந்த எருக்கில்.

அடுக்கு மனைக் குடியிருப்புக்
குழந்தைகளின் அழகை ஒலி கேட்டே
வளர்ந்திருக்கிறது.
சிறகிசை வாணர்கள் பறந்துவந்து பாட இது
பிருந்தாவனமா என்ன?

வழி தப்பிய
வண்ணத்துப் பூச்சி ஒருநாள்
மயங்கிச் சுற்றியது இதன்மேல்.

மருத்துவ மனையில் சேர்க்கப்பட்ட
நோயாளிபோல் முகம் வெளிறிய
ஊதாப்பூக்கள்
உட்கார்ந்திருந்த காம்புகளைவிட்டு
ஒடிவிடத் துடித்தன அந்த
வண்ணத்துப் பூச்சியோடு

அடுக்கு மனைகளில்
அங்கங்குத் தொட்டிகளில்
முக்கிக் கொண்டிருக்கும் செடிகள்
எட்டிப் பார்த்தன
ஈழத் தமிழனை இங்குள்ள தமிழர்கள்
பார்ப்பதுபோல்.
ஏனென்று கேட்கவா முடிகிறது
அருகில் போய்?

—தமிழன்பன்

தொடர்: 6

நானும் நாடகமும்

ஜெயந்தன்

— மோகன் ராகேஷின் நாடகத்தில் மூன்று பாத்திரங்களை ஒரே நடிகர் ஏற்கிறார். அதை நடிகனுக்கான சவால் என்கிறீர்கள். ஆனால் நீங்கள் எனக்குப் படிக்கக் கொடுத்த உங்கள் கவிதை நாடகமான 'மெய்'யில் ஒரு பாத்திரத்தை மூன்று நடிகர்களைக் கொண்டு நடிக்க வைத்திருக்கிறீர்கள். இது எதிர்மறையாக அல்லவா இருக்கிறது!

— இதிலொன்றும் எதிர்மறை இல்லை. இந்த நாடகத்திற்கு இப்படியொரு அமைப்பு தேவை. அவ்வளவுதான். 'மெய்' நாடகத்தில் கதாநாயகனான சின்னப் பையனின் நீண்ட வாழ்வு வருகிறது. அவனது 35 முதல் 70 வயது வரை. ஆனால் நாடகமோ, அவ

னது அந்திம காலத்தில் அவன் வீதியில் எறியப்பட்டிருக்கும் நிலையில் துவங்குகிறது. நாடக நிகழ்வுகள் அந்த நிலையைச் சுற்றி ஒரு 15 விழுக்காடுதான் நடக்கிறது. மீதியெல்லாம் 'பிளாஸ் பேக்' கில் வருகின்றன. இந்த பிளாஸ் பேக் உத்தியானது பொதுவாக, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட (Selected) நிகழ்வுகளை மட்டும் கொண்டு நாடகம் சுருக்கமாகவும் விறுவிறுப்பாகவும் செல்வதற்காக கையாளப்படுகிறது. இந்த உத்தியின் வசதியைக் கொண்டு கால வரிசை பற்றிய கவலையில்லாமல் நிகழ்வுகளை முன்பின் னாகக் காட்டிச் செல்லும்போது நடிகனுக்கான ஒப்பனைச் சிக்கல் வருகிறது. முதல் காட்சியில் தொண்டுக் கிழமாக டீக்கடையில் யாசகம் கேட்கும் சின்னப் பையன், அடுத்த காட்சியிலேயே கம்பீரமான வடிவழகான சின்னப் பையனாக வருகிறான். அதற்கடுத்த காட்சியில் புலிவேஷம் தரித்து ஆடுகிறான். மீண்டும் 70 வயது சின்னப் பையனாகவோ, அல்லது 40 வயது சின்னப் பையனாகவோ. இந்த மூன்றையும் ஒரே நடிகன் செய்வதென்றால், உதாரணமாக, அடுத்த காட்சிக்காக அவன் புலி வரிகளின் பெயிண்டை கழுவவே ஒரு மணி நேரம் ஆகிவிடும்- (இந்த நாடகத்தில் அவன் ஒருமுறை முழுமையாக ஆடுவதோடு, அப்புறம் நான்கைந்து முறை, இடையிடையே ஓரிரு நிமிஷங்கள் வந்து ஆடிவிட்டுப் போகிறான்.) ஆகவே பாத்திரத்தின் ஒவ்வொரு நிலைக்கும் ஒரு நடிகன் என்ற ஏற்பாடு. இதனால் காட்சிகள் சரளமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கும்.

தவிர இந்த நாடகத்தில் பிரச்சினை, இதையும் கூட தாண்டிச் செல்கிறது. செயற்கை வடிவத்தில் அமைந்த இந்த நாடகத்தில் சில காட்சிகளுக்கு கட்டுப்பாடற்ற இறக்கை முளைத்து விடு

கிறது- உதாரணமாக, ஒரு கட்டத்தில் 70 வயது சின்னப் பையனும் 35 வயது சின்னப் பையனும் சந்தித்துக் கொள்கிறார்கள். நீங்கள் படித்திருப்பீர்கள்.

முதிய சின்னப் பையன்: சின்னப் பையா, வா.
என்னை அறிவாயோ?

35 வயது சின்னப் பையன்: அறிவேன்.

நான்தானே?

முதிய சின்னப் பையன்: ஆம். நீயேதான்.

ஆனால்,

ஏனிந்தத் தலை இறக்கம்?

அறுவெறுப்பா? வெறுப்பா?

35 வயது சின்னப் பையன்: இரண்டுமல்ல.

பயம்.

நாடி நரம்புகளில் அதிர்வு.

விழி பிதுங்கல்.

முடிவென்னும் ரகசியம்

அறிய வந்த நடுக்கம்.

முதிய சின்னப் பையன்: (முணுமுணுக்கிறான்,)

முடிவென்னும் ரகசியம்

அறிய வந்த நடுக்கம்.

ஆனால், எனக்கு

மகிழ்ச்சியே.

35 வயது சின்னப் பையன்: ஏன்?

முதிய சின்னப் பையன்: என்னால்தான் நான்

உன்னை அறிகிறேன்.

நான் நீயாயிருந்த போதில்

நீ, நான் வாங்கிவந்த வரமென்று

நான் உணரவில்லை.

இப்போது நீ— உன்

'நீயை' அறியாதது போலவே.

முதுமைதான்

இளமையைக் கண்டுகொள்கிறது.

முதுமை அடிக்கோல் கொண்டுதான்

இளமைச் சிகரம் அளக்கப்படுகிறது.

முதுமையின்றேல் இளமை

வெறும் சமவெளி.

எப்போதும் கிடைக்கும் சோறு.

முதுமைதான் பசி.

பசித்த நான்தான்

பறிமாறப்பட்ட உன்னை

கண்டுகொள்ள முடிந்தது.

ஓ! எப்படியிருந்தவன் நான்!
நீயாக! நீயாக!
ஒரு குன்றாக!
இல்லையா?

—இந்த இடத்தில், இரண்டு நடிகர்கள் என்பது ஒரு கட்டாயம் இல்லையா? ஒரே நடிகனை வைத்து முடிக்க இது சினிமா இல்லையே.

— சரிதான். ஆனால் ஒத்த மாதிரி மூன்று நடிகர்கள் கிடைப்பார்களா?

—உயரத்தில், உடல் பருமனில் கூடுமானவரை ஒத்தமாதிரி கிடைத்தால் நல்லதுதான். ஆனால் கொஞ்சம் ஏறக்குறைய இருந்து விட்டால் ரசிகர்கள் ஒத்துக் கொள்ள மாட்டோம் என்று எழுந்து போய்விடுவார்களா என்ன?

— அது சரிதான்.

அதிருக்கட்டும். வேறு ஒரு விஷயம். இப்போது எனது ஆசைகளில் ஒன்று அநேகமாக Out என்றே தோன்று கிறது.

—எதைச் சொல்கிறீர்கள்?

— முன்பு எனக்கும் ஒரு ஆசையிருந்தது, நானும் நாடகம் எழுதலாமென்று.

—இப்போது என்ன ஆயிற்று?

— இப்போது நீங்கள் சொன்னதையெல்லாம் வைத்துப் பார்த்தால் எனக்கே பயமாக இருக்கிறது.

—ஏன்?

— நாடகம் எழுதுவதென்றால் இலக்கியவாதியாக இருக்க வேண்டியிருக்கிறது; நாடக இயல் தெரிய வேண்டியிருக்கிறது; அரங்க உத்திகள் தெரிய வேண்டியிருக்கிறது. நிறைய நாடகங்கள் படிக்க வேண்டும்; நிறைய நாடகங்கள் பார்க்க வேண்டும்; வாழ்வில் நடக்கும் 'அசலான' நாடகங்களை காணும் திறமை வேண்டும்; வடிவப் பிரக்ஞை வேண்டும்; தத்துவம் அறிய வேண்டும்; தனித் துவம் பேண வேண்டும்; வகையறா வகையறா.

—இல்லையில்லை. அப்படியில்லை. யாரும் வீட்டில் புத்தகத்தை வைத்து நீச்சல் கற்றுக் கொண்டு கிணற்றில் குதிப்பதில்லை. நீச்சல் கற்க வேண்டுமென்றால் தண்ணீரில் இறங்க வேண்டுமென்பது சாதாரண பழமொழிதான்.

நீங்கள் நாடகம் எழுத விரும்பினாலும் சரி, சிறுகதை, நாவல் எழுத விரும்பினாலும் சரி, அல்லது ஒவியம் சிற்பம் போன்ற எதில் இறங்க ஆசைப்பட்டாலும் சரி, முதலில் நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது அதில் உங்களுக்கொரு ஆற்றல் பண்பு (Calibre) இருக்கிறதா என்பதுதான்.

நீங்கள் எழுதத் துவங்குங்கள். ஒரு நல்ல, குறிப்பிட்ட கால முயற்சிக்குப் பின் உங்களுக்கே அது தெரியும். விஷய பூர்வமான நண்பர்களும் உதவக்கூடும். அப்படியொரு ஆற்றல் உங்களுக்கு இருப்பதாகத் தெரிந்தால் தொடர்ந்து செல்லுங்கள். எழுதுவது என்பது E. B. White சொல்வது போல 'எழுதுபவனிடமுள்ள சரக்கை தீர்ப்பது மட்டுமல்ல, அவனிடம் புதிது புதிதாக சரக்குகளை கொண்டு வந்து சேர்ப்பதுமாகும்.'

நீங்கள் எழுதுவது, படிப்பது, பார்ப்பது, சிந்திப்பது எல்லாம் இணைந்து போய்க் கொண்டிருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் ஒரு கால கட்டத்தில் ஒரு வெற்றிகரமான (அ) திருப்திகரமான படைப்பாளியாக பரிணமிக்க முடியும். 'எழுத எழுத செய் நேர்த்தி' என்பது தெரிந்ததுதான். ஆனால் இன்னொரு உண்மை கூட உண்டு. எழுதுவது என்பது ஆரம்பத்தில் 'சிந்தனையை வரி வடிவம்' செய்வது என்றிருப்பது ஒரு கால கட்டத்தில் 'எழுதுவது என்பதே ஒரு சிந்திக்கும் 'process' என்ற ரசாயன மாற்றம் கொள்வதும் உண்டு. இதை முடிந்தால் விரிவாக பிறகு பார்க்கலாம்.

— ஆக, நான் இப்போது செய்ய வேண்டியது என்னிடம் நாடகப் படைப்பாக்கத்திற்கான ஒரு ஆற்றல் பண்பு இருக்கிறதா என்று சோதனை செய்வது. இல்லையா?

—ஆமாம்.

— இந்த ஆற்றல் பண்பு எப்படி ஒருவரிடம் அமைகிறது?

—அது இரண்டு வகையில் என்பது என்னுடைய அனுமானம். ஒன்று: ஒருவனுடைய மூளை அமைப்பு.

இரண்டு: அவன் இதுவரை வாழ்ந்த வாழ்க்கையில் — சூழ்நிலையில் — அவனது மூளை அமைப்போடு நெருங்கி வந்த நிகழ்வுகள், கேட்டது, படித்தது, பார்த்தது வகையறா.

— இந்த 'மூளை அமைப்பு' என்று எதைச் சொல்கிறீர்கள்? ஏதோ மதவாதிகளின் சொல்லாடல் போல் இல்லை?

—இல்லையில்லை. இதை நான் முற்றிலும் விஞ்ஞான பூர்வமான கோணத்திலிருந்தான் பேசுகிறேன். மனிதனும் ரசாயனக் கலவைகளால் ஆன பிம்பம்தான். அவன் சூழ்நிலையால் மட்டும் உருவாவதில்லை. அவனது வளர்ச்சிப் போக்கில் அவனது ரசாயனங்களும் பங்கு வகிக்கின்றன. அவனது ஜீன்கள், குரோமோசோம்கள், ஹார்மோன்கள் பற்றியெல்லாம் இங்கே விரிவாகப்

பேச வாய்ப்பில்லை. ஒரு பிராக்க்டிகல் உதாரணம் மட்டும் சொல்கிறேன். இரட்டையாகப் பிறந்த குழந்தைகள் இரண்டையே, விளையாட்டுப் பொருட்கள் நிறைந்த ஓர் அறைக்குள் தனித்தனியாக அனுப்பினால் இரண்டும் வெவ்வேறு பொருட்களை தேர்வு செய்து எடுத்து வருகின்றன. சில சமயம் ஒரு குழந்தை விரும்புவதை இன்னொரு குழந்தை பார்க்கவே பயப்படுகிறது. ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் பிறவியிலேயே ஒரு தனித்தன்மை (Uniqueness) இதைத் தான் நான் மூளை அமைப்பு என்று சொல்கிறேன். ஒருவேளை விஞ்ஞானிகள் இதற்கும் மேலான சொல்லையோ விளக்கத்தையோ தரலாம். இப்போதைக்கு விஷயம் என்னவென்று நான் சொல்லவோ நீங்கள் புரிந்து கொள்ளவோ இது போதும் இல்லையா?

— சரிதான். சரி இந்த 'மூளை அமைப்பு' மற்றும் சூழ்நிலை சாதகத்தில், உங்கள் நிலை எப்படியிருந்தது?

— இரண்டும் ரொம்ப சாதகம் என்றே நினைக்கிறேன்—நாடகம் எழுத. ஒரு சிறுகதை எழுத எனக்கு 1 மாதம், 2 மாதம் ஆகிறதென்றால் ஒரு பெரிய நாடகத்தை ஒரு வாரத்திலேயே எழுதிவிட முடிகிறது. அது மட்டுமல்ல, எழுதும் போதே எனக்கு சந்தோஷம் தருவது நாடகம்தான். (சமீப காலமான சில சிறுகதைகள் தவிர்த்து)

— நாவல்?

— நாவலில் நானொரு failure case. என்னுடைய மூளை அமைப்பே இதற்கு எதிர் என்று நினைக்கிறேன்— சுமார் 1000 அல்லது 500 பக்கம் வரும் ஒரு canvass ஐக்கூட என் மூளை நினைத்துப் பார்க்கவே பிடிவாதமாக மறுக்கிறது. அதற்கு நம்பிக்கையே இல்லை. இவ்வளவிற்கும் ஏகப்பட்ட நாவல்கள் படித்தவன் - படிக்கிறவன் நான்.

— சரி, நாடக ஆக்கத்தில் உங்கள் சூழ்நிலையின் பங்கை கொஞ்சம் சொல்லுங்களேன். எனக்கு ஏதாவது ஒத்து வருகிறதாவென்று பார்க்கிறேன்.

— இது விஷயமாக ஏற்கனவே எனது நாடகம் 'நினைக்கப் படும்' நூல் வடிவம் கொண்ட போது எழுதிய முன்னுரையில் கொஞ்சம் பேசியிருக்கிறேன். இதோ, அதையே கொஞ்சம் படித்துப் பாருங்கள். கொஞ்சம் சத்தமாகவே படியுங்கள். என் 'குரலை' நானே 17 வருஷங்களுக்குப் பிறகு எப்படி இருக்கிறதென்று கேட்டுப் பார்க்கிறேனே.

— எப்போதுமே நாடகம் எழுதுவதுதான் எனக்கு சுலபமான ஒன்றாகவும், அதன் காரணமாக சுவையான ஒன்றாகவும் இருந்து வருகிறது.

இதற்குக் காரணம் தேடுவதென்றால் அதை ஒருவேளை, எனக்கு ஆறேழு வயதிருக்கும் போது எங்களுரில் முகாம் போட்டிருந்த புளியம்பட்டி 'பாய்ஸ் கம்பெனி'யில் என் வயதொத்த சிறுவன் ஒருவன் வந்து (அவன் வெள்ளை ஜிப்பா, வெள்ளை பைஜாமா அணிந்திருந்தது இன்னும் என் கண்ணில் நிற்கிறது.) 'கொக்கரக்கோ உதடா; கதபுத உதடா' கதை சொல்லி கை தட்டல் வாங்கிப் போனதைப் பார்த்துவிட்டு வந்து மறுநாள் அந்தக் கதையை அப்படியே சொல்லி, வீட்டு வாசலிலேயே ஒரு ரசிகர் கூட்டத்தைக் கூட்டி சபாஷ் வாங்கியதில் ஆரம்பிக்க வேண்டியிருக்கலாம்.

அல்லது, அப்போது வெளியூரிலிருந்து வந்திருந்த, இப்போது எனக்கு அவரின் இனமும் முகமும் ஞாபகப்படாத யாரோ ஒரு அம்மா 'இப்படிப் புள்ள எங்க லூட்ல இருந்தா அவரு வேலைக்கிக் கூட போவமாட்டாரு, வாய்ப் பாத்துக்கிட்டே இருந்துடுவாரு' என்று சொன்னதைக் காதில் வாங்கியதில்...

அல்லது, ஏழாம் வகுப்பு படிக்கும் போது ஒருநாள் தெருவிலிருந்த பசங்களையெல்லாம் ஆளுக்கொரு போர்வை ஜமூக்காளம் கொண்டு வரச் சொல்லி, பேஸ் மட்டம் வரை கட்டி முடித்திருந்த ஒரு கட்டடத்தில் 'அரங்கம்' அமைத்து நாங்கள் போட்ட கூச்சல் சகிக்காமல் (இவ்வளவுக்கும் 'நாடகம்' பாரதிதாசன் பொன் விழா மலரில் அறிஞர் அண்ணா எழுதிய 'கல் சுமந்த கசடர்!'), பக்கத்திலிருந்த போலீஸ் ஸ்டேஷனிலிருந்து ஒரு கான்ஸ்டபிள் வந்து எல்லாரையும் கூட்டிக் கொண்டு போய் விசாரித்து, சிரித்து, அங்கும் நடித்துக் காட்டினால்தான் விடுவோம் என்று சொல்ல, நான் கூச்சப்பட்டாலும் நண்பன் சொக்கலிங்கம் 'நாட்டுக்கு சேவை செய்ய நல்லதொரு கோமானி வந்தானையா'வை பாடி ஆட, அந்த சந்தோஷத்தில் அவர்கள் மயங்கி இருக்கும் போதே 'ஊய்' என்று ஓடி வந்துவிட்டதில்...

அல்லது, எட்டாம் வகுப்பு படிக்கும் போது டிரில் மாஸ்டர் பெரியசாமி கிரவுண்டில் 'நாலு நாலு பேரா ஆளுக்கொரு நாடகம் தயார் பண்ணுங்கடா' என்று சொன்ன போது (அவர் எப்போதும் அப்படித்தான். தன் வகுப்பில் விளையாட்டைத் தவிர மீதியெல்லாம் சொல்லிக் கொடுப்பார்) மற்ற மாணவர்கள் எல்லாம் 'ஆடும் ஓநாயும்' 'காக்கையும் வடையும்' கதைகளை நாடகமாக போட்ட போது, நான் மட்டும் 'கொடி காத்த குமரன்' போட்டு, குமரனாக வந்து, போலீஸாக வந்த பையன்கள் முறுக்கிய துண்டால் விளாசுப் பட்டதைப் பார்த்து அவர் கொஞ்சம் புருவம் உயர்த்தி என்னைப் பார்த்ததில்...

அல்லது, வருஷம் தவறாமல் பள்ளி மாறு வேஷப் போட்டிகளில் கலந்து கொண்டு பாராட்டுகள் பெற்றதில்...

அல்லது, பள்ளியிறுதி படிக்கும்போது தலைமையாசிரியர் தயாரித்த 'மெர்ச்சண்ட் ஆஃப் வெனிஸ்'ல் வேறு காரணங்களுக்காக, எங்

கள் 'செட்டிற்கு' இடம் தராமல் போகவே, அந்த நாடகத்திற்கு முன்பாக நானே எழுதித் தயாரித்த (அந்த வயதில் என்னதான் எழுதினேனோ!) ஒரு 15 நிமிஷ ஓரங்க நாடகத்தின் ஆர்ப்பாட்டத்தில் மெர்சன்ட் ஆஃப் வெனிஸ் அமுங்கிப் போகவே, அந்த எரிச்சலில் தலைமையாசிரியர் பேசும் போது, அந்த நாடகத்தை எழுதியது நான்தான் என்று தெரியாமல், முதல் நாடகத்தில் அவர்கள் நடிக் கவில்லை, அதன் வசனங்கள் அவர்களை நடிக் கவைத்துவிட்டது என்று தன்னையறியாமல் புகழ்ந்துவிட்டதைக் கேட்ட போது...

அல்லது, சால்நடை ஆய்வாளர் பயிற்சியின் போது, பைபிளிலிருந்து 'கெட்ட குமாரன்' கதைக்கு வசனம் எழுதி கெட்ட குமாரனாகவும் நடத்ததைப் பார்த்துவிட்டு, சில காரணங்களால் என்னை ரௌடி லிஷ்டில் வைத்திருந்த Chief லெக்சரர் வீரமணி அய்யரே 'நானும் நிறைய நாடகங்கள் பார்த்திருக்கிறேன். உன் நாடகம் எந்த சிறந்த நாடகத்திற்கும் குறைந்ததல்ல' என்று சொன்னதைக் கேட்டு மகிழ்ந்ததில்...

எங்காவது அதன் வேர்கள் இருக்கலாம்.

சரிதானா?

— சரிதான். ஆனால் இவ்வளவு தூரம் உங்கள் ஆற்றல் பண்பும் சூழ்நிலையும் நாடக ஆக்கத்திற்கு சாதகமாக இருக்கிறபோது, நீங்கள் ஏன் தொடர்ந்து நாடகம் மட்டும் எழுதவில்லை? சிறுகதை போன்ற வடிவங்களுக்கு ஏன் போனீர்கள்?

—இதுவும் வலுவான கேள்விதான். இதற்கு இரண்டு மூன்று காரணங்கள் உண்டு. முதலாவதாக நாடகம் எழுதி, தயாரித்து, மேடையேற்றுவது என்பது சாதாரண காரியமல்ல. அதுவும் ஆரம்பத்தில் நான் வேலை பார்த்த இடங்களோ சிறிய கிராமங்கள். அங்கெல்லாம் நாடகம் போடுவது என்பதை ஒரு ஆசைக்காகக் கூட எண்ணிப் பார்க்க முடியாது.

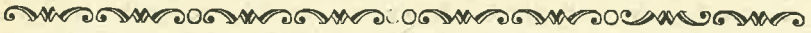
இரண்டாவது: சரி, முதலில் வரிவடிவத்திலாவது ரசிகர்களை சென்றடையட்டும் என்றால் அப்போது பத்திரிகைகள் (இப்போது மட்டுமென்ன) நாடகங்களை பிரசுரிப்பதே கிடையாது. ஏனென்றால் நாடகங்களை படிப்பது என்பது எங்களுக்கு ஆகாத காரியம் என்பதை வாசகர்கள் பத்திரிகைகளுக்கு தெரிவித்து விட்டிருந்தனர்.

ஆகவே சும்மா இருந்து 'அழிந்து' போவதைவிட, பிரசுர வாய்ப்புள்ள மற்ற வடிவங்களுக்குச் செல்லலாம் என்று முடிவு செய்தேன். இது எனக்கு மட்டுமல்ல. மு. வரதராசனாருக்கே நேர்ந்ததுதான்.

ஆனாலும் சந்தர்ப்பத்திற்காகக் காத்துக் கொண்டும் உள்ளே தகித்துக் கொண்டும் இருந்ததால்தான், கணையாழி நாடகங்களை வரவேற்று அழைப்பு விடுத்ததும் உடனடியாக 'இயக்கவிதி 3' எழுதி அனுப்ப முடிந்தது.

இன்னொரு விஷயம் கூட உண்டு. சிறுகதை, குறுநாவல்கள் முயற்சிகளில் இறங்கிய போது ஒரு விஷயம் தெரிய ஆரம்பித்தது. அதாவது நான் நாடகம் மட்டுமே எழுதினால், நான் தவற விட்டுவிடக் கூடிய அம்சங்கள். வாங்கிக் கொள்வதிலும் வெளிப்பாடு செய்வதிலும் திசைகள் கட்டுப்பாடு இருக்கக்கூடாது. எத்திசையும் சம்மதமாய் இருக்க வேண்டும். நாடகம் என்பதோ, சிறுகதை என்பதோ, கவிதை என்பதோ குறிப்பிட்ட தனித்தனி திசைகள்தானே? எனவே இவைகள் சிலவற்றிலாவது தடையின்றி படர, சாத்தியப்பட்ட திசைகளில் பயணம் என்பது லாபம் என்ற கணக்கிற்கு வந்தேன். அதோடு, இப்படிச் செய்யாவிட்டால் கிடைக்கிற எல்லாவற்றையும் நாடகத்திற்குள் திணித்து விடுகிற சபாவம் இருப்பதும் தெரிந்தது.

ஆனால் ஒன்று. நாடகம் தவிர்த்த மற்ற வடிவங்களில் எனது செயல்பாடு, நாடகம் போல் இயல்பானதல்ல. முரட்டுத்தனமான முயற்சி; உழைப்பு.

கண்மணி குணசேகரன் கவிதைகள்

1. சிதிலம்

தர முத்திரையிட்ட
கலவைகளிட்டுக் கட்டியிருந்தும்
மின்னல் நெளிவுகளாய்
விரிசல்களுற்ற பீடம்.

விடாது மேல்வர்ணப் பூச்சு நடத்தியும்
ஈரக்காற்றில், செதில் செதிலாய்
துருப்பிடித்து உதிரும் கம்பம்.

மக்கித் தேய்ந்து
இழைகள் அறுபட்டு
இறுக்கம் குலைந்து
எந்த நேரத்திலும்
துண்டித்துவிடத் துடிக்கும் கயிறு.

கவிதாசரண்

உச்சியில்
 அடிக்கும் வெயிலில்
 வீசும் காற்றில்
 சாயம் வெளுத்து
 வாழை இலை கிழிவாய் நெளியும் கந்தல்.
 தேசத்தை நேசிப்பவர்களுக்கு
 ஒரு முக்கிய வேண்டுகோள்.
 “இந்தத் தேசியக் கொடியை
 அவசியம் நாம் மாற்றியாக வேண்டும்!”

2. திறந்த வீடு

முந்திரிக் காட்டிற்கு
 அணை மடிக்கப் போய்விட்ட அப்பா,
 கூலிக்குக் களை வெட்டப்
 போயிருக்கும் அம்மா,
 மாடு மேய்க்க ஆண்டை வீட்டிற்குப்
 போயிருக்கும் அண்ணன்,
 வாரத்திற்கு வளர்க்கும்
 ஆட்டுக்குட்டியை மேய்த்தபடி
 சாணம் பொறுக்கப் போயிருக்கும் அக்கா,
 அட்டை சிலேட்டோடு
 பள்ளிக்கூடம் போயிருக்கும் தம்பி,
 எழுத்துக் கூட்டத் தெரிந்ததோடு
 பள்ளிக்கூடத்தை மறந்துவிட்டு
 ஆசையாய், அம்மா பெற்ற
 “அஞ்சாம் போரு” பொட்ட புள்ளையைச்
 சுமந்தபடி
 பால்வாடிக்குச் சோறு வாங்க
 வந்துவிட்ட நான்...
 யாருமில்லாமல், ஒதுக்குப் புறத்தில்
 திறந்தபடி கிடக்கிறது
 என் வீடு.
 (ஒப்புக்குக் ‘காய்ச்சாம் படல்’ கதவு)

என்றாலும் பயமில்லை எனக்கு.
 அங்குத் திருடிக் கொண்டு போக
 என்ன இருக்கிறது. . .
 சாராயம் காய்ச்சத்
 தேவைப்படுகிற மாதிரி அடுக்கில் இருக்கும்
 இரண்டு மூன்று 'மொடா' பானைகளும்
 அதில் அக்கா கழட்டி வைத்திருக்கும்
 பேட்டரி பிடித்த திருநாள் தோடுகளும்
 கொடிக்கழிகளில் தொங்கும்
 கந்தல் துணிகளும்
 கொஞ்சம் ஈயப் பாத்திரங்களும்
 தவிர. . . ?

கிராமம்

குதிர்களின் மேல்
 அலுமினிய அன்டென்னாக்கள்.
 புளிய. மரத்தை சாய்த்துவிட்டு
 அலுமினிய நிழற்குடை.
 இலுப்பைக் காட்டை
 ஒழித்துவிட்டு
 லைட்ரூபிங் போட்ட
 சினிமா கொட்டகை.
 குளத்தில் கும்மாளம்
 போட்ட குமரிப் பெண்டுகள்
 இப்பொழுதெல்லாம் பாத்ரூமிற்குள்.
 சாயந்தரம் ஆனால்
 திடலில் சிலம்பம் ஆடும்
 விடலைகள்
 விசா தேடி பம்பாய் போயாச்சு.
 என் கிராமம் இப்ப
 அரேபியாவாச்சு.
 அரேபியா முழுசும்
 என் கிராமமாச்சு.

— இரா. இளங்கோ

கார்க்கிராசன் கவிதைகள்

1. கோடாரிகள்

என்

கொள்ளுத் தாத்தா
வெள்ளைக்காரன் வீட்டில்
சமையல்காரர்.

என்

தாத்தா
கரிமண் சுமந்த
கூலிக்காரர்.

தந்தையோ
புகையிரத வண்டியின்
ஓட்டுநர்!

அலுவலக எழுத்தனாய்
நான்.

வளர்ந்து விட்டோம்
நாங்கள்
பஞ்சமர்களாய்
குத்திரர்களாய்
அரசுப் பணிகளில்!

திறமைகள் பளிச்சிட
கோடாரிகள் கூப்பாடு:

வேண்டாம்
இட ஒதுக்கீடு.

வாழ்க சுதந்திரம்
வளர்க திறமைகள்
நீர்மூழ்கிக் கப்பல்
போபர்ஸ்...

பங்குச் சந்தை
சர்க்கரை
ஊழல்களில்...

2. தலித் யுகம்

பிஞ்சு விரல்களின்
தாகத் தீண்டலில்
சிவிர்த்துச் சீறியது
நீர்க்குடம் சுற்றிய
அரவம்.

குருடாகிப் போனது
கல்விக்கண் திறப்பவனின்
கைப்பிரம்பால்
மானுடத்தின்
சுட்டும் விழிச்சுடர்.

எத்தனை புண்கள்
வரலாறு முழுதும்...

விரலிழந்தான் ஏகலைவன்;
விழியிழந்தாள் தனம்.

உள்ளுறையும்
மனுவின் வேர்கள்
அடிக்கடி வெளிக்கிளம்பி
ஆரத் தழுவும்.

எங்கள்
குரல்வளை நெரிக்கும்
விழுதுகளைக் கடிந்தே.

வேர்களா விழுதுகளா
அழிக்கப்பட வேண்டியவை?

செயல் முடிக்கும்
எழுச்சியுறும்
தலித் யுகம்.

இரவு

பொழுது சாய
வயலிலிருந்து அயிரையுடன்
வந்தனர்
அக்காவும் தங்கையும்.

குட்டிகளோடு நரிகள்
வயலில் அலைவதை
ஊளை உணர்த்தும்.

அப்பா
கோடியில் கட்டிய
ஆட்டை அவிழ்த்து
திண்ணையில் கட்டினார்.

வாய்க்காலில்
பாம்பு வாயில்
சிக்கிய தவளை
பக்கத்தில் எமன்
வந்ததாய்
அலறும்.

அம்மா
புற்றுக்குச் சேவல்
அறுப்பதாய்
வேண்டிக்கொண்டாள்.

மறுகாட்சிக்கு வலிவலம்
சென்ற பெண்கள்
பெரிசுகளுக்குத் தெரியாமல்
அலங்கரித்துச் சென்றமைக்கு
அடுப்பங்கரையில் கிடக்கும்
கண்ணாடி- சீப்பு- பவுடர்
சாட்சியாய் அமையும்.

பிடிக்காத நபரை
போதை சாக்கில்
பொத்தாம் பொதுவாய்

திட்டித் தீர்க்கும்
சாராய வாய்கள்
பதினோரு மணிக்கு
மேல்தான் ஓயும்.

காதோடு ஊர்க்கதையும்
தெருகேட்க பொதுக்கதையும்
வாசலில் பாயிட்டு
பேசிய கிழடுகள்
அங்கேயே சாப்பிட்டு
அப்படியே அசரும்.

நடை சண்டை,
புலம்பல், குரைப்பு,
கீச்சிடல்...

மெல்ல மெல்ல
எல்லாம் ஓயும்.

கம்ப்யூட்டர் யுகத்திலும்
கரிகாலன் காலத்தில்
கண்டதைப் போலவே
இருப்பதாக
தரிசு நிலா 'அவ்வை'யின்
ஏளனப் பார்வை.

நாட்டின் கடனில்
தனக்கும் பங்குவேண்டுமென
வயிற்றில் முண்டும்
எதிர்கால மன்னர்.

என் மனது
மனதுள்
எழுதத் துவங்கும்.

— இளம்பிறை

கவிதாசரண்

தெலுங்கு மூலம்:
ஜி. கே. குர்மேதமிழில்:
சாந்தா தத்

1. அவனை அங்கீகரிப்பதை நிறுத்திக்கொள்

நீ அவனை உயர்ந்தவனாய்ப் பாவிக்கும் வரை
 அவன் உன்னைத் தாழ்த்தப்பட்டவனாய்த்
 தாழ்த்திக்கொண்டுதானிருப்பான்

நீ ஆன்மகுன்ய பாவத்துடன் இருக்கும் வரை
 அவன் ஆதிக்க பாவத்துடன்தான் நடந்துகொள்வான்

நீ அவன் அடிபணியும் வரை
 அவன் உன்மீது அதிகாரம்
 செலுத்திக்கொண்டுதானிருப்பான்

நீ அவனை கௌரவிக்கும்வரை
 அவன் உன்னை அருவறுத்துக்கொண்டுதானிருப்பான்

நீ அவனை எஜமானனாய் நினைக்கும் வரை
 அவன் உன்னை அடிமையாய்த்தான் வைத்திருப்பான்

நீ அடங்கியிருக்கும் வரை
 அவன் ஆண்டுகொண்டுதானிருப்பான்

நீ அவனை ஆராதிக்கும் வரை
 அவன் உன்னை மிதித்துக்கொண்டுதானிருப்பான்

நீ தன்னிரக்கம் கொண்டவனாயிருக்கும் வரை
 அவன் உன்னைப் பின்தள்ளி
 முன்னேறிக்கொண்டிருப்பான்

நீ விரும்பும் நிலைக்கு உயர்ந்தாய் என்றால்
 அவன் வாலைச் சுருட்டிக்கொள்வான்

நீ அதிகபட்ச உயரம் தொட்டால்
 அவன் அடையாளம் தெரியாதவனாவான்

நீ மேதாவியாக உருவாகும் வரை
 அவன் தன் சிந்தனைத் தூசு துடைக்கமாட்டான்

நீ தலைமைப் பீடம் சேரும் வரை
 அவனுன்னை அடையாளம் கண்டுகொள்ள மாட்டான்

அவன் உன்னை அங்கீகரிக்காததற்கு
நீ வருத்தப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை
அவனை நீ அங்கீகரிப்பதை நிறுத்து போதும்
அவன் அடையாளம் மறைந்து போகும்.

2. நாளைய கிரணம்

நேற்று . . .

என் குடிசைக்குக் கதவில்லை
என் இதயத்திற்கும் கதவில்லை
பாலைவனத்தைச் சுமந்துசெல்லும்
ஏழ்மை வாழ்க்கை என்னுடையது
ஊருக்குத் தூரமாய்
காட்டுக்குப் பாரமாய்
என் சேரிப் படையில்
சுவமாய் நான்
ஜீவனற்று வாழ்ந்தவன்

இன்று . . .

‘கோட்டா’ தீனி போட்டு
என் வாயை மூடிவிட்டாலும்
பதவிகளைப் பகிர்ந்து
என் இதழ்களைத் தைத்துவிட்டாலும்
‘ரிசர்வேஷன்’ தாலாட்டுப் பாடி
என்னை உறங்கவைத்தாலும்
‘ப்ரிசர்வேஷன்’ ராகங்கள்
என்னுள் என்றைக்கும் ஒலித்தபடி

நாளை . . .

என் பேனாவும் குரலும் இணைந்து
‘ரூயட்’ பாடும் . . . மற்ற
குரல்கள் என்னுடன்
கோரஸாய் ஒலிக்கும்
எத்தனை கோடுகள் போட்டாலும்
என் உருவக் கோடுகள் மட்டுமே
தெளிவாய்த் தெரியும்
சமுதாய பரிணாம கிரமத்தில்
நாளையமுதல் சூரிய கிரணம் நானே!

உன்னை
 அளக்க ஒரு கோலும்
 நிறுக்க ஒரு கல்லும்தான்
 என்னை நீ
 ஏற்பதும் தவிர்ப்பதும்.
 உன் ஊஞ்சலில் நான் ஆடவில்லை
 என் தேடலில் உன் அலகுகள் இல்லை.
 —கவிதாசரண்

இணைப்பு

கவிதாசரண் 5ஆம் ஆண்டுத் தொடக்கச் சிறப்பிதழ்

திலகம் வெளியீடுகள்

5, வெங்கடேச சௌத்திரி தெரு,
மேற்குத் தாம்பரம், சென்னை-600045.

திரும்பத் திரும்ப படிக்க, வீடிதோறும் இருக்க

பா. இராமமூர்த்தியின்

மக்கள் மேம்பாட்டு புதுமைச் சிந்தனை நூல்கள்:

1. ரொம்ப சுலபம் -
புத்திசாலிக் குழந்தைகளை உருவாக்குவது ரூ. 18
(நாளைக்கு ரூ.5 லட்சம் குழந்தையின் கல்லூரி
சேர்க்கைக்கு டொனேஷன் தருவதை இன்றே
தவிர்க்கலாம்:- இதைப் படித்து)
2. ரொம்ப சுலபம் தேர்வுகளில் வெற்றி பெறுவது ரூ. 8
(எந்தத் தேர்வாயினும் - இருக்க வேண்டிய நூல்)
2. வெற்றியடைந்த வியாபாரக் கனவுகள் ,, 15
(தொழில் தொடங்கி வெற்றி பெற -தயக்கம் நீக்கி
தன்னம்பிக்கை வளர்க்கும் நூல்)
4. உழைக்கிறார்கள் - வெற்றி பெறுகிறார்கள் ,, 16
(சாதனையாளர்கள் தங்கள் வெற்றி ரகசியங்களைப்
பகிர்ந்துகொள்கிறார்கள் - பேட்டிகள் மூலம்)
5. செண்பகவல்லி - 480 பக்க நாவல் ,, 50
(சில கன்னிப் பெண்களின் கதறல் கதை A)
6. உண்மையின் ஊர்வலங்கள் ,, 16
(சிறுகதை வடிவிலான உண்மை நிகழ்ச்சிகள்)
7. ஊரெங்கும் மனிதர்கள் ,, 20
(கற்பனையை விட அதிர்ச்சி தரும் கதைச் செய்திகள்)
8. மிதிபட்ட ரோஜாக்கள் ,, 18
(வில்லி தேவசிகாமணி நினைவு பரிசு பெற்றது)
9. ஒரு எருதும் சில ஒநாய்களும் ,, 35
(பா. இராமமூர்த்தி, பாரத ஸ்டேட் பேங்கில் அதிகாரியாக
26 ஆண்டுகள் எதிர்கொண்ட போராட்ட வரலாறு)

தேன்மொழி நூல்கள்

1. பூஞ்சாரல் - கடிதங்கள் ரூ. 10
(கடிதமாகவே ஒரு நாவல் என்கிறார் வீர.வேலுச்சாமி)
2. ஒரு மீன்காரியின் கவிதைகள் ,! 12
(சமீபகாலத்தில் நான் படித்த மிகச்சிறந்த
கவிதைகள் என்கிறார் மு. சுயம்புலிங்கம்)

வி. பி. யில் பெற தபால் காட்டு எழுதுக. அனுப்புகிறோம்.

கவிதாசரண் இலக்கிய வட்டம் கூட்டத்தில் ஆற்றிய உரை

தமிழ்ச் சிறுபத்திரிகைச் சூழலும் கவிதாசரணும்

—வீ. அரசு

தனிப்பட்ட மனிதர்கள் சிலரின் செயல்பாடுகள் அல்லது ஒரு குழுவின் செயல்பாடு என்ற வகையில்தான் சிறுபத்திரிகைச் சூழல் உள்ளது.

1930களில்தான், தமிழில் அச்சுச் சாதனம் பரவலாகும் சூழல் ஏற்பட்டது. ஆங்கிலம் படித்த தமிழ்நாட்டுக்காரர்கள், தமிழிலும் எழுத வேண்டும் என்று விரும்பினார்கள். ஆங்கிலேய அதிகாரத்திற்கு எதிராகச் செயல்பட்டவர்களாகவும் இவர்கள் இருந்தார்கள். இப்பின்புலம் தமிழில் பத்திரிகைகள் கொண்டு வர உந்துதல் தந்தது பம்பாயில் ஆங்கிலப் பத்திரிகை மற்றும் 'ப்ரீ பிரஸ்' செய்தி நிறுவனம் ஆகியவற்றை நடத்திக் கொண்டிருந்த திரு. சதானந்தம் மற்றும் அவரது நண்பர் கு. சீனிவாசன் ஆகியோர் தமிழில் பத்திரிகைகள் உருவாக இக்காலச் சூழலில் காரணமாக இருந்தனர். தினமணி, காந்தி, மணிக்கொடி சுதந்திரச்சங்கு, தமிழ்நாடு, பாரததேவி, நவயுகம் போன்ற பல பத்திரிகைகள் இவர்களது முயற்சியால் உருவாக்கப்பட்டன. ஆங்கிலேய அதிகாரத்திற்கு எதிராக, உப்புச் சத்தியாக் கிரகம் போன்றவற்றில் சிறை சென்ற பலர், மேற்குறித்த பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர்களாகவும் இருந்தனர்.

மணிக்கொடி 1933 இல் மேற்குறித்த பின்புலத்தில் கொண்டு வரப்பட்ட பத்திரிகை. இரண்டு ஆண்டுகள் வ. ரா. வின் நேரடிப் பார்வையில், ஆங்கிலேய அதிகாரத்திற்கு எதிரான பத்திரிகையாக மணிக்கொடி வந்தது. பாரதி 'இந்தியா' பத்திரிகையில் வெளியிட்ட கருத்துப் படங்களைப் போல், முதல் பக்கத்தில் ஆங்கிலேயருக்கு எதிரான கருத்துப் படங்கள் மணிக்கொடியிலும் வந்தன.

1935 இல், நின்று போன மணிக்கொடியை பி. எஸ். ராமையா நடத்தத் தொடங்கினார். இவர் 1932 இல் விடுதலை இயக்கத்திலிருந்து வெளியேறியதாகக் குறிப்பிடுகிறார். (மணிக்கொடிக் காலம் பக். 14) எனவே, விடுதலை இயக்கப் பத்திரிகை இலக்கியத்தை மட்டும் பேசும் பத்திரிகையாக, அதாவது, 'சிறுகதை மணிக்கொடி' யாக வடிவம் பெறுகிறது.

தமிழ்ச் சிறுபத்திரிகைச் சூழலில், மேற்குறித்த 'அரசியல் அகற்றல்' என்ற மனோபாவம், இலக்கியத்தைப் பிடித்துக் கொள்வதாக அமைகிறது. இவ்வகை நிலைபாடுகள், தமிழ்ச் சிறுபத்திரிகைச் சூழலில் எவ்வெவ்வகையில் நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டது

என்ற வரலாறு, தமிழ்நாட்டு 'அறிவாளி'கள் நடைமுறை அரசியல் நிகழ்வுகளிலிருந்து தங்களை விடுவித்துக் கொள்ளும் 'மேதாவி மனநிலை'க்கு ஆட்பட்டதைக் காட்டும். இவ்வித மேதாவி மனநிலை என்பது தமது சாதிய மனநிலைகளில் எவ்வித மாற்றங்களையும் ஏற்படுத்தவில்லை. ஆனால் மொழி, இன நிகழ்வுகளுக்கு எதிர்நிலையில் செயல்படுவதற்கு வழிகண்டது. இவ்வகை நிலை பாடு பி. எஸ். இராமையா போன்றவர்களால் உருவாக்கப்பட்டு சி. சு. செல்லப்பா போன்றவர்களால் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டு, இன்று பல்வேறு பத்திரிகைக் குழுக்களால் பராமரிக்கப்பட்டு வருகிறது. இந்தப் போக்கு அந்தந்தக் காலச் சூழலின் மாற்றங்களோடு மாறி மாறி வடிவம் பெறுகிறது. இவ்வரலாறு இன்றைய தமிழ்ச் சிறுபத்திரிகைச் சூழலில் நினைவுபடுத்த வேண்டிய அவசியம் நேர்ந்துள்ளது.

தனிமனித நிலைபாடு, ஐரோப்பிய போக்குகளை நமது போக்குகளாகக் கருதும் அதிகாரத்தன்மை ஆகியவை மேற்குறித்த சிறுபத்திரிகைச் சூழலின் அடிப்படைகளாக உள்ளன. இத்தன்மை, அடிப்படையில் நமது மொழி, இன உணர்வுகளுக்கு எதிரானதாகவும் வடிவம் பெறுகிறது. ஒருநிலையில் மிகவும் மோசமான எதிர்வினைவுகளை உருவாக்கும் சமூக விரோத சக்திகளாகவும் வடிவம் பெறுகின்றனர்.

மேற்குறித்த வரலாற்றின் நிகழ்வுகளை, அந்தந்தக் காலச் செயல்பாடுகளின் மூலம் நாம் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. மனிதநேய மிக்கவரும், சமூகச் சீர்திருத்தச் செயல்பாடுகளில் தன்னை முழுதுமாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டவரும், சொந்த வாழ்க்கையில் சாதிய வழக்கங்களை உடைத்தெறிந்தவருமான மனிதர் வ. ரா. அவருடைய சீடர்களாகத் தம்மைச் சொல்லிக் கொள்ளும் சி. சு. செல்லப்பா போன்ற எவரும் சொந்த வாழ்க்கையில் வ. ரா. போன்று வாழ்ந்தவர்கள் இல்லை. சாதிய ஒழுங்குகளை 'நாகரிக' ஒழுங்குபடுத்தி வாழ்ந்தவர்கள். இந்தப் பின்புலத்தில் வ. ரா. நடத்திய சமூக நோக்குடைய மணிக்கொடியை, வெறும் சிறுபத்திரிகை மணிக்கொடியாக மாற்றுவதில் பி. எஸ். இராமையா ஏன் அக்கறை செலுத்தினார் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். மணிக்கொடியை விட்டு வ. ரா. விலகும் அல்லது விலக்கப்படும் நிகழ்வு, அப்பத்திரிகையை உருவாக்கியவர்களில் முதன்மையான வராகக் கருதப்படும் பம்பாயில் வசித்த கு. சீனிவாசனுக்கே தெரியாமல் நடந்தேறுகிறது. இந்தப் போக்கின் அடிப்படை முக்கியமாகிறது. அன்றைய சூழலில் நடந்துகொண்டிருந்த முதல் இந்திஎதிர்ப்புப் போராட்டம் (தாளமுத்து, நடராசன் மரணமடைந்த போராட்டம்), இரண்டாம் உலகப் போருக்கான ஆயத்தங்கள் போன்ற பல்வேறு நெருக்கடிகள் குறித்து பி. எஸ். இராமையா போன்றவர்கள் அக்கறை செலுத்தவில்லை. மாறாக சிறுகதைகளை உருவாக்குவதில் மிகுந்த அக்கறை செலுத்தினர். இவர்களது அக்கறையில் வ. ரா. போன்று சமூக நிகழ்வுகளில் முழுநேரத்தையும் செலவிடும் மனிதர்கள் புறக்கணிக்கப் படுகிறார்கள். இந்த அடிப்படை

கவிதாசரண்

யிலிருந்துதான் பி. எஸ். இராமையா போன்றவர்களின் சிறுபத்திரிகைச் சார்ந்த மேதாவி மனநிலையை நாம் கேள்விக்கு ஆளாக்கவேண்டியுள்ளது. இவ்வகை மனநிலை எவ்விதப் பின்புலத்தில் உருவாகிறது என்பது குறித்தும் நாம் விவாதிக்க வேண்டியுள்ளது. இதனைப் பின்வரும் அடிப்படையில் புரிந்து கொள்ள இயலும்.

புதிதாக உருவாகிவரும் அச்ச ஊடகம் இவர்களுடைய குடும்பப் பின்புலத்தில் கிடைக்கப் பெற்ற ஆங்கிலக் கல்வி போன்றவைகளால், இவர்களது முனைப்பு என்னவாக இருக்கிறது என்று பார்க்கும் போது, சமூக நிகழ்வுகளைத் தவிர்த்த, சிக்கலற்ற, ஆவணமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டு சில காலங்கள் பேசக் கூடிய, சில கூறுகளை உருவாக்குவதாகவே அமைகிறது. இதில் க. நா. சு போன்றவர்கள் மிகத் தெளிவாகவே செயல்பட்டனர். (இவ்வகைச் செயல்பாடுகளை பேராசிரியர் தமிழவன், மிகப் பெரும் அறிவு மயம் Geneus என்று விளக்கம் தருகிறார்.) எனவே, தொடக்ககால சிறுபத்திரிகைச் சூழல் என்பதை பி. எஸ். இராமையாவின் மணிக்கொடியாகப் பார்க்கும் போது வ. ரா., பி. எஸ். இராமையா என்ற எதிர்வுகளில் நமது நிலைபாடு எது என்பதே முக்கியமானதாகப் படுகிறது.

1935 களில் பி. எஸ். இராமையாவின் செயல்பாட்டை 1960 களில் சி. சு. செல்லப்பாவின் செயல்பாட்டோடு நாம் இணைத்துப் பார்க்க முடியும். பி. எஸ். இராமையா இந்திய விடுதலைப் போராட்டம், அன்றைய மொழிப் போராட்டம் போன்றவைகளிலிருந்து அந்நியப் பட்டதைப் போல், 1960 களில் செல்லப்பா எவ்வகையில் அந்நியப்பட்டார் அல்லது மௌனமாக இருந்தார் என்பதைப் பார்ப்பதின் மூலம் 'எழுத்து' சிறுபத்திரிகைச் சூழல், இராமையாவின் மணிக்கொடிச் சூழலின் மீட்சியாக இருப்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

1930 களில், இந்தியாவில் முல்க்ராஜ் ஆனந்த் போன்றவர்களின் முயற்சியால், மனிதனை முதன்மைப் படுத்திய இலக்கிய அணுகுமுறைகள் உருவாக்கப்பட்டன. இரண்டாம் உலகப் போர் நிகழ்வுகளால் ஓரளவு பின் தள்ளப்பட்டு, 1950களில் மீண்டும் எழுச்சியுற்றது. தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை 1940 களின் இறுதியில் சோவியத் நண்பர்கள் கழகம் என்ற அமைப்பில் திரு. வி. க. போன்றவர்கள் அக்கறை செலுத்தினார்கள். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் போன்ற அமைப்புகளில் தமிழொளி போன்றவர்கள் முனைப்பாகச் செயல்பட்டார்கள். இதன் விளைவாய், டால்ஸ்டாய் மட்டுமே அறிமுகப் படுத்தப் பட்டிருந்த தமிழ்ச் சூழலில், கார்க்கியும் விரிவாகவே அறிமுகப் படுத்தப்பட்டார். இதன் விளைவாக சாந்தி, சமரன், மனிதன், சரஸ்வதி என்ற சிறுபத்திரிகைகள் உருவாயின. இதன் உச்ச வளர்ச்சியாக, ஜீவா 'தாமரை'யைக் (1959) கொண்டுவந்தார். கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்தை உரு

வாக்கினார். இதன் விளைவுகளை எதிர்கொள்ளவே சி. சு. செல்லப்பா 'எழுத்து'வைக் கொண்டு வந்தார். பிரிட்டிஷார் சென்னையில் உருவாக்கிய நூலகம் மற்றும் அமெரிக்கச் செய்தி நிறுவனம் சென்னையில் உருவாக்கிய நூலகம் ஆகியவற்றில் தமது முழுநேரத்தைச் செலவிட்டு, 'எழுத்து'க்கான மூலங்களை சி. சு. செல்லப்பா கண்டுபிடித்தார்.

1930 களில் இராமையா செய்ததை விட ஒரு படி மேலே சென்று நேரடியாகவே எதிர்நிலைகளுடன் தம்மை ஐக்கியப்படுத்திக்கொண்டார். இதன் விளைவு, தன்னையே முதன்மைப்படுத்தி சமூக நிகழ்வுகளை இரண்டாம் பட்சமாக்கும் மன நிலைக்கு ஆட்பட்டதாகக் கருத முடியும். (அகம்! தன்னிலை உருவாக்கத்திற்கும் சமூக சூழலுக்கும் உள்ள உறவை வெறும் நேர்கோட்டுப் பார்வையில் புரிந்து கொள்ளக் கூடாது என்ற தெளிவோடுதான் இதைக் கூறுகிறேன் என்பதையும் இங்கு கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.) சி. சு. செல்லப்பா போன்றவர்களுக்கு மொழி பற்றிப் பேசுவது, இனம் குறித்து விவாதிப்பது ஆகியவை அறுவறுப்பான செயல்கள். இதே காலச் சூழலில் ஈழத்தில் நடைபெற்ற நிலைக்கு நேரெதிர் நிலையில் தமிழ்ச் சிறுபத்திரிகைச் சூழல் செயல்பட்டது என்பதையும் இங்கு நினைவு படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். 'எழுத்து'வின் வேறு வடிவங்களாக கணையாழியும் 'தீபமும்' இக்காலத்தில் வெளிவரத் தொடங்கின. அ. ச. ஞானசம்பந்தன், மு. வ. போன்றவர்கள் செய்த விமரிசனப் பணியை, வேறுபட்ட வடிவத்தில், ஆங்கில மணிப்பிரவாளத்தில் சி. சு. செல்லப்பா 'எழுத்தில்' சாதித்தார். இதே காலச் சூழலில் பேராசிரியர்கள் வையாயுரி, கா. சிவதம்பி, நா.வானமாமலை, தொ. மு. சி. ஆகியோரின் விமரிசனப் பணியின் ஆழம் குறைத்து மதிப்பிடுவதற்கில்லை. 1970 களில் உருவான பூமணி, வண்ணநிலவன், வீர. வேலுச்சாமி, பா. செயப்பிரகாசம், ஜெயந்தன், பிரபஞ்சன் என்ற அணிக்கும் 'எழுத்து'விற்கும் எந்தத் தொடர்புமில்லை. பாரதிதாசனின் வளர்ச்சியாக 'வானம் பாடி'கள் வடிவம் பெற்றார்கள். ஆனால், 'எழுத்து'வின் மூலமாகவோ இன, மொழி மறுத்த 'புதுக்குரல்'கள் உருவாயினர். இந்த எதிர் - எதிர் குரல்கள் தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றின் பல்வேறு பண்பாட்டு நிகழ்வுகளைப் புரிந்துகொள்ள உதவும். இதில் அணிசேர்க்கை என்பது வெறுமனே பருமனான அரசியல் பார்வை மட்டுமன்று- ஆழமான நுண் அரசியலும் இதற்குள் அடக்கம்.

எனவே, 'எழுத்து' போன்ற சிறுபத்திரிகைச் சூழல், வணிக எழுத்து உற்பத்திக்கு எதிர்நிலையில் செயல்பட்ட அதே வேளையில், இடதுசாரி, திராவிட அரசியலைக் கொச்சையாகப் பார்த்த சூழல் அது. மாற்று வடிவம் என்பதில், கொச்சையான தன்முனைப்பே, சாதியச் சார்பே இவர்களது நிலைபாடுகள். இதன் நீட்சிகளாக 'கசடதபற' க்களும் 'ழ'வும் பின்னர் உருவாயின.

1980 களின் சிறுபத்திரிகைச் சூழல், பல சிக்கல்களை உள்வாங்கியது. நுண் அரசியல் செயல்பாடுகள் முதன்மைப் படுத்தப்

பட்டன: இதன் விளைவாக, 1990 களில் தலித்தியம் மற்றும் பெண்ணியம் தொடர்பான நிகழ்வுகளாகவும் வடிவம் பெற்று வளரத் தொடங்கியுள்ளன. இந்தச் சூழல், அடிப்படையில் பார்ப்பனீயக் கருத்து நிலைகட்கு எதிர்நிலை கொள்ள வேண்டிய சூழலாக உருவாகியுள்ளது. இந்தப் பின்புலத்தில் தமிழ்ச் சிறுபத்திரிகைச் சூழலில் இரண்டு நிகழ்வுகள் குறிப்பிடத்தக்கவை.

கணையாழி என்ற இதமும், தினமணியும் பார்ப்பனீயக் கருத்தாடல் தொடர்பான விவாதம் ஒன்றை இப்புதுச் சூழலில் நடத்தியது. இதில் எஸ். வி. ஆர்., வ. கீதா ஆகிய இருவரும் பங்கு கொண்டு, பார்ப்பனீயக் கருத்தாடலுக்கு எதிராக விவாதித்தனர். இதில் பேராசிரியர் தமிழவன் இடையில் புகுந்து, பார்ப்பனீயக் கருத்தாடல் பேசுவோர், வெள்ளாளர் கருத்தாடல், தலித்தியக் கருத்தாடலை மறைப்பதாகக் குற்றம் சாட்டினார். இதில் செயல் நிலையில் பார்ப்பனீயக் கருத்தாடலோடு ஐக்கியப்பட்டார்.

நிறப்பிரிகை பெண்ணியம் மற்றும் தலித் கருத்தாடல்களை முதன்மைப்படுத்தி எழுதியது. இதன் நீட்சியாகவே, இன்றைய சிறுபத்திரிகைச் சூழலில், தலித் யார்? தலித் எழுத்தை எழுதுவது யார்? போன்ற விவாதங்களும் நடைபெற்று வருகின்றன. தலித்தியத்தைச் 'சாதி'யாக ஒரு பிரிவினர் பார்க்கின்றனர். பிறிதொரு குழு 'விளிம்பு'களின் அரசியலாகப் பார்க்கின்றது. 'காலச்சுவடு', 'செம்மலர்' போன்ற பத்திரிகைகள் முதலில் கூறிய நிலை பாட்டைக் கொண்டுள்ளன. 'நிறப்பிரிகை' இரண்டாவதாகச் சொல்லப்பட்ட நிலைபாட்டைக் கொண்டுள்ளது. அண்மைக் காலங்களில் புதுமைப்பித்தனை 'காலச்சுவடு' அக்கறையோடு வெளிப்படுத்துவதையும், 'ஊடகம்' போன்றவை விமரிசனப் போக்கில் வெளிப்படுத்துவதையும் மேற்குறித்த பின்பிலத்தில் நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

இந்தப் பின்புலத்தில், பாபர் மகுதி இடிப்பால் அதிர்ச்சியுற்ற கவிதாசரண் என்ற தனிமனிதர் சார்ந்த இதழ், பின் கண்ட நிலை பாடுகளை தமிழ்ச் சிறுபத்திரிகைச் சூழலில் முன் வைக்கிறது:

இந்து மதத்திற்கும் பார்ப்பனீயத்திற்கும் உள்ள உறவு, அது நடைமுறை வாழ்வில், புதிய முறைகளில் எவ்விதம் செயல்படத் தொடங்கியுள்ளது என்பதை 'என் மதம் ஒரு பரிசீலனை' என்ற கட்டுரை வழி கவிதாசரண் வெளிப்படுத்தியது. இந்தக் கட்டுரை தொடர்பான விவாதத்தில் ம. ந. ராமசாமி போன்றவர்களை கவிதாசரண் அம்பலப்படுத்தியது. சிறுபத்திரிகைச் சூழலில் இலை மறைகாயாக இருந்த போக்கை, தூக்கிப் போட்டு உடைத்து, கவிதாசரண் அப்பட்டமாக்கியது.

மொழி அகதிகளாக பார்ப்பனர்கள் செயல்படுகிறார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டை கவிதாசரண் முன்னெடுத்தது. தமிழகப் பண்பாட்டுச் சூழலில், மொழி பற்றிய பார்வை பார்ப்பனீயக் கருத்தாடலில் எவ்வகையில் உள்ளது? என்பதை இந்த இதழ் தோலுரித்துக் காட்டியது. இ. பா., சுஜாதா, பாலகுமாரன், வாசந்தி போன்

றவர்களின் மொழி பற்றிய பார்வைகளைக் கவிதாசரண் விவாதப் பொருளாக்கியது.

இளையராஜாவுக்கு கிடைத்த உலக அங்கீகாரம் பற்றிய சுப்புடு, சுஜாதா, வாசந்தி பார்வைகளை கவிதாசரண் அம்பலப்படுத்தி, பண்பாட்டுத் தளத்தில் பார்ப்பனியக் கருத்தாடல்கள் எவ்விதம் செயல்படுகின்றன என்பதை வெளிப்படுத்தியது. குறிப்பாக வாசந்தி போன்றவர்களின் தேவதாசிகள் பற்றிய கருத்துகளை வெளிச்சப்படுத்தி, தேவதாசிகள் எவ்வகையில் பார்ப்பனர்களால் நசுக்கப் பட்டு, அழிக்கப்பட்டனர் என்பதை வெளிப்படுத்தியது.

“இங்கோ எழுத்தாளன் சக எழுத்தாளனிடம் தன் படிமத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் அற்ப முயற்சியில் ஆழ்ந்து கிடக்கிறான்” என்ற சு.ரா. விளக்கத்திற்கு அவரே நல்ல எடுத்துக்காட்டாக இருப்பதை கவிதாசரண் அம்பலப்படுத்தியது.

மேறிகுறித்த பார்ப்பனியக் கருத்தாடல்களை அம்பலப்படுத்தும் அதே வேளையில் தலித்திய எழுத்துக்களை மிகுதியாக வெளியிட்டு வருகிறது. அணி சேராமல், தமது மனசாட்சிக்கு புறப்பா கப்படுவதை கவிதாசரண் விவாதப் பொருளாக்குகிறது. தி. க. சி. வல்லிக்கண்ணன், கோவை ஞானி, நிறப்பிரிகைக் குழு ஆகியவர்கள் தொடர்பான கவிதாசரண் விமரிசனங்கள் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவை.

1990 களின் மேற்குறித்த கவிதாசரணின் நிலைப்பாடு நடைமுறை பண்பாட்டு நிகழ்வுகளோடு தம்மை ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்வதாக அமைகிறது. ‘எழுத்து’ ‘காலச்சுவடு’ ஆகியவற்றின் மொளனங்கள் இவ்விதழில் ஒரு பண்பாட்டு அரசியல் நிகழ்வாக அம்பலப்படுத்தப்படுகிறது. இப்பணியை எஸ். வி. ஆர். தமது அண்மைக்கால எழுத்துகளில் வெளிப்படுத்தி வருகிறார். ‘நிறப்பிரிகை’யும் பல வெளியீடுகள் வழி செய்து வருகிறது. மக்கள் கலை இலக்கியக் கழகம், தனது ‘புதிய கலாச்சாரம்’, ‘புதிய ஜனநாயகம்’ போன்ற இதழ்கள் வழியும், ‘இருண்ட காலம்’, ‘அசுர கானம்’, போன்ற ஒலிப் பேழைகளின் வழியும் மேற்குறித்த பணியை மிகப் பரவலாக செய்து வருகிறது. எனவே ‘கவிதாசரண்’ இன்றைய பண்பாட்டு நிகழ்வோடு தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறது. முகமூடிகளோடு, தனது அங்கீகாரத்திற்காக அலையும் இளைஞர்கள் பெருகியுள்ள சிறுபத்திரிக்கைச் சூழலில் முகமூடிகள் அற்று கவிதாசரண் இயங்குகிறது.

கடந்த எழுபது ஆண்டுகால தமிழ்ச் சிறுபத்திரிக்கைச் சூழலில் ‘இலக்கியம்’ என்ற பாதுகாப்பான முகமூடிகளோடு உலாவும் பல்வேறு தன்முனைப்பு மற்றும் சாதீய சக்திகள் சிறுபத்திரிகை என்ற அச்ச ஊடகத்தில் ஒரு பகுதியாக இயங்கி வந்தது; வருகிறது. தொண்ணூறுகளில் அவை அம்பலப்படுத்தப்படும் சூழல் உருவாகியுள்ளது. அதில் கவிதாசரண் தனது பங்கை சீரான தீவிரத்தோடு செய்து வருகிறது.

'மணிக்கொடி' சீனிவாசன் வ. ரா. வுக்கெழுதியது

14-12-34

14, B.I.T. Chawls, King's Circle
Matunga, Bombay

நண்பர் வ. ரா.வுக்கு
நமஸ்காரம்.

இதுவரையில் தங்களிடமிருந்து கடிதம் வராதது இயற்கைச் சொணக்கம் என்றிருந்தேன். இரண்டு வாரங்களுக்கு முன் தாங்கள் மணிக்கொடியை விட்டு விலகிக்கொண்டதாக நவம்பர் மாதத்திலேயே பத்திரிகையில் குறிப்பொன்று போட்டிருந்ததாகக் கமலி சொன்னாள். நான் குறிப்பைப் பார்க்கவில்லை. ஒருவாரம் முன்னதாக ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்களைக் கண்டு பேசிக் கொண்டிருந்த பொழுது தாங்கள் விலகிவிட்டதாகவே அவரும் சொன்னார். அதைக் கேட்டதும் ராமையாவிற்கு எழுதினேன். இதுவரையில் பதில் இல்லை. இந்த விபரீத விளைவு நான் எதிர்பார்த்ததல்ல.

நோயின் கடுமையாலும் சூழ்ந்திருக்கும் தரித்திரத்தினாலும் மனம் நைந்திருக்கும் நான் சென்னை நடவடிக்கைகளைக் கூர்மையாக கவனிக்கவில்லை. ஏதாவது நேர்ந்திருந்தால் காதுக்கு எட்டும் என்று இருந்துவிட்டேன். நண்பர் சொக்கலிங்கத்திடமிருந்து கடிதம் ஒன்று வந்தது. அதில் தாங்கள் மனஸ்தாபத்துடன் இரண்டொரு நண்பர்களிடம் மணிக்கொடி ஊழியர்களைப் பற்றிப் பேசினதாக தமக்குத் தெரிவதாக எழுதியிருக்கிறார். எனக்கு எதுவும் விஷயம் விளங்கவில்லை. குறிப்பு எந்த சந்தர்ப்பத்தில் போடப்பட்டது, எந்த வார்த்தைகளில் போடப்பட்டது என்று எனக்கு இன்னும் தெரியாது. தங்களுக்குத் தெரிந்ததை எழுதினால் எனக்கு மனம் நிம்மதி அடையும். அறியாமல் தங்களுக்கு நான் ஏதேனும் அபச்சாரம் செய்திருந்தால் என்னை மன்னிக்கவும். முடிந்த முறையில் ஈடு செய்கிறேன்.

வாழ்வில் நான் அடித்திருந்த கூடாரத்தின் முளைகளெல்லாம் பிடுங்கிக் கொண்டுவிட்டன. காற்றின் வேகமா? மண்ணின் தூர்பலமா, அடித்தது ஆழம் அல்லவா? இதெல்லாம் தர்க்க ஆராய்ச்சி. இன்று பிரதியகூடும் துக்கம்தான்.

நமஸ்காரம்
ஸ்ரீ நிவாஸன்.

குறிப்பு:- இக்கடிதம், தஞ்சாவூருக்கு அருகிலுள்ள தமது பிறந்த ஊரில் வ. ரா. இருந்தபோது அவருக்கு எழுதப்பட்டது. வ. ரா. வுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்த பெரும்புள்ளிகள் பலரின் கடிதங்கள் ஒவ்வொன்றாய் வெளியிடும் எண்ணமுண்டு.

முற்போக்குப் பார்ப்பனர்கள்

தா. கா. தலித் மாசிலாமணி

தமிழ் நாட்டுப் பார்ப்பனர்கள் தமிழை வளர்த்தவர்கள்; தமிழன் என்ற அடையாளத்தை வளர்த்தவர்கள்; அவர்களிடம் தமிழ் தேசிய உணர்வு இருந்திருக்கிறது. முற்போக்கு எண்ணம் இருந்திருக்கிறது. அவர்களை அணைத்துக் கொண்டும் இணைத்துக் கொண்டும் செல்லத் தவறிய கன்னடியரான பெரியார் தமிழ்நாட்டுப் பார்ப்பனர்கள் வேறு, வடநாட்டு ஆரியர்கள் வேறு என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள வில்லை. அதுமட்டுமல்ல, வடநாட்டு ஆரியர்களிடம் சமரசம் செய்துகொண்டார்; வடநாட்டு பணியாக்களிடம் காசு வாங்கிக் கொண்டு தமிழர்களுக்கு இரண்டகம் செய்துவிட்டார். திராவிட மாயையை ஊட்டி, தமிழ்த் தேசிய உணர்வை மழுங்கடித்தார்- என்றெல்லாம் 'தனித் தமிழறிஞர்கள்', 'தனித் தமிழ்நாட்டுக் கோரிக்கையாளர்கள்' சிலர் 'புதியகண்டுபிடிப்புகளை' யும் கோட்பாடுகளையும் முன்வைக்கிறார்கள். அரைகுறையான ஆதாரங்களும், மெய்ப்போல் தோன்றும் முழுப் பொய்களும் இவர்களுடைய கோட்பாடுகளுக்கு அடிப்படையாக இருப்பதுடன் பெரியாரும் அவரது இயக்கமும் தமிழ்

நாட்டில் இல்லாதிருக்குமானால், தமிழ் தேசிய- தனித் தமிழறிஞர்களின் துணையோடோ அல்லது அது இன்றியோ தானாகவே உருவாகி தனித் தமிழகம் இந்நேரம் மலர்ந்திருக்கும் என்ற அனுமானமும் இக்கோட்பாடுகளால் குறிப்பால் உணர்த்தப்படுகின்றது. அவர்கள் தங்கள் கூற்றுகளுக்கு ஆதாரமாக, ஒருவர் மற்றவரது எழுத்துக்களை மாறி மாறி மேற்கோள் காட்டிக் கொள்ளும் வேடிக்கையும் நடந்துவருகிறது. தங்கள் கூற்றுகளை மற்றவர்கள் 'தேவவாக்குகளாக' ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் அவர்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள். ஏனெனில் 'தேவவாக்கு'களுக்கு மனித ஆதாரங்கள் ஏதும் தேவையில்லை. பரமண்டலத்திலிருக்கும் பரமபிதாவின் திருத்தொண்டர்களாகிய சில பாதிரிமார்களும் அவர்களது சீடர்களும் 'தேவவாக்கை' நவீன சுவிலேஷமாகப் பரப்பி வருகின்றனர்.

1930 களில் பெரியாரும் சுயமரியாதை இயக்கத்தினரும் கத்தோலிக்கப் பாதிரிமார்களின், கத்தோலிக்க நிறுவனங்களின் பார்ப்பனீயத்தையும், தலித் விரோத நடவடிக்கைகளையும் எதிர்த்துப் போராடியதாலும், பல்லாயிரக்கணக்கான தாழ்த்தப்பட்ட கிறிஸ்துவர்கள் கத்தோலிக்க மதத்தைவிட்டு வெளியே வந்துவிட்டதாலும், நீண்ட காலமாகவே கத்தோலிக்கத் திருச்சபைக்குப் பெரியார் மீது ஆத்திரம் இருந்து வருகிறது.

கம்யூனிசத்தை ஒழித்துக் கட்டவும் அதைப் பழிக்குப் பழி

வாங்கவும் கத்தோலிக்க திருச்சபை பல பத்தாண்டுகள் பொறுமையுடன் காத்திருந்தது போலவே இன்று தனித் தமிழ்நாடு, தொல் தமிழர் விடுதலை என்ற விளம்பரப் பலகைகளின் கீழ் ஒளிந்து கொண்டிருக்கும் சில பாதிரிமார்களும் அவர்களது சீடர்களும் பெரியாருக்குக் கணக்குத் தீர்க்கக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு நிற்கிறார்கள். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் ஒப்பற்ற தலைவரும் நீதிக்கட்சியுடனும் சுயமரியாதை இயக்கத்துடனும் ஒன்றி நின்றவருமான ரெட்டைமலை சீனிவாசனை இவர்கள் போற்றிப் புகழத் தொடங்கியுள்ளனர். தாத்தா சீனிவாசன் அவர்கள் பார்ப்பனரல்லாதார் என்ற அடையாளத்தை மட்டும் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தவரேயன்றி தனித் தமிழ்நாடு என்பதற்கு ஆதரவு கொடுத்தவரல்லர். அனைத்திந்திய அளவில் செயல்படும் விருப்பமே அவரிடம் இருந்தது. எனவே அவரைத் தமிழ்த் தேசியத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியாது. கம்யூனிசத்தைப் போலவே பெரியாரிசமும் கத்தோலிக்கப் பாதிரிகளிடம் இதுவரை பாவமன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ளவில்லையாதலால் அதற்கு விமோசனம் இல்லை போலும்.

இந்த நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலிருந்து பார்ப்பனத் தமிழறிஞர்கள் சிலர் தமிழை வளர்த்தது குறித்து நாம் ஐயுறுவதில்லை. எனினும் அவர்கள் தமிழ் உணர்ச்சிக்கு எல்லை வகுப்பதாக சமஸ்கிருதத்திற்கு அவர்கள் கொடுத்த மேன்மை அமைந்துவிட்டது. சமஸ்கிருதத்தின் மேன்மையை ஏற்றுக் கொள்ளாத பார்ப்பனத் தமிழறிஞர்கள் ஒரு சிலரே.

பெரியாருக்கும் ரெட்டைமலை சீனிவாசன் போன்றோருக்கும் தமிழை வளர்ப்பதை விட, தமிழனைக் கடைத்தேற்றுவது முக்கியமாகப் பட்டிருந்தது. தமிழ்நாட்டின் அரசியல் பார்ப்பனர்கள், காங்கிரஸ் பார்ப்பனர்கள், அவர்களது அடிவருடிகளாகச் செயல்பட்டு வந்தவர்கள் ஆகியோரின் தமிழ், தமிழ் தேசியம், தமிழ் அடையாளம், தமிழ்ப்பண்பாடு ஆகியவற்றை பார்ப்பனரல்லாதார் என்று சொல்லப்படும் ஒரு பெரும் கூட்டத்தில் பெரியாராலும் ரெட்டைமலை சீனிவாசனாலும் சேர்க்கப்பட்ட பிற்படுத்தப்பட்ட சாதியினரும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் ஏன் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பதைக் காணவேண்டும். மேற்சொன்னவை யெல்லாம் சாதியத்தையோ, பார்ப்பனியத்தையோ, பார்ப்பன ஆதிக்கத்தையோ எதிர்க்காதவை. ஆதலால் அவற்றை பெரியாராலும் சீனிவாசனாலும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

நடப்புக் காலத்தில் தமிழ் நாட்டுப் பார்ப்பனர்களின் முற்போக்கு எண்ணங்களுக்கான உதாரணங்களாக பிள்ளையார் (மன்னிக்கவும் 'வீரவிக்கேஸ்வரர்') பால் குடித்தது பற்றி பாரதிய ஜனதா கட்சியின் இல. கணேசன், சூப்பர் பார்ப்பனர் டி. என். சேசன் (பாலக்காட்டுப் பார்ப்பனர்களின் பூர்வீகமும் தமிழ்நாடுதான்; அவர்களது வீட்டு மொழியும் தமிழ்தான். காய்கறிக் கடைக்காரர்களிடமும் பால்காரர், நெய்க்காரரிடமும் இன்னமும் நீச பாஷையிலேயே பேசித் தொலைக்க வேண்டியிருக்கிறதே.) ஆகியோர் மூன்றாந்தர விஞ்ஞானிகளின் முட்டாள்தனத்தைக் கண்டித்தும் பாமர

மக்களின் மூடநம்பிக்கையிலுள்ள விவேகத்தைப் பாராட்டியும் கூறியுள்ள கருத்துகளாகும். தமிழ்நாட்டின் தென் பகுதிகளில் ஆதிக்க சாதினர்தாழ்த்தப்பட்டோர் மீது நடத்திவரும் சாதி ஆணவக் கொடுமைகளைப் பற்றி விளக்கம் கூறிய மற்றொரு தமிழ் நாட்டுப் பார்ப்பனரான இராம. கோபாலன் (மன்னிக்கவும், 'வீரத்துறவி') 'அது ஒன்றும் சாதிப் பூசலல்ல. குடி நீர் வசதி, சாலை வசதி, போக்குவரத்து வசதி ஆகியன இல்லாமை குறித்து 'ஹரிஜனங்க'ளிடையே உள்ள அதிருப்தியின் வெளிப்பாடுதான்' என்ற 'புரட்சி கர்'மான கருத்தைச் சொல்லிய கையோடு கன்னியாகுமரிக்குப் போய் வி. ஹெச். பி. தலைவர் அசோக் சிங்கால் என்னும் மார்வாரியுடன் சேர்ந்து இந்து - இந்திய 'யாத்திரை'யில் கலந்துகொண்டதையும் தமிழ்நாட்டுப் பார்ப்பனர்களின் 'முற்போக்கு'க்கு மற்றொரு உதாரணமாகச் சொல்லலாம்.

தமிழ்நாட்டில் காலங்காலமாக வாழ்ந்து எண்ணத்தால், நடைமுறையால், அரசியல் - பொருளியல் - சமூகவியல் செயல்பாடுகளால் தமிழ் மக்களாகவே வாழ்ந்து வருகிறவர்களின் சாதிமூலம் பற்றிய இரத்தப் பரிசோதனையிலும் கணக்கெடுப்பிலும் ஈடுபட்டு வரும் குருதிக் கலப்பில்வாத 'தனித் தமிழர்கள்' சிலர் தமிழ்நாட்டுப் பார்ப்பனர்களை மட்டும் கன்னட, தெலுங்கு, வடநாட்டு பார்ப்பனர்களிடமிருந்து பிரித்து, முன்னவர்களை மட்டும் வாஞ்சையோடு பார்க்கத் தொடங்கியுள்ளது ஏன் என்று விளங்கவில்லை. காஞ்சிபுரம் சங்கராச்சாரியர்களைப் பற்றிப் பேசும் போதும் கூட, 'அவர்கள் தெலுங்குப் பார்ப்பனர்களாகவே இருந்து வந்திருக்கிறார்கள், என்று திரும்பத் திரும்பக் கூறுவதன் மூலம் சங்கராச்சாரியர்கள் தமிழ்ப் பார்ப்பனர்களாக இருந்திருந்தால் மட்டுமே வேறுமாதிரியாக நடந்திருப்பார்களா என்பதை விளக்குவதில்லை. காஞ்சி சங்கராச்சாரியர்கள் எல்லாருமே தெலுங்குப் பார்ப்பனர்கள் அல்ல; பெரும்பாலானவர்கள் கன்னடப் பார்ப்பனர்கள் என்பதை இரத்தப் பரிசோதனை ஆர்வலர்களுக்குச் சொல்லித்தர விரும்புகிறோம். ஆனால் நமக்கு அவர்கள் பார்ப்பனர்கள் என்பதுதான் முக்கியமேயொழிய தெலுங்குப் பார்ப்பனர்களா, கன்னடப் பார்ப்பனர்களா, தமிழ்ப் பார்ப்பனர்களா என்பதல்ல. ஏனெனில் தமிழ்நாட்டுப் பார்ப்பனர்களான ஏ. ரங்கசாமி அய்யங்கார், சி. பி. ராமசாமி அய்யர், எஸ். சத்தியமூர்த்தி ஐயர், எம். கே. ஆச்சாரியா, சி. ராஜகோபாலாச்சாரியார் முதல் மராத்தியத் திலகர், வடநாட்டு 'மண்ணுருண்டை' மாளவியா வரை எல்லோருமே ஒரே குரலில் பேசியவர்கள்தான் என்பது, அயோத்திதாஸ் பண்டிதர், பெரியார், ரெட்டமலை சீனிவாசன், என். சிவராஜ், கோலார் ஜி. அப்பாதுரையார், பெரியசாமிப் புலவர் ஆகியோர் மட்டுமல்லாது, சில தடுமாற்றங்கள் இருந்தபோதிலும் எம். சி. ராஜா அவர்களும் தங்கள் அனுபவத்தில் கண்டறிந்த உண்மையாகும்.

சங்கராச்சாரியர்களைப் பற்றிப் பேசும்போது நாம் ஒன்றை மனதில் கொள்ளவேண்டும். ஆதி சங்கராச்சாரியாரிலிருந்து (அவரும் 'முற்போக்கான'வராக இருந்திருப்பாரோ? ஏனெனில் பேர்ச்

கவிதாசர்ன்

சொல்லாராய்ச்சியின்படி பார்த்தால் 'காலடி' என்பதுகூட தமிழ்ச் சொல்தான். அது அன்றைய தமிழகத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்த சேரநாட்டைச் சேர்ந்ததாகையால், ஆதி (தொல்) சங்கரரும் தமிழ்ப் பார்ப்பனராக, அதன் காரணமாக முற்போக்கு எண்ணம் கொண்டவராக இருந்திருக்க வேண்டும்!) மீதி சங்கராச்சாரியார்கள் வரை எல்லாருமே ஏக இந்திய ஏகத்தமாதாயிஸ்டுகள்தாம். நாம் இங்கு தனித்தமிழில் எழுதாததற்காகத் தமிழன்பர்கள் யாவரும் பொறுத்தருள வேண்டும். தனித்தமிழில் எழுதுவதாக இருந்தால், எளிமையாகவும் இனிமையாகவும் எழுதும் ஆற்றல் கொண்டிருந்தவரும் தமிழ் இலக்கியங்களிலும் இலக்கணத்திலும் புலமையுடையவரும் கருணாநிதியை விமர்சிக்கும்போதுகூட கண்ணியத்தைக் கடைப்பிடித்தவருமான பெருஞ்சித்திரனார் அவர்களைப் போல எழுத வேண்டும். நாம் நமது 'பொல்லாச் சிறகை' விரிப்போமேயானால், ருஷ்யாவிலிருந்து வந்துகொண்டிருந்த தமிழாக்க நூல்களில் இருந்த மலச் சிக்கல் நடையை ஒத்த, ஒரு செயற்கையான, வலிந்து எழுதப்படுகிற, சொல்லுக்குச் சொல் அடைப்புக்குறிகளில் ஆங்கிலத்தைத் துணைக்கழைக்கிற 'தேவ ஆட்டுக்குட்டிகளின்' தனித்தமிழாக அமைந்துவிடும் என்றஞ்சி நமக்குத் தெரிந்த நடையையே பயன்படுத்துகிறோம்.

இப்போது நாம் மற்றொரு தமிழ் நாட்டுப் பார்ப்பனரின் 'முற்போக்குக்' கருத்துகளையும் செயல்பாடுகளையும் எடுத்துரைக்க விரும்புகிறோம். காஞ்சிபுரம் சங்கரமடத்தில் சங்கராச்சாரியார்பீடத்தில் அமரும் வாய்ப்புப் பெற்ற முதல் தமிழ்(நாட்டு)ப் பார்ப்பனர்தான் இந்த ஜெயேந்திர சரஸ்வதி சுவாமிகள். சொந்த ஊர் மாயவரத்திற்குப் பக்கத்திலுள்ள இருள்நீக்கி. இவருக்கு 'ஓடிப் போன சங்கராச்சாரியார்' என்ற பெயரும் உண்டு. இதுவரையிலுமிருந்த கன்னடப் பார்ப்பன சங்கராச்சாரியார்கள்போல் அல்லாது எல்லா சாதியினரையும் அரவணைத்துக்கொண்டு செல்பவர் (அரவம் அணைத்தால் என்னாகும்?) என்றும், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் சால்வை போர்த்த வந்தால்கூட மகிழ்ச்சியோடு அனுமதிப்பவர் என்றும் சில முற்போக்கான பார்ப்பனர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம். வை. பாலசுந்தரம் போன்ற முற்போக்கான அம்பேத்கரிஸ்டுகளை ஆதரித்து வருபவர் என்பதும், திருவல்லிக்கேணியிலும் தமிழ்நாட்டின் பிற பகுதிகளிலும் உள்ளவர்களும், இந்த நாட்டில் உள்ள எல்லாக் கேடுகளுக்கும் காரணமாக இருப்பவர்கள் என்று சம்பரிவாரத்தால் சொல்லப்படுபவர்களுமான 'தேச விரோத' முஸ்லிம்களுக்குப் பாடம் புகட்டும் 'தேசபக்தி'ப் பணியில் இந்த 'முற்போக்கு' அம்பேத்கரிஸ்டுகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்பவர் என்பதும் நாம் அறிவோம். வி. ஹெச். பி.யின் தேர்ப் பயணத்தைக் கொடியசைத்துத் துவக்கி வைக்கும் பணியை முடித்த கையாலேயே நரசிம்ம ராவுக்கும் சங்கர்தயாள் சர்மாவுக்கும் ஜெயலலிதாவுக்கும் ஆர்.வெங்கடராமனுக்கும் (இவர் தமிழ்நாட்டுப் பார்ப்பனர். எனவே 'முற்போக்காளர்') ஆசி வழங்குபவர் என்பதையும், கடந்த நாடாளுமன்றத் தேர்தலின்போது வாக்காளர்கள் காங்கிரசுக்கோ, பார

தீய ஜனதாக் கட்சிக்கோதான் வாக்களிக்க வேண்டும் என்று கூறியவர் என்பதையும் நாம் நினைவுகூரத் தேவையில்லை.

அரசியல் துறையில் பார்ப்பனியத்தின் ஏகப்பிரதிநிதியாக யார் இருப்பது என்று பாரதிய ஜனதாக் கட்சிக்கும் காங்கிரசுக்கும் இடையே நடந்து வரும் சண்டையின் முக்கிய கட்டமாக பாபர் மகுதி இடிப்பில் ஒரு கட்சி நேரடியாகவும் மற்றொன்று மறைமுகமாகவும் பங்கெடுத்த பிறகு, பார்ப்பனச் சாமியார்களின் ஆதரவு தனக்குத்தான் இருக்கிறது என்று காட்டுவதற்கு இரு கட்சிகளும் போட்டி போட்டன. மகுதி இடிக்கப்பட்ட வளாகத்தில் ராமன் கோயிலைக் கட்டுவதற்காக நரசிம்மராவ் அரசியல் சார்பற்ற ஒரு 'அறக்கட்டளை'யை நிறுவினார். அந்த அறக்கட்டளையில் முதன்மைப் பாத்திரம் வகித்தவர் நரசிம்மராவின் தலைமை அமைச்சகத்தில் அவரது நேர்முக உதவியாளராக உள்ள கௌரிசங்கர் என்ற பார்ப்பன அதிகாரி. இந்த 'அறக்கட்டளை' ஜெயேந்திர சரசுவதியின் ஆசியுடன் தொடங்கப்பட்டது. அதாவது விசுவ இந்து பரிசத்தின் குடையின் கீழிருந்த சாமியார்களைத் தன்பக்கம் இழுத்துக் கொள்வதற்காக நரசிம்மராவ் செய்த முயற்சியின் விளைவுதான் அந்த 'அறக்கட்டளை'. இந்தியாவிலுள்ள ஐந்து சங்கராச்சாரியார்களில் மூத்தவராகக் கருதப்படும் இந்த ஜெயேந்திர சரசுவதியின் ஆசியும் அனுக்கிரகமும் தனக்குப் பெரும் அனுகூலம் என்று கணக்குப் போட்டார் நரசிம்மராவ். இதனால் விசுவ இந்து பரிசத்திற்கு ஏற்பட்ட ஆத்திரம் அளவில்லாதது. அதன் தலைவன் அசோக் சிங்காலால் காஞ்சி சங்கராச்சாரியாரை நேரடியாகத் தாக்க முடியவில்லை. அதற்குப் பதிலாக 'சங்' பரிவாரத்திலுள்ள முக்கிய சாமியாரான ஆச்சார்யா கிரிராஜ் கிஷோர், 'வட நாட்டிலுள்ள ராமபக்தர்களின் பிரச்சினையில் தலையிடுவதற்குத் தென்னிந்திய சைவ - ஸ்மார்த்தருக்கு என்ன தகுதி' என்ற கேள்வியை எழுப்பத் தொடங்கினார். ஆனால், ஜெயேந்திர சரசுவதிக் குள்ள முக்கியத்துவத்தையும் செல்வாக்கையும், இந்துத்துவ சக்திகள் மீது அவர் கொண்டுள்ள வாஞ்சையும் (இந்துத்துவப் புதல்வர்களான நரசிம்மராவ், அத்வானி, மனோகர் ஜோஷி, சிங்கால், இராம. கோபாலன் ஆகியோர் எல்லோரும் சுவாமிகளுக்கு வேண்டியவர்கள்தான்) கருத்தில் கொள்ளாமல் ஆச்சார்யா கிரிராஜ் கிஷோரைப் பேசவிட்டது தவறு என்று உணர்ந்த சங் பரிவாரம், சுவாமிகள் தனது முட்டைகளைத் தனது கூடையில் மட்டுமே இட வேண்டும் என்பதை உறுதி செய்து கொள்வதற்காக, ஒரு வேலை செய்தது.

அதாவது, விரைவில் நடக்கவிருக்கும் பாராளமன்றத் தேர்தலை முன்னிட்டு அரசியலுக்கு மேலும் காவியடிப்பதற்காக இந்த அக்டோபர் முதல் வாரம் தசரா ஊர்வலம் என்ற பெயரில் ஆர். எஸ். எஸ். நாக்பூரில் நடத்திய பேரணியில் 'உபன்யாசம்' செய்யவும் 'அனுக்கிரகம்' வழங்கவும் 'ஆக்ளை' பிறப்பிக்கவும் ஜெயேந்திர சரசுவதி வரவழைக்கப்பட்டார். ஆர். எஸ். எஸ். தனது அமைப்பை விரிவுபடுத்த வேண்டும் என்றும் ஒவ்வொரு சுயம்

கவிதாசரண்

சேவக்கும் (ஆர். எஸ். எஸ். உறுப்பினனும்) குறைந்தது இரண்டு இந்துக்களையாவது ஆர். எஸ். எஸ். அமைப்புக்குள் கொண்டு வர வேண்டும் என்றும் ஆக்ஷேபிற் பிற் பித்திருக்கிறார் காஞ்சி ஆச்சாரி யார். இந்து சமூகம், அதன் நலன்கள் ஆகியவற்றின் பாதுகாவ லர்கள் தாங்கள்தான் என்று ஆர். எஸ்.எஸ்., வி. எச். பி., இந்து முன்னணி, பஜ்ரங்தன், பா. ஜ. க. முதலிய 'சங் பரிவாரம்' கூறி வருகின்றதல்லவா? அதற்கு வலு சேர்த்திருக்கிறார் ஜெயேந்திர சரசுவதி என்னும் தமிழ்நாட்டுப் பார்ப்பனர். ('முற்போக்கு!')

அவரது ஆசி பெற்ற கூட்டத்தார் ஆட்சி புரியும் மகாராஷ்டிரத்தில் (அங்குதான் நாக்குரும் உள்ளது), முதலமைச்சர் மனோ கர் ஜோஷி (இவர் வடநாட்டிலிருந்து பல மைல் தொலைவிலுள்ள தென்னாட்டைச் சேர்ந்தவராக இருப்பதால், இவரும் ஓரளவாவது 'முற்போக்'கானவராக இருக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வர லாம். ஏனெனில் வடநாட்டு ஆரியர்கள் எவ்வளவு தூரம் பயணம் செய்தார்கள் என்பது நமக்குத் தெரியாது. மராத்தியப் பார்ப்பனர் கள் ஆரியர்கள்தான் என்று சொன்ன ஜோதிபா ஃபுலெ எவ்வளவு முட்டாள்தான்! பார்ப்பனர்கள் ஆரியர்களே என்று கூறிய அயோத்தி தாசர் அதைவிட முட்டாளல்லவா!! நமது 'தனித் தமிழறிஞர்' களின் மேதமைக்கு முன்பாக ஃபுலெவும் அயோத்திதாசரும் தாக்குப் பிடித்து நிற்க முடியுமா?) தாழ்த்தப்பட்டோரைப் பாது காக்கும் சட்டத்தின் கீழ் (Prevention of Atrocities Act) மராத் வாடா பல்கலைக் கழகத்திற்கு அம்பேத்கர் பெயர் குட்ட வேண்டும் என்று போராடிய தலித்துகளைத் தாக்கிய உயர்சாதி இந்துக்கள் மீது தொடுக்கப்பட்டிருந்த ஏறத்தாழ 2000 வழக்குகளை 'சமூக நல்லிணக்கம்', 'சமூக அமைதி' காக்கும் பொருட்டுத் திரும்பப் பெற மராத்திய அரசாங்கம் முடிவு செய்து விட்டதாக அறிவித் துள்ளார். அது இந்துத்துவப் புதல்வர்களிருவர் கூட்டாக நடத் தும் அரசாங்கத்தின் முடிவு. இரண்டாண்டுகளுக்கு முன்புதான் பா. ஜ. க., ஆர். எஸ். எஸ். ஆகியன மராத்தியத்தில் அம்பேத்கர் யாத்ரா நடத்தின. "பெரியார் ஒரு கன்னடியன், அம்பேத்கர் ஒரு மராத்தியன் — அவர்களைப் பற்றித் தமிழ்நாட்டில் பேசுவதே தவறு" என்று பிதற்றித் திரியும் 'தனித் தமிழறிஞர்கள்' 'அங்கு அடிபடுபவர்கள் மராத்திய தலித்துகள். அவர்களைப் பற்றித் தனித் தமிழ் தலித்துகள் (மன்னிக்கவும், 'தொல் தமிழர்கள்') ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்' என்று நம்மிடம் கேட்பார்கள். நமக்கு 'தமிழன்' என்ற அடையாளம், உலக முழுவதிலும் உள்ள ஒடுக் கப்பட்டவர்களின் - தலித்துகளின் - ஒரு பகுதியே நாம் என்ற அடையாளம் ஆகிய இரண்டும் வேண்டும் என்பதுதான் நம் பதில்.

இக்கட்டுரைக்குத் துணை புரிந்தவை:

1. Sangh Parivar ropes in Kanchi Seer for 'saffronising'-
Economic Times, Madras, 5-10-1995.
5. Madhar Godbole. 'Miscarriage of Justice', The Hindu-
Madras, 4-10-1995

டெல்லி நண்பன்

ஸ்ரீதர கணேசன்

என் அன்பும் பிரியமும் வாய்ந்த ஆருயிர் நண்பன் சமதரும பாண்டியனுக்கு, ஆத்ம சிநேகிதனாகிய தர்மராஜன் எழுதும் கடிதம். நானும் அம்மா, அப்பாவும் நல்ல சுகம். இது போல் நீயும் நம் நண்பர்கள் ராஜகோபாலன், ஆசீர்வாதம், முருகேசன், காதர்பாஷா, விக்டர் ஜான்சன், ஆறுமுகம், சுகுமார் எல்லோரும் நல்ல சுகமாய் இருப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.

நான் வரும் போது காது வலியிருப்பதாய் சொன்னாய். இப்பம் எப்படியிருக்கு? ஒரு நல்ல ஸ்பெசலிஸ்டிடம் காட்டு. அங்கு காட்டுவதற்கு பிரச்சினை இருந்தால், தமிழ்நாட்டுக்கு வரும்போது காகிதம் போடு. நானும் சென்னைக்கு வருகிறேன். இங்கு சிரமங்கள் சிறிது குறைவு. நல்ல டாக்டர்கள் உண்டு. ஃபீசும்

அங்கு மாதிரி ஜாஸ்தி கிடையாது. என்னைக் கேட்டால் இது குறையே இல்லை என்பேன். நீதான் ரொம்பவும் அலட்டிக் கொள்ளுகிறாய். சமீபத்தில் ஒரு மருத்துவ இதழில் ஒரு டாக்டரின் கட்டுரையைப் படித்தேன். காது மந்தமாக இருந்தால் 'காதொலி'க் கருவி வைத்துக் கொள்ள வெக்கப்படப் தேவையில்லை என்றார். நான் உன்னோடு தங்கியிருந்த நாலு வருஷங்களிலும் இதைத்தான் சொன்னேன். இதற்கு சின்ன ஆப்ரேஷனில் கூட வழி முறைகள் இருக்கிறது. நல்ல மருந்து மாத்திரைகள் எல்லாம் இருக்கின்றன. பயப்படாதே. தைரியமாக இரு.

இப்பவும் உன்னிடமிருந்து கடிதம் வருமென்று எதிர்பார்த்தேன். பிறகுதான் ஞாபகம் வந்தது வீடு பார்த்து, கடிதம் எழுதுவதாய்ச் சொன்னது. நான் டில்லியை விட்டுப் புறப்படும் போது ரொம்பவும்தான் குழப்பத்தில் ஆழ்ந்தேன். இங்கு வந்த பின் தான் அதன் பொருள் விளங்கியது. நேற்றுத்தான் நாங்கள் புது வீடு குடி வந்தோம். எனக்குக் கீழ் ஒரு பிழன் இருக்கிறான். முருகன் என்று பெயர். முதலில் வீடு பார்க்கிற விஷயத்தை அவனிடம்தான் சொன்னேன். அதற்கு அவன் என்ன கேட்டான் தெரியுமா? "நீங்க என்ன ஆட்க?" என்று. எனக்குப் புரியவில்லை. பெறவு தாழ்ந்த குரலில் "ஸார், வருத்தப்படாதிங்க. என்ன சாதி?" என்றான். நான் எனது சாதிப் பெயரைச் சொன்னேன். அவனுடைய முகம் சுருங்கியது. அவன் ரகசியத்தைச் சொல்வதைப் போல, "மன்னிக்கணும் ஸார்... நீங்க எவ்வளவு பெரிய உத்தியோகத்தில் இருந்தாலும், கை நிறைய சம்பாதித்தாலும், ஒங்களுக்கு வீடு மட்டும் கிடைப்பது கஷ்டம்" என்றான். இந்தக் கசப்பை சங்கடத்துடன் விழுங்கிக் கொண்டேன். நாற்பது கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் உள்ள எனது கிராமத்துக்கு தினமும் பஸ்சில்

தான் போய் வந்தேன். அப்பாவுக்கு முன்ன மாதிரி கண்கள் பற்றவில்லை. இருந்தாலும் இந்த எண்பத்து நாலு வயதில் வீட்டில் சும்மா இருக்க மாட்டேங்கிறார். தண்ணீர் பாய்ச்ச, எரு அடிக்க, நாத்துப் பாவ... என்று போய் விடுகிறார். மிகவும் கண்டித்து இருக்க வைக்கவும் முடியவில்லை. இன்னும் அவருடைய அந்தக் கண்டிப்பு, உருட்டல் மிரட்டலுக்கு மட்டும் குறைச்சல் இல்லை. அம்மாவுக்கு ரொம்பவும் கூன் விழுந்துப் போச்சு. நடமாட்ட மெல்லாம் வீட்டோடுதான். இருந்தாலும் சமையல் வேலைகளை யெல்லாம் சலிப்பு பாராமல் செய்கிறார். நான் பிளஸ் டூ முடித்து, வேலை வெட்டியில்லாதவனாய், காட்டு வேலைகளையும் செய்ய முடியாதவனாய், ரெண்டும் கெட்டானாய் ஊர்காடு சுற்றித் திரிந்த போது, வாய் நீள நீள, ரொம்பவும்தான் அம்மா அப்பாவைத் திட்டித் தீர்த்திருக்கிறேன். அப்பா தனது அம்பத்தொம்பதாவது வயதில் என்னை ஏன் பெற்றார் என்று, ரொம்ப நொந்து போய் இருக்கிறேன். நான் பிறக்கும்போது ரெண்டு அக்காளுக்கும் கலியாணம் முடிந்து போயிற்று. அவர்கள் பிள்ளைகளுக்கு இப்பம் கலியாணமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. (ஒரு அக்கா மகளை, நான் கட்டிக் கொள்ள வேண்டுமாம். ஒத்தக் காலில் நிற்கிறாள்.) வேலை கிடைத்து, டில்லிக்கு வந்த இந்த நாலு வருஷ இடைவெளிக்குப் பின், அப்பா அம்மாவை நேரில் சந்தித்த பெறவுதான் தெரிந்தது, அவர்கள் ஓர் ஆண் மகனைப் பெற்றிருந்த பலன். “இனி நான் ஒங்களை விட்டுப் போக மாட்டேன். இந்த ஊரில் தான் வேலை” என்றதும் முதலில் நம்ப மறுத்தார்கள். உறுதியாய்ச் சொன்னதும் என்னைக் கட்டித் தழுவினார்கள். அம்மா சிரித்து சிரித்து வடித்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டார். “அடேய், எங்க கண்ணிருக்கும் போதே ஒரு கலியாணத்தை முடிச்சுக்கடா” என்று அம்மா சொல்லும் போது, “பார்ப்போம்” என்று நழுவிக்கொண்டேன். அலுவலகம் இருக்கும் நகரத்தில் குடி போகவும் அவர்கள் சம்மதித்துக் கொண்டார்கள். வாடகை வீடு பார்ப்பதில் தான் சிரமங்களும் பிரச்சனைகளும் எழுந்தன. சாதி குறுக்கே நின்றது.

ஒருநாள் அலுவலகத்தை பெருக்கிச் சுத்தம் செய்ய ஒரு இளம் பெண் வந்திருந்தாள். சிவப்புச் சாயம் பூசிய இளம் உதட்டின் சிரிப்போடு, பட்டுப் புடவைகளில் ஜொலிக்கிற பெண்களைப் பார்க்கிற அலுவலகங்களில், துவைத்து சுத்தம் செய்த ஒத்தைத் தாவணியில் ஏழ்மையின் சின்னமாய் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்ததும், “நீ யாரெம்மா?” என்றேன். அவங்க அம்மாதான் இவ்வளவு நாளும் தூத்துத் தொளிப்பதாகவும், இப்பம் கொஞ்ச நாட்களாக அம்மாவுக்கு உடம்பு சரியில்லை என்றாள். மாதம் 200 ரூபாய் சம்பளத்துக்கு அம்மா வேலையைச் செய்வதாகவும் சொன்னாள். அவளுடைய விலாசத்தை விசாரித்தேன். “ஒங்கத் தெருவுல ஒரு வீடு கிடைக்குமா?” என்று கேட்டேன். அன்னைக்கிச் சாயங்காலம் என்னை வீடு பார்க்க கூட்டிக்கொண்டு போனாள். ஒரே மாதிரி

ரியான வீடுகளைக் கொண்ட ஒரு காம்பவுண்டுக்குள் வீடு ஒன்று காலிக் கிடந்தது. என்னையும், நான் வேலை பார்க்கிற அலுவலகத்தையும் சொன்னதும், மறு பேச்சு யில்லாமல் வீட்டைத் தந்தார்கள். அந்தப் பெண்ணுக்கு நன்றி சொல்லி விட்டு மறுநாளே அம்மா, அப்பாவோடு அந்த வீட்டுக்கு குடி வந்தேன்.

அடுத்த தெருவில் தான் அவளுடைய வீடு. என்னுடைய அம்மாவுக்கு இயன்ற உதவிகளைச் செய்து கொடுப்பதற்கு அவள் தினமும் வருவாள். அப்போதுதான் அவளைப் பற்றிய முழு விபரங்களையும் கேட்டறிந்தேன். எட்டு படித்து ஒம்பது படிக்கப் போகும் போது ஒரு தம்பி பிறந்ததாகவும் அவளுடைய அப்பா இன்னொரு பெண்ணோடு தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, அவளோடு ஓடி விட்டதாகவும், அவள் நிறைய விஷயங்களைச் சொன்னாள். அவள் அம்மா தூத்து பெருக்கி, பத்து பாத்திரங்களைக் கழுவி வாழ்க்கை ஒட்டுவதாக சொன்னதும், அவள் மேல் இரக்கப் பட்டேன். “எட்டாப்பு படிச்சிருக்கில்ல. எம்ப்லாய்மெண்ட்ல பதிந்துவையி. பியூன் வேலை கிடைக்கவாவது ஏற்பாடு செய்யலாம்” என்றதும் அவள் முதலில் நம்ப மறுத்தாள். விபரத்தை எடுத்துச் சொன்னதும், பள்ளியை விட்டு நாலு வருடமாகியும், இன்னும் வாங்கப்படாத சர்டிபிகேட்டை வாங்கப் போனாள். பள்ளியில் தரமறுத்து விட்டார்கள் என்று திரும்பி வந்தாள். பிறகு நான் அவளைக் கூட்டிக் கொண்டு, அந்தப் பள்ளிக்கூடம் போனபோது, படித்த சான்றிதழைக் கொடுப்பதற்கு நூறு ரூபாய் லஞ்சம் கேட்பது தெரிந்தது. ஒரு மூச்சி சட்ட திட்டங்களை எடுத்துச் சொல்லியும், குறைந்த பட்சம் 25 ரூபாய் கையில் திணிக்காமல் காரியம் நடக்கவில்லை. எம்ப்ளாய்மெண்ட் எக்ஸ்சேஞ்சிக்கு போயியும் அந்த பெண் பதியாமல் திரும்பி வந்தாள். அதற்கும் கூட நான்தான் போனேன். விபரத்தை சொன்னதும், அந்த ஆபீஸர் இப்பமெல்லாம் திருட்டுத்தனமாக பள்ளி சர்டிபிக்கேட் வாங்கிக் கொண்டு வந்து பதியிறாங்க சார்...” என்று பதில் அளித்தார்.

இப்படி இருமுறை அந்த பெண்ணோடு நான் போய் வருவதைப் பார்த்து, என்னுடைய அலுவலகத்தில் மோசமாகக் கதைக் கட்டி விட்டார்கள். முதலில் இதெல்லாம் எனக்குத் தேவைதானா என்று பட்டது. பிறகு என்னுடைய மனசாட்சியின்படி சரிதான் என்று நிதானமடைந்தேன்.

இது அலுவலகமாகத் தோன்றவில்லை. கசம், நீயெல்லாம் இங்கு வந்தால் ஒருநாள் கூட தாக்குப் பிடிக்க மாட்டாய். மறுநாளே ட்ரான்ஸ்பர் வாங்கிக் கொண்டு டில்லி திரும்பி விடுவாய். வாசலில் நிற்கும் வாட்ச்மேன் கூட யாரையும் மதிக்க மாட்டான். அவனை ஒருநாள் கூட டூட்டி டிரஸில் நான் பார்த்ததில்லை. வாயில் சிகரெட்டை வைத்துக் கொண்டு வளவளவென்று பேசிக் கொண்டிருக்கிற முகம் எரிச்சல் தருகிறது. சீப் மேனேஜர் படு மோசம். அவருக்கு வாரம் முழுவதும் வருகிற பத்திரிகைகளையும்

கவிதாசரன்

வீட்டுக்கு வேண்டிய சாமான்களை வாங்கிக் கொடுப்பதற்கும் இங்கு உள்ள ஊழியர்களிடம் ஒரு போட்டியே உருவாகி உள்ளது. என்னை மாதிரி ஒரு சாதாரண கிளார்க்தான் என்னோடு வேலை பார்க்கும் முத்துமோகன். அவனுடைய பெண்டாட்டி இங்கு டைப் பிஸ்ட். புருஷனும் பொண்டாட்டியும் கம்பீரமாக ஸ்கூட்டரில் வந்து இறங்குவார்கள். அப்படிதான் ஒருநாள் ஸ்கூட்டரில் இருந்த படியே முத்துமோகன் “ஏய், இங்க வா,” என்று என்னைக் கூப்பிட்டான். அவன் வேற யாரையோ கூப்பிடுகிறான் என்று வராண்டாவில் நின்ற நான், முதலில் கவனிக்கவில்லை. என்னுடைய பெயரை அழுத்திக் கூப்பிட்டதும் நான் “என்ன?” என்றேன். “இந்த ஸ்கூட்டரைத் தூக்கி உள்ளே வை” என்று உத்தரவு போட்டான். எனக்கு சட்டென்று கோபம் வந்தது. “இதெல்லாம் என்னுடைய வேலை இல்லை” என்று திரும்பினேன். அவனுடைய பொண்டாட்டி முகத்தை திருப்பிக் கொண்டு போய்விட்டாள். ‘இரு இரு. உன்னை கவனிக்கிற விதமாய்க் கவனிக்கிறேன்’ என்கிற மாதிரி முகத்தைக் கொடுமாய் வைத்துக் கொண்டு ஸ்கூட்டரைத் தள்ளினான். முருகன் என்னை ரொம்பவும் பயம் காட்டினான். “மோகன் ஸாரை ஏன் சார் பகைச்சுக்கிட்டீங்க. அவரு ஒரு மாதிரி. மேலிடமெல்லாம் அவருக்குத் தெரியும்!” என்றெல்லாம் சொன்னான். “ஏதாவது சாந்தி பண்ணி தயவாய்ப் போங்க, அப்பந்தான் நீங்க நீடிக்க முடியும்,” என்றான். அந்த புருஷன் பொஞ்சாதி வாங்குற சம்பளத்துக்கு மேல் சம்பாதிக்கிறார்கள். அலுவலகத்துக்கு வராமலே சம்பளம் வாங்குகிற அதிசயங்களும் இங்கு உண்டு. கொடுக்காமல் எந்த ஃபைலும் நகராது. கேட்காமல் கவரிலும், வீடு தேடியும் பணத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறார்கள். யாரையும் கையும் களவுமாய் பிடித்துவிடவும் முடியாது. யாருக்கும் எதைப்பற்றியும் கவலையில்லை. அக்கறையும் கிடையாது. எங்கு போனாலும் ஓசி கார், ஓசி அறை, மாமிச உணவு, மாமிச உடல் எல்லாமே கிடைக்கின்றன. (இதெல்லாம் நினைக்கிறபோது ஏன் இங்கு வந்தோம் என்று கூட நினைக்க தோன்றுகிறது). இந்த நெஞ்சில் பொறுக்க முடியாத சங்கடங்களையெல்லாம் அழுக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். வயதான அம்மாவையும் அப்பாவையும் விட்டுட்டு எங்கும் போக முடியாது. நான் திரும்பி டில்லிக்கே போய்விடுகிறேன் என்றால் ரொம்பவும் குழம்பிப் போய் விடுவார்கள். என் சம்பாத்தியத்தை வைத்து அவர்கள் உயிர் வாழ வேண்டுமென்ற அவசியமும் இல்லை. வயக்காட்டிலிருந்து நெல் வருகிறது. ஆனாலும் என்னை ஒரே மகன் என்று உயிருக்கு மேலாக நேசிக்கிறார்கள்.

அலுவலகத்தில் நான் பிழைக்கத் தெரியாதவன்; கோபக்காரன்; அசடு என்றெல்லாம் நானில்லாத போது பெயர்களைச் சுற்றுகிறார்கள். கண்டிப்பாக இருப்பதினால், என்னிடம் பேசக் கூடப் பப்படுகிறார்கள். என்னை ஒரு விமிட்டுக்கு மேல் பேசவிடுவதில்லை. ஆட்களுடன் பழகும் டிபார்ட்மெண்டில் இருந்து கழற்றி

விட்டு விட்டார்கள். யாரும் வரப் போக்கு இல்லாத மாடி வராண்டா ஜன்னல் ஓரம்தான் என் மேசை. ரோட்டைப் பார்த்தபடி ஜன்னல்கள். கண்களுக்கு எட்டும் தூரத்தில் கடல். கடலையும் அலுவலகத்தையும் இந்த சாலைதான் பிரிக்கிறது. ஜன்னலில் நின்று பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கலாம். தூரத்தில் துறைமுகம் தெரிகிறது. புள்ளி புள்ளியாய்க் கப்பல்கள். கோடு கோடாய்க் கிரெய்னர்கள். எம். ஆர். கோட்டைச் சுவரைத் தாண்டி, உயர உயரமான தோணிகளின் பாய் மரங்கள் தெரியும். எதிரே உள்ள கடற்கரையை 'பாலத்தடி' என்கிறார்கள். பாலத்தடியை ஒரு நாள் போய்ப் பார்த்தேன். பழங்காலத்து துறைமுகம் அது. உள்ளபடியே பாலத்தடிதான். வெள்ளைக்காரன் காலத்தில் போடப் பட்ட மரப்பாலம். எல்லாம் உடைந்து தாந்துப் போயிற்று. பழைய மவுஸ் இல்லை. ஆயிரக்கணக்கான தோணித் தொழிலாளர்கள் வேலைகளை இழந்த கதையை என்னிடம் சொன்னார்கள். இங்கிருந்து 10 கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் புதிய துறைமுகம். இந்த கடற்கரை அமைப்பே அதிசயமாகத் தோன்றுகிறது. சுற்றிப் போனால் வழி நெடுக்கிலும் இருக்கிற உப்பளங்களைக் கடக்க னும். தீவு போல உள்ள கடலில், பல கிலோ மீட்டர்கள் மலையை பெயர்த்து, கற்களைக் கொட்டி கடலில் ரோடு போட்டிருக்கிறார்கள். இந்த ஊரில் பார்க்கக் கூடிய இடங்களில் இந்த துறைமுகம் ஒன்று.

நான் உண்டு, என் வேலை உண்டு என்றிருக்கிற போதுதான் இப்படியோர் பேச்சு என்னைத் திடுக்கிட வைத்தது. மாற்றுவதாகப் பேச்சு எழுந்தவுடன் நானும் விசாரித்துப் பார்த்தேன். ஒரு வரை ட்ரான்ஸ்பர் செய்யப் போகிறார்களாம். இந்த அலுவலகத்தில் தொடர்ந்தாப் போல, பிரமோஷன் கிடைத்தும், மாற்றப் படாமல் இருக்கிற தனலெட்சுமி என்கிற முத்து மோகன் பொண்டாட்டிக்குத்தான் ட்ரான்ஸ்பர் ஆர்டர் வந்திருப்பதாகவும் கேள்விப் பட்டேன். பொண்டாட்டி மாற்றலாகிற விஷயம் தெரிந்தவுடன், முத்து மோகன் மூத்த அதிகாரிகளை சரிக்கட்ட திருச்சி தலைமை அலுவலகம் போய் வந்தானாம். எல்லாயிடங்களிலும் பணம் பேசுகிறது. இப்போது யாரைப் போய் பார்க்க, என்ன செய்ய என்று ஒன்றுமே தெரியவில்லை எனக்கு.

நம்முடைய ஆருயிர் நண்பன் கணேசன் கடிதம் எழுதியிருந்தான். உடனே பதில் போட்டேன். பதில் இல்லை. நான் கணேசனை விசாரித்ததாகச் சொல்லவும். உடனே கடிதம் போடச் சொல்லு. நம்முடைய நட்பு மாறாமல், நல்ல சினேகிதத்துடன் இருப்பதற்கு கடவுள் அருள் புரிவாராக நீ அந்த பரிட்சைக்கு நல்லா படி. காதைப் பற்றி கவலைப் படாதே. உன்னைப் போல உள்ள படிப்பாளிகளும், அறிவு ஜீவிகளும் நேரத்தை வீணாக்கக் கூடாது. உனக்கு பரிட்சை எப்பன்னு கடிதம் எழுது. இந்த கடிதம் கண்டதும் பதில் போடு.

இப்படிக்கு, உன்னுடைய ஆருயிர் நண்பன்,
ஆ. தருமராஜன்.

இன்னொரு சுவடு

மா. அரங்கநாதன்

கவிதாசரண் வெளியீடு

31, டி. கே. எஸ். நகர், சென்னை-600 019

விலை ரூ. 24

★

கவிதை குறித்து நாசரோடு நிறையப் பேச முடிந்திருக்கிறது. ஒரு கவிதை எப்படி இருக்கக் கூடாது என்பது குறித்துங்கூட. கவிஞனாக இல்லாத காரணத்தால், என்னைப் பொறுத்த வரை இதுபற்றி நிறையவே பேச முடிகிறது. இந்தத் தொகுப்பில் வந்துள்ள பல கவிதைகளையும் ஏற்கனவே கையெழுத்துப் பிரதியில் படித்துவிட்டு அவரிடம் பேசும் சந்தர்ப்பமும் கிடைத்திருக்கிறது.

நாசர் இளையவர். அவரது கவிதைகள் இந்த மண்ணின் சூழலை, அதன் மூலம் மனிதன் தன்வயப்படும்போது ஏற்படுகிற விருப்பு

வெறுப்பற்ற எண்ணங்களை, காரண காரியங்களைக் கொண்டு ஆத்திரப்பட்டாலும், சீறினாலும், உண்மையைவிட்டு விலகாத நிலையை ஏற்படுத்துகின்றன என்று கருதுகிறேன். தென்னாட்டுக்குறளிலும் கீழை நாட்டு 'ஜென்' பௌத்தக் கவிதையிலும் தன் மனதைப் பறிகொடுத்த இவரது நிலை தெளிவாகிறது. இவ்விரண்டிலும் ஆழ்ந்த மனிதன் வேறு எப்படி இருக்க முடியும்?

கவிதை என்பதைத் தவிர இவ்வுலகில் அழகு என்பது எது வெனத் தெரியவில்லை. நிரந்தரமான அழகு என்றெல்லாம் பேசப்படும் போது, கவிதை தவிர இலக்கியத்தில் வேறு எதுவும் ஞாபகத்துக்கு வர முடியாது. கவிதை ஒருவகையில் நமது வாழ்வு. அது அனால்தான் அதுபற்றி நேரடியாகப் பேச முடியாது, கவிதையின்மை பற்றிப் பேசிப் பேசி காலங் கழிக்கிறோம்.

நாசரின் தொகுப்பிலே 'முளை', 'அந்த இரவில்' என்று முடியும் கவிதை (இவரது பல கவிதைகள் தலைப்பிடாதவை.) 'அப்பர்', 'இந்தா பிடி உன் மதக் கந்தலை' (கவிதை இப்படி ஒரு வரியிலே முடிந்துவிடுகிறது.) 'நேற்றுப் பிறந்தோம்', 'செருப்புக்கும் சுரணையுண்டு', 'எனக்கு நிற்காமல் போகவேண்டும்' ஆகியவற்றில் சிறந்த கவிதையம்சத்தைக் காண முடிகிறது. அதென்ன சிறந்த கவிதை அம்சம்? அப்படிச் சொல்வது சரியல்ல. கவிதை அம்சத்தைக் கொண்டது எல்லாமே கவிதைதான். நல்ல கவிதை, மோசமான கவிதை என்றெல்லாம் கிடையாது.

உரைநடையாக இருந்தாலும், செய்யுளானாலும், சங்கேத மொழியானாலும் மேற்படி கவிதை அம்சத்தை உடனேயே கண்டு கொள்ள முடிகிறது, 'என் மதம் உயர்ந்தது, உன் மதம் தாழ்ந்தது' என்று தொடங்கி, 'அப்பக்கம் ஐநூறு, இப்பக்கம் அறுநூறு பேருக்கு இரங்கல் கூட்டம்' என்று முடிக்கும்போது, இரண்டு அடிகளுக்கும் இடைப்பட்ட வெளியை சப்தமில்லாமலேயே ஏற்படுத்திவிட

முடிகிறது. கவிதையின் முடிவு மெளனம்தான் - அமைதிதான் - அன்புதான். இதை சங்க காலக் கவிதையிலும் சரி, எலியட்டின் படைப்பிலும் சரி, அனுபவித்துவிட முடியும். இதை நாசர் சிறந்த முறையில் அனுபவித்து எழுதியுள்ளார் என்பது மகிழ்ச்சி தருகிறது.

சரி— கவிதையின் முடிவு மெளனம். அதற்கும் மதக் கலவரங்களுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? எட்டு வயது பார்ப்பனச் சிறுவன் எழுபது வயதுள்ளவரைப் பெயர் சொல்லிக் கூப்பிடும் கொடுமைக்கும் மெளனத்திற்கும் என்ன கொள்வினை கொடுப்பினை என்று கேட்டால் வேறு எதை எழுதுவது என்றுதான் கேட்க முடியும். மெளனமற்ற பல சங்கதிகள் மூலமே அதைக் காணவோ அனுபவிக்கவோ முடியும். உண்மையை அவ்வாறே தரமுடியாத காரணத்தால்தானே இலக்கியமும் நின்று நிலவுகிறது, “உண்மை அனுபவம் சொல்லப்பட முடியாதது. அப்படிச் சொல்லப்பட்டால் அது பொய்” என்றார் ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தி. அவரும் கவிதை எழுதியிருக்கிறார். ஆனால் ஜே.கே. என்ற ஞானி எழுதிய கவிதைகள் சிறந்தவை என்று கூற இயலாது. படித்துப் பார்த்தால் தெரிந்து கொள்ளலாம். அறிவிற்கும் கவிதைக்கும் அவ்வளவு சம்பந்தமில்லை என்பதற்காக இதைச் சொல்கிறேன். ‘கோயிலை மன்னன் கட்டினாலும் தெய்வத்தை அங்கு கொண்டுவர ஒரு சித்தன் வேண்டும்’ என்று க. நா. ச. ஒரு கவிதையில் சொன்னதும் ஏனோ ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

நாசர் பயன்படுத்தியுள்ள வார்த்தைகள் பற்றிச் சில சொல்ல வேண்டும். பல இடங்களில் இன்று பிறந்தவையான சொற்களைக் காட்டியுள்ளவர், பழக்க தோஷம் காரணமாக சிலவற்றை அடிக்கடி சேர்க்கவும் செய்கிறார். வாசகனுக்குக்கூட அது ஒரு குறைபாடாகத் தெரியாது போய்விடலாம். ஆனால் கவிதை என்பது எத்தனை ஆயிரம் ஆண்டுகளாயினும் கெட்டுப்போய்விட முடியாத பொருள். அவ்வாறு அதைப் பாதுகாத்து வைத்திருப்பது கவிஞன் பயன்படுத்தும் சொற்கள்தாம். “அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்கும் தாழ்?” என்ற கேள்வி எத்தனை காலம் நம்மிடையே தங்கி நிற்கிறது? “எனது மதம் மனிதம்” என்ற சொற்களோ, “தூங்கிக்கொண்டிருந்தோரை எழுப்ப” போன்ற வரிகளோ, “இந்தா பிடி உன் மதக்கந்தலை” எனும் சொற்களைப் போலத் தனித்து நிற்க முடியாது போகிறது. சொல்லப்போனால், அறிவார்த்தம் மிக்கவைதாம் முதலில் குறிப்பிட்டவை. இருந்தாலும் “இந்தா பிடி உன் மதக்கந்தலை” என்பதில்தான் கவிதை அம்சம் எடுபடுகிறது.

நாசரின் சில கவிதைகளில் படிமங்கள் சிதைகின்றன. அந்த சிதைவே ஓர் அழகையும் கொடுக்கிறது.

இந்தத் தொகுப்பு மிகவும் நேர்த்தியான முறையில் வெளியிடப்பட்டிருப்பது வேறொரு சிறப்பு. அழகான கவிதை; அழகான புத்தகம். ‘அறிவுமதி’யின் காரமான உரை. இத்தனை நலன்களோடு ஒரு கவிஞன் தோன்றியிருப்பது மகிழ்ச்சி தரும் விஷயம்.

‘இந்து’நேசன் ஜெயமோகன்

தினமணி ஏட்டில் ‘நிறப்பிரிகை’ ரவிக்குமார் 18-10-1995இல் ‘பெரியாரியம் - மறு ஆய்வுகள்’ பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதினார். அவர் ஒரு குறிப்பாஸ்கூடச் சட்டாத ஒரு கேள்வியை முன்வைத்து, 26-10-1995இல் ஜெயமோகன் மறுப்பு எழுதுகிறார். தலித்தியர்களை அயோக்கியர்களாகச் சித்தரிக்கிற நோக்கத்திற்காகவே தன்னிச்சையான தன் கட்டுரையை ரவிக்குமாரோடு தொடர்புபடுத்திகிறார். தினமணியும் சரிபார்க்காமலே போடுகிறது.

இந்த ஜெயமோகன்தான் இன்குலாப் எழுதுவதெல்லாம் கவிதையா என்றவர். எஸ்.வி.ராஜதுரைக்கு தகவல் திரட்டுவது தவிர வேறு என்ன தெரியும் என்றவர். இவரின் அண்மை வெளியீடு ஒன்று கோவை ஞானிக்கு சமர்ப்பணம் - இவருக்கு அவர் அருள் தந்தை. இவரை வெவ்வேறு பெயர்களில் எழுத வைத்துப் பாராட்டுவதில் கோமலுக்குப் பெருமை. இருவரும் நல்ல மார்க்சியர்கள்.

“எந்த அரசியல் தலைவரையும் அவதூறு செய்வதற்காக இனிவரும் வரிகளை நான் கூறவில்லை,” என்று உங்களைத் தட்டியெழுப்பி அமர்த்தி— ‘காரல் மார்க்ஸ், மா சே துங், பெரியார், அம்பேத்கர், ராம்விலாஸ் பாஸ்வான் ஆகியோர் தங்கள் அந்தரங்க இருட்டை மூடி மறைத்த ஒழுக்கங் கெட்டவர்கள்’ என்கிறார். இவர்களும் இவர்களது சீடர்களும்— மலம் கழிப்பது வரை திறந்த புத்தகமாயிருந்த ‘மகாத்மா’வை விமர்சிக்க அருகதையே இல்லாதவர்கள் என்கிறார். கடைசி இரண்டு தலித் தலைவர்களும் பார்ப்பனப் பெண்களை மணந்துகொண்டார்கள். காந்தியே தன் மகனுக்குச் செய்துவைக்க ஆயிரம் முறை யோசித்த ஒன்றை இவர்கள் கூசாமல் செய்துகொண்டதால் அவரை விமர்சிக்க முற்றும் தகுதியிழந்து போகிறார்கள்!

இந்த அரசியல் ‘இந்து’நேசன், ‘காந்தியின்மேல் கொண்ட கரிசனத்தால்தான் மாவீரன் கோட்சே அவரைக் கொன்றான்’ என்று மட்டும்தான் சொல்லவில்லை. காந்தியை நம்பி தாங்கள் கரைசேரமுடியாமல் போனதற்கு அம்பேத்கரிலிருந்து இன்று வரை தலித்தியர்கள் விமர்சனம் மட்டும்தான் செய்கிறார்கள்.

ஜெயமோகன் மாற்று அரசியல் சிந்தனையாளர்களுையெல்லாம் குறிப்பாக தலித்தியர்களை ஒரு உலுக்கு உலுக்கிவிட்டார்.

பாவம், வாய் திறக்கக்கூடாமா தலித்துகளால்!

ஜெயமோகனை வாழ்த்துவாரா ஞானி?

கோமலுக்கு அஞ்சலி

கடைசியில் அது நடந்துவிட்டது.

28 - 10 - 1995, சனிக்கிழமை மாலையோடு கோமல் சுவாமி நாதனின் இயக்கம் நின்று விட்டது.

நம்மில் பலருக்கு மரணம் ஒரு விபத்து மாதிரி பயமுறுத்தும். கோமலுக்கு அது விருந்து மாதிரி வந்து அவரைத் தின்றுவிட்டது. 'மரணம் தவிர்க்க முடியாதது' என்பது நமக்கு வெறும் சொற்களால் கட்டப்பட்ட செய்திதான். கோமலுக்கு அதுவே வாழ்வின் அனுபவமாகிப் போனது. அவருடைய நோயின் கடுமையை, அவர் உறவினர்கள், உள்வட்ட நண்பர்களின் முகங்களில்தான் படித்தறிய முடிந்தது. கோமல் அதனோடு அந்நியப்பட்டவராகவே இயங்கினார். மெலிந்துபோன அவர் உடலும் முகமும் கூட, இயங்குவதை ஒரு நோன்பாக நடத்தி மெலிந்தவையாகவே ஒளிர்ந்தன.

'கெடு' குறித்த கடைசி நாட்களிலும் ஒரு கலக்கமோ, கழிவிருக்கமோ, அவலமோ, அமுக்கையோ இனி, ஒரே சீராக இயங்கியதன் மூலம் அவர் ஒரு சராசரிக்கும் மேற்பட்ட மனிதராய் உயர்ந்து நின்றார். நோய் இவருக்குக் 'கெடு' வைத்ததாலேயே நண்பர்கள் அவருடைய 'இன்றியமையாமை'யைக் கணிக்க நேர்ந்தது. அந்தக் கணிப்பின் பரிமாணம் அவரின் இழப்பை ஊதிப் பெருக்குகிறது.

கோமல் சுவாமிநாதனின் எந்தச் சாதனையை விடவும், அவர் 'சுபமங்களா ஆசிரியர்' பொறுப்பில் நிகழ்த்திக் காட்டியதுதான் தலையாய சாதனையாய் நினைவு கூரப்படும். இச்சாதனையின் 'திருஷ்டிப் பொட்டுகளாய்' ஆங்காங்கே சில சர்ச்சைகள் உண்டெனினும், சமகாலச் சாதனையாய் இணை காட்ட முடியாத அளவு இலக்கியக் களத்தில் ஜனநாயகத் தன்மையோடு கூடிய பல்முனை உள்ளடக்கங்களைத் தொகுத்தளிக்க முயன்ற சாதனையாளர். கருத்தியல் முரண்பாடுகளிடையேயும் உடன்பாடு கண்டவராய்த் தன்னை உயர்த்திக்கொண்டவர். கருத்தியல் போரை அவருடைய முகத்துக்கு நேரே நிகழ்த்த அனுமதித்தவர். அதனாலேயே எழுத்திலும் பேச்சிலும் அவரோடு போர் செய்தோம்; தொடர்ந்து செய்யவும் உறுதி பூண்டோம். அந்தப் புரிதலும் சகித்தலும் இனி எங்கு கிடைக்கும்?

மாற்றுச் சிந்தனையாளர்களை அவர் மதித்ததும், அவர்கள் வெளிப்படக் களம் அதைத்துக் கொடுத்ததும் அவர் செய்த மேன்மையான பணிகள். இனி அவர்கள் எங்கே போவார்கள்? தற்காலிகமாகவேனும் அவர் இழப்பு ஏற்படுத்திய வெற்றிடம் நம் நெஞ்சங்களைக் கரைக்கிறது. இவர்போலொரு நண்பரை இலக்கிய இதழியல் துறை எப்போது பெறும்?

நண்பர்கள்:

எஸ். வி. ராஜதுரை, இன்குலாப், ஜெயந்தன், வீ. அரசு, கவிதாசரண்.

கண்ணகி என்று பெயரிட்டவர்.
கத்தியும் கத்தரிக்கோலும்
மீசையை நெருங்கத் துணிந்ததில்லை.
அவர் ஆளுமை அப்படி.

சாவு நெருங்கியது—
செத்துவிட்டார்— என்பதெல்லாம் பொய்!

—பழமலய்

மரணமிலாப் பெருவாழ்வு

நூட விடைபெற்றுக்கொண்டது.
மனம் மடைதிறந்துவிட்டது.
தனம் தினம் எனைவாட்டிய துன்பங்கள்
ஒவ்வொன்றாய் மேலெழும்பிக் குதித்தன.
நோவெடுத்த நெஞ்சொடு எனைச்சுற்றி
வட்டமிட்ட துன்பங்களை நோக்கினேன்:
கொக்கரித்தது ஒன்று.
குழிபறித்தாகிவிட்டது என்றது இன்னொன்று.
தூக்க நாலுபேர் இல்லையே என்றது ஒன்று.
நகர சுத்தியார் வரும்வரை
காத்திருப்போம் என்றது மற்றொன்று.
எனது துன்பங்கள் என்னைப் புதைக்காமல்
போகாவா என்று நான் அலறினேன்.
எனது அவலஒலி கேட்டு ஓடி
வந்தார் புதுமையினர் பலர்.
கைகொடுப்பார் எனநான் எண்ணினேன்.
புதுப்புது ஒப்பாரிகளைப் புதுமையாக வைத்தார்கள்.
ஒப்பாரிக்கு சுருதி கூட்டினார்கள்.
அழகைக்கு அலங்காரம் படைத்தார்கள்.
எனைத்தூக்க சுண்டுவிரலையும் அசைக்கவில்லை.
நெஞ்சு இருண்டுவிட்டது.
மண்டையும் கீழே உருண்டுவிட்டது.
மரணமிலாப் பெருவாழ்வு இது என்று
இதையும் புதுமையினர் புகலுவரோ!

—மா. அர்த்தனாரி

நாசர் கவிதைகள்

1

எப்படித் தவறவிட்டேனோ
பயணப்படவிருந்த பேருந்தை.
எப்படி இழந்தேனோ
இணையவிருந்த என்னவளை.
எப்படிப் பிரிந்தேனோ
பிணையவிருந்த நித்திரையை.
அப்படிக்

கடந்துவிட்டேன்
படைக்கவிருந்த கவிதையினை.
பார்த்திருக்கிறேன்—
அடுத்த பேருந்தை
அவளின் நினைவை
தரும் இரவை
வரும் படைப்பை.

2

முகத்தில் அறை விழுந்தும்
முழுதும் குளிர்ந்தது
கடந்து சென்ற காற்று
சுமத்து போனது
மழையின் மணியோசை.

3

ஈர்ப்பு மீறி
எழுவது விமானம்
ஈர்ப்பின் இழுப்பில்
விழுவது அனேகம்.
காத்திருந்ததில்
காணாமல் போனது
நேற்று என்னை
நேர்கொண்டது.
முற்றிப் பழுக்காமல்
சேற்றில் விழுவதும்

கூத்தின் இடையே
அரிதாரம் அழிவதும்
நேற்றுக் கேட்டதுபோல்
இன்றும்
இன்றும்

4

‘காரியம்தான் வீரியம்’
கதைத்தபோதும்
காவிகள்
ஒளிவதென்னவோ
கரைவேட்டிக்குள்.

Printed by Mrs. Kavithasaran at 31, T.K.S. Nagar, Madras-
and Published at 580, T.H. Road, Madras-21 & Edited by
Kavithaasaran.